

KAZUKIYO IMURA

Lưu
và Asuka
chưa
chào đời
của bố

Thùy Dương dịch

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ VIỆT NAM

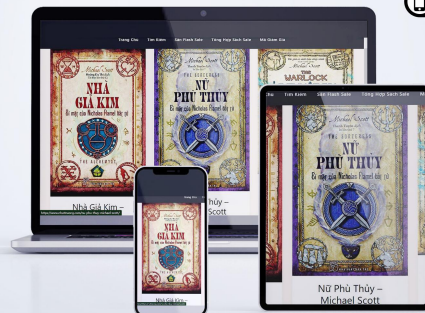

TBOOKS PRO 2022

SCAN ME

- HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ
- Kho data ebook lớn nhất Việt Nam
- Hơn 30.000 ebook nhiều thể loại
- Giao diện đơn giản - Không quảng cáo
- Nhiều định dạng file AZW3/EPUB/PDF/MOBI
- Đa dạng thiết bị hỗ trợ:

Download: [Tbooks Cloud](#)

飛鳥へ、そしてまだ見ぬ子へ

(Asuka E, Soshite Mada Minu Ko E)

Gửi Asuka và đứa con chưa chào đời của bố

Tác giả: Kazukiyo Imura

Người dịch: Thùy Dương

Phát hành: Quảng Văn Books

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

- Những dòng ghi chép đong đầy yêu thương của vị bác sĩ trẻ trước khi rời xa dương thế -

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Lời nói đầu

Chồng tôi, Imura Kazukiyo, qua đời vào ngày 21 tháng 1 năm 1979, thắm thoát cũng đã hai mươi sáu năm.

Thời gian gần đây, quyển sách này đã trở thành ấn phẩm bán chạy, thường xuyên xuất hiện trên đài NHK và còn được dựng thành phim, giúp cho rất nhiều quý vị biết đến người chồng quá cố của tôi. Chúng tôi cũng nhận được vô số lời động viên khích lệ từ khắp nơi trên cả nước. Từ đáy lòng tôi cảm thấy vô cùng biết ơn. Thực tình, tôi rất muốn hồi đáp từng vị một, nhưng việc đó là quá sức nên tôi thành thật ngỏ lời xin lỗi.

Khi chồng tôi mất, con gái đầu Asuka của chúng tôi mới được hai tuổi, giờ cháu đã hai mươi tám. Còn “đứa con chưa chào đời” mà chồng tôi đã không thể gặp mặt vào ngày hạ sinh - thứ nữ Seiko cũng đã bước sang tuổi hai mươi sáu. Cho tới nay, điều duy nhất tôi ngóng trông là sự trưởng thành của hai con, và may thay chúng đều khỏe mạnh, bình yên vô sự mà nên người. Cũng giống như tôi và chồng, cả hai cháu đều làm công việc liên quan tới lĩnh vực y tế. Bản thân tôi, nhờ các con gái, cũng được trau dồi thêm về khái niệm đời sống thời nay và sự đổi thay, cải thiện của môi trường chăm sóc sức khỏe.

Ngoài ra, mùa xuân vừa rồi, con gái thứ hai Seiko của tôi đã nên duyên và kết hôn. Chú rể cũng là người làm trong ngành Y.

Nhân cơ hội đó, nhà xuất bản Shodensha đã nói chuyện với tôi về việc tái bản sách. Ngẫm ra thì, tôi cảm thấy chưa có thời đại nào mà câu hỏi về sức nặng của sinh mệnh lại được đặt ra nhiều như bây giờ. Tôi quyết định chấp nhận lời đề nghị tái bản, bởi tôi mong muốn rằng, càng nhiều người càng tốt có thể thấu hiểu lòng biết ơn vô vàn mà người chồng quá cố của tôi đã dành cho những điều rất đỗi hiển nhiên.

Tôi cũng mượn dịp này để gửi lời cảm tạ chân thành tới những người đã luôn giúp đỡ chúng tôi bấy lâu nay.

Thực sự cảm ơn mọi người.

Một ngày đẹp trời tháng 7 năm 2005

Imura Michiko

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Phần Một
Cảm ơn tất cả mọi người

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Mở đầu

Vì biết rằng mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, nên tôi đã luôn suy nghĩ về một chuyện. Tranh thủ những ngày tháng ít ỏi còn lại, tôi muốn viết một quyển sách. Đó sẽ là bằng chứng cho thấy tôi đã sống trên đời này hơn ba mươi năm, là lời cảm ơn từ tận trong tâm dành cho những người đã vì tôi mà rơi lệ, cũng là món quà duy nhất của một người bố dành tặng hai đứa con thơ ngây còn chưa hiểu sự đời, và là kỉ vật của lòng tôi.

Bởi vậy, tôi muốn viết lời đề tặng cho quyển sách này như sau:

Xin dành tặng quyển sách nhỏ này cho hai con đáng yêu của bố; cho vợ - người tới tận những giây phút cuối cùng vẫn hết lòng yêu thương anh; cho bố mẹ đáng kính - hai người đã đau buồn vì bệnh tật của con hơn bất kì ai; cho những người bạn tuyệt vời; cho các em, họ hàng, đồng nghiệp, người thân quen đã dùng thương yêu mà bao bọc giúp đỡ tôi; cho các bệnh nhân vẫn luôn chờ đợi tôi trở về; cho những người đang thống khổ vật lộn trên giường bệnh và cho những ai mang trái tim thiện lương đang chung nỗi đau cùng họ trên toàn thế giới.

Imura Kazukiyo

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Đời tôi hai con

Mong hai con khi lớn lên sẽ trở thành những đứa trẻ tốt bụng và có lòng vị tha.

Thật đáng buồn là bố không thể chờ cho tới lúc hai con lớn lên. Khối u phát triển ở đầu gối phải của bố khiến bố phải phẫu thuật cắt bỏ một chân. Nhưng bất chấp mọi hi vọng và thành công của cuộc phẫu thuật, lần này nó đã di căn vào phổi. Các khối u bắt đầu phát triển trong phổi, không ngừng lan rộng như thể đang cười nhạo vào việc điều trị tích cực, chèn ép lòng ngực khiến bố khó thở. Sau này bố không thể ở bên cạnh các con được nữa. Cứ nghĩ tới việc phải rời xa hai con còn quá bé bỏng như vậy, trái tim bố như tan vỡ.

Vậy nên, khi lớn lên, hãy trở thành những đứa trẻ tốt bụng và có lòng vị tha. Thêm vào đó, hãy biết trân trọng mẹ các con. Để nuôi dạy các con, mẹ đã phải chịu đựng bao nhiêu là khổ cực. Và ngay cả với bố, mẹ cũng dốc hết tâm can mà hết mực dịu dàng.

Cho dù không có bố, các con cũng cứ ngẩng cao đầu mà sống. Bà nội của các con bị suy thận phải cắt bỏ một bên, chẳng bao lâu sau cũng mất luôn thính giác. Ngay cả khi chiến đấu với bệnh tật trong thế giới tĩnh lặng, bà vẫn mang lòng biết ơn tới những giây phút cuối, đến chết vẫn không chịu đầu hàng. Bố cũng phẫu thuật cắt bỏ chân phải, nhưng bố đã không bỏ cuộc. Từ giờ trở đi, đâu có sốt, ho dữ dội, thổ huyết hay cảm thấy những điều khủng khiếp hơn

nữa, bố cũng sẽ không chịu thua cho tới giây phút cuối cùng. Để trở thành niềm tự hào của hai con, bố nhất định sẽ không đầu hàng. Vì vậy, hai con từ nay về sau, dù gặp bất cứ khó khăn nào cũng đừng bỏ cuộc, hãy gắng gượng cho tới chót.

Saint-Exupéry đã viết: cái cốt yếu thì mắt trần chẳng bao giờ thấy được. Con người nói chung thường chỉ cố gắng phán xét những gì mắt mình nhìn thấy, nhưng thứ hữu hình rồi cũng sẽ dần biến mất theo thời gian. Những gì mãi còn đọng lại thì lại vô hình với đôi mắt. Con người ta chết đi không có nghĩa là tất cả đều trở về hư vô. Cho dù các con không thể nhìn thấy, bố vẫn luôn luôn sống. Bố vẫn tồn tại song hành cùng các con. Bởi vậy, nếu có một ngày các con muốn gặp bố, hãy chấp tay lại, và các con sẽ thấy bố trong tâm hồn mình.

Hiện giờ bố đang bị sốt, ho dữ dội. Thế nhưng trong lúc cánh tay bố còn cử động, bố vẫn muốn viết. Đây là món quà duy nhất bố tặng hai con với tư cách là một người cha.

Các con hãy bảo vệ mẹ nhé. Chỉ cần hai con chung sức thì khó khăn mấy mẹ cũng sẽ vượt qua. Sau khi bố mất đi, mẹ trở nên buồn bã thì các con hãy an ủi mẹ. Cuối cùng, nếu như mẹ gặp được người giúp mẹ quên đi nỗi đau, thì các con hãy để mẹ được tái hôn. Nói cho cùng, con người không phải là sinh vật sống đơn độc. Chẳng có gì đáng buồn hơn nỗi cô đơn cả.

Bố mẹ của bố, tức là ông bà nội của các con, cũng đều đã từng đi bước nữa. Cả ông và bà nội, sau khi góa vợ góa chồng, đã trải qua những ngày tháng cô đơn một mình. Những con người cô đơn tụ họp lại với nhau và thắp sáng cả ngôi nhà. Vui tươi đã trở lại với

người cha luôn đắm chìm trong đau khổ, và người mẹ vốn bất an khi mới tới gia đình bố cũng trở nên hạnh phúc. Không có niềm vui nào sánh bằng.

Đứa trẻ có lòng vị tha sẽ cùng đau với nỗi đau của người xung quanh và cùng mừng rơn khi người ta hoan hỉ. Đứa trẻ có lòng vị tha sẽ khiến người quanh mình được hạnh phúc. Người khiến người khác hạnh phúc cũng nhờ đó mà hạnh phúc hơn nữa, trở thành người hạnh phúc nhất thế giới. Vì vậy, bố mong rằng hai con lớn lên sẽ là những đứa trẻ tốt bụng và có lòng vị tha. Đó là lời nguyện cầu của bố.

Tạm biệt các con.

Bố không còn được ở bên các con bao lâu nữa, cũng không thể dang tay nâng đỡ mỗi khi các con vấp ngã. Bởi vậy, khi các con vấp ngã hãy tự mình đứng dậy con nhé.

Vĩnh biệt hai con.

Bố mong sao các con sẽ luôn luôn, luôn luôn hạnh phúc.

Một đêm tuyết rơi

Bố

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Lời đề cuối

Mặc dù còn chưa viết xong một nửa bản thảo nhưng tôi đã bắt đầu viết “lời đề cuối” rồi. Việc này cũng có nguyên do cả.

Khoảng một tuần trước, cứ mỗi khi hít thở, tôi lại cảm thấy đau ở vùng ngực trái. Ngày qua ngày, tôi biết rằng trái tim mình đang bị áp lực đẩy từ bên trái qua bên phải. Dịch tràn màng phổi đã bắt đầu tích tụ. Không thể trì hoãn thêm được nữa. Nếu đã tới mức này thì có khả năng tôi sẽ không còn tới nổi bàn viết. Chỉ cần cái đầu và cái đuôi thì dù phần thân có ngắn một chút, con cá vẫn là con cá. Tuy nhiên, nếu không có đuôi, nó sẽ chẳng còn là con cá nữa rồi. Vì lẽ đó, tôi vẫn cứ viết phần đuôi là lời đề cuối trước.

Tôi có một yêu cầu nho nhỏ.

Sau khi tôi mất, mong mọi người hãy lưu tâm tới hai đứa con của tôi. Thời điểm biết giới hạn thọ mệnh của mình, tôi chỉ có một cô con gái là Asuka. Vào lúc ấy, tôi muốn có thêm một đứa nữa bằng mọi giá. Đây giống như lời cầu nguyện hơn là hi vọng. Vì đã được chỉ định điều trị bằng một lượng lớn thuốc chống ung thư nên tôi cho rằng mình sẽ không thể có con được nữa. Vậy mà, đứa con thứ hai đã thành hình trong bụng của vợ tôi như ý nguyện. Vợ tôi vừa cười vừa nói, “Đứa bé này là do chấp niệm của anh mà thành đấy.” Nhưng tôi chỉ không muốn cô ấy và Asuka lủi thủi một mẹ một con thôi. Nếu ba người cùng chung sức thì vẫn sống tốt kể cả khi có

thiếu tôi. Dẫu cô ấy gặp phải khó khăn đi chăng nữa, chỉ cần bọn trẻ đồng lòng thì chắc chắn bà xã mảnh khảnh của tôi sẽ được nhờ. Tôi tin là vậy.

Khi bọn trẻ trưởng thành tới thời điểm có hiểu biết về trái tim con người, tôi mong mọi người hãy dẫn chúng tới thăm Hokuriku - nơi tôi sinh ra và lớn lên, cho chúng thấy núi sông vùng ấy. Tôi muốn bọn trẻ cảm nhận được quê hương dòng máu của người bố đang chảy trong cơ thể chúng, và được nghe kể về người bố ấy là tôi. Tôi không muốn hai con tôi sẽ trở thành những đứa trẻ buồn bã không biết gì về bố mình. Tôi cầu mong hai đứa sẽ sống với niềm kiêu hãnh dù cho không còn bố.

Tôi vẫn còn một di nguyện nữa. Khi tôi chết, xin hãy an ủi bố mẹ tôi - những người đau buồn hơn bất kì ai, than khóc hơn bất kì ai. Bố mẹ giống như hai vị đức Phật mà tôi không xứng đáng có được. Bố vẫn cố gắng cứu vớt tôi ngay cả khi bản thân tôi đã từ bỏ. Còn mẹ tuy không phải mẹ ruột tôi, lại bao bọc tôi với tình yêu thương còn sâu đậm hơn máu mủ ruột thịt. Bây giờ tôi đã không thể báo hiếu cho người cha người mẹ nhân từ ấy được nữa. Chẳng có gì trên đời này tàn nhẫn hơn việc cha mẹ phải làm tang cho đứa con của họ cả.

Từ nay cho tới khi bố mẹ về già, tôi xin nhờ cậy vào mọi người. Tôi muốn tin rằng linh hồn là vĩnh cửu. Nếu linh hồn của con người là vĩnh cửu thì tới một lúc nào đó, tôi sẽ được ẵm bồng trong vòng tay của bố mẹ thêm lần nữa. Nếu như được trao cho cơ hội đầu thai trở lại làm người, dù cho chỉ sống một đời ngắn ngủi vồn vện hơn ba mươi năm, tôi cũng xin được sinh ra làm con của bố mẹ.

Bởi vậy, mong mọi người hãy chăm sóc cho bố và mẹ tôi, hai người có tấm lòng nhân từ phải đau lòng khôn xiết.

Tôi vẫn còn một di nguyện cuối cùng.

Sau khi tôi chết, tôi mong xương cốt của mình sẽ được chôn cất một phần tại bán đảo Noto (tỉnh Ishikawa) nơi mẹ tôi yên nghỉ, và một phần tại Okinawa. Khi tôi không còn nữa, có lẽ vợ và con tôi sẽ trở về quê hương Okinawa. Tôi cũng muốn được nằm lại tại vùng đất mến yêu ấy - nơi vợ và con gái tôi sinh sống.

Cảm ơn tất cả mọi người. Trên đời thật hiếm có ai được nói và được người khác lắng nghe những điều mình muốn nói trước khi chết nhiều tới vậy. Về điểm này, tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

Vô cùng cảm ơn mọi người.

Tấm lòng của con người thật đẹp, biết thấu cảm và quan tâm. Giữa những đợt sóng yêu thương dập dềnh, tôi lâng lâng trong niềm vui sướng vô bờ và chìm vào giấc ngủ. Tôi thực sự hạnh phúc.

Cảm ơn mọi người. Thực lòng cảm ơn mọi người rất nhiều.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Những lời yêu thương của bố

Sau khi mẹ bố mất vài ngày, bố tìm thấy một bài hát trong số các khúc dân ca của quyển sách có tên là *Lương trần bí sao* (tuyển tập các ca khúc của Pháp Hoàng Go-Shirakawa). Ca khúc đã chạm tới trái tim của bố.

*Phật luôn hiện hữu ở quanh ta
Chỉ tiếc mắt phàm nhìn chẳng ra
Nhân thế bình minh còn vắng lặng
Người về trong những giấc mơ xa.*

Đó là những ca từ yêu thích của bố. Khi thay thế chữ “Phật” bằng “mẹ,” câu hát trở nên thân thương đến lạ.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Bố là một kẻ trộm

M

ăm tám tuổi, bố đã ăn trộm tiền trong két sắt của gia đình. Chỉ cần xoay núm bên phải và bên trái rồi ấn nút ở giữa, nghe “tách” một phát là tha hồ mà lấy trộm tiền lẻ. Ban đầu bố chỉ thó đồng mười yên. Bố đã dùng số tiền đó để mua kẹo ăn, còn thừa thì thết đãi bạn bè. Tuy nhiên, khi nhận ra rằng mình chôm tiền mà không bị tóm, bố đã bắt đầu ăn trộm nhiều hơn. Bố tự tiện lựa lấy tờ năm trăm yên và tờ một nghìn yên, đi mua đồ chơi rồi cất giấu trên gác mái để tránh bị phát hiện.

Mà chuyện xấu thì đâu thể nào kéo dài được mãi. Một ngày nọ, trong khi bố đang chơi đùa thì bà nội các con gọi bố lại. Bố vừa đi vừa phụng phịu. Bà liền chỉ vào túi quần bố, yêu cầu bỏ hết đồ bên trong ra. Bố từ chối, nhưng bà cương quyết kiểm tra túi bố. Rất nhiều xu lẻ liền rơi ra ngoài. Bố hoảng loạn, tìm cách bao biện. Thế nhưng nói dối là việc vô cùng khó khăn. Bà mắng bố té tát.

“Mẹ đừng nói cho bố biết nhé.”

Bố lấy hết can đảm nhờ bà, sau đó chỉ biết ngồi ngay ngắn nghe bà mắng một hồi.

“Nếu con hứa là không trộm cắp nữa thì mẹ sẽ không nói với bố.”

Bà nói, gương mặt vẫn giận phừng phừng. Bố liền thề thốt:

“Con hứa, con hứa mà. Vậy nên mẹ đừng nói với bố nhé.”

“Tuyệt đối không có lần sau đâu đấy.”

Nước mắt chảy rờn rờn, bố thăm nghĩ sẽ không lấy trộm tiền lần nữa.

Ấy thế mà bố vẫn tái phạm. Bố tìm thấy tờ một trăm yên nhàu nhĩ nhét đằng sau tủ, chắc là do bị để quên. Vậy thì chẳng có vấn đề gì, không phải tiền trong két, sẽ không bị phát giác đâu. Ngày hôm sau, bố liền chạy tới cửa hàng bánh kẹo. Và rồi tối đó, bố lại bị tóm lần nữa.

“Con lại đây chút.”

Bà nội gọi bố vào một phòng bốn chiếu trống người.

“Chuyện gì thế mẹ?”

“Không có gì cả. Con lại đây, ngồi xuống đây.”

“Sao thế mẹ?”

Bố cảm thấy bất an.

“Tiền lại bị mất rồi.”

Bà nội nhỏ giọng nói.

“Con không lấy.”

Bố đùng đùng chối. Ngay lập tức, gương mặt bà hiện lên vẻ buồn phiền.

“Hôm nay, mẹ biết con đã tới cửa hàng bánh kẹo mua rất nhiều đồ.”

Bố không thốt nên lời. Bà sẽ mắng bố. Bà sẽ nói cho ông biết. Rồi ông cũng sẽ quát mắng bố. Đây đã là lần thứ hai, không có chuyện bố được tha thứ nữa. Bố cúi gầm mặt.

Tuy nhiên, bà nội lại chẳng nói gì thêm. Bố cứ nghĩ là bà phải

đánh bố, hay không đánh thì cũng mắng bố, ấy vậy mà không, bà chẳng nói gì cả. Bố rụt rè ngẩng đầu.

Bà nội đang khóc. Bà khóc tới nghẹn ngào. Bố chưa bao giờ thấy gương mặt bà lại buồn bã nhường này. Khoảnh khắc ấy, lần đầu tiên bố sâu sắc hiểu ra, mình đã làm sai, mình đúng là đứa trẻ hư đốn và bất hiếu.

Bà không hề trách mắng bố, cũng chẳng nói gì với ông cả. Nhưng từ sau đêm đó, bố không còn lấy trộm tiền nữa. Bố tự nhủ với trái tim non nớt rằng sẽ không để bà phải khóc thêm dù chỉ một lần.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Đôi mắt của chuồn chuồn

Bố sẽ kể về khoảnh khắc mà bố cảm động nhất cho tới giờ nhé. Đó là lúc bố được nghe ca khúc có tên *Đôi mắt của chuồn chuồn*. Chỉ duy giây phút ấy, là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, bố đã khóc khi nghe một bài hát.

Ở Tokyo có một ngôi trường tên là Học viện Helen Keller. Cuộc thi âm nhạc dành cho học sinh khiếm thị toàn quốc được tổ chức tại đây. *Đôi mắt của chuồn chuồn* là bài hát chủ đề của khối lớp nhỏ tiểu học.

Khi bố tới hội trường thì vẫn còn ít thời gian trước giờ diễn, nên bố không vào hội trường vội mà đi dạo quanh học viện một chút. Có rất nhiều em nhỏ ở đó. Đôi mắt không thấy đường nên các em phải nắm lấy tay nhau, xếp thành hàng mà đi. Một em có thể nhìn được chút ít thì đi đầu, dẫn dắt các bạn còn lại. Mọi người cứ như vậy nắm chặt tay nhau. Mặc dù nói là nhìn được chút ít, nhưng em nhỏ đầu hàng chỉ là một học sinh bị thị lực yếu, thành ra không thể đi theo đường thẳng. Hễ em đầu hàng đi lòng vòng thì các em thứ hai, thứ ba, cho tới tận em sau rốt cũng sẽ đi lòng vòng như thế.

Vì sắp tới giờ biểu diễn nên bố liền đi vào hội trường. Ngay lập tức, một người phụ nữ trung niên tốt bụng hướng dẫn bố về chỗ ngồi. Cô ấy cũng là người khiếm thị. Cô ấy cứ tưởng bố cũng bị khiếm thị nên rất tận tình dắt tay bố vào ghế. Không lâu sau đó,

chương trình liền mở màn. Buổi sáng sẽ hát xướng ca, còn buổi chiều sẽ diễn tấu. Phần xướng ca được bắt đầu từ khối lớp nhỏ tiểu học. Ca khúc chủ đề là *Đôi mắt của chuồn chuồn*.

Đôi mắt của chuồn chuồn

Là đôi mắt thiên thanh

Vì luôn ngược trời xanh

Vì luôn ngược, luôn ngược

Bọn trẻ mở to miệng hát, gương mặt sáng bừng lên. Có những em còn cố gắng hết sức mở to đôi mắt không thể nhìn thấy của mình. Mỗi người đều hát với niềm tự hào căng tràn, quả thực vô cùng hiên ngang.

Bố đã không thể ngẩng mặt lên được khi nghe ca khúc đó. Nước mắt bố không ngừng rơi. Những giọt nước mắt ấy tuyệt nhiên không phải do đồng cảm với những đứa trẻ này. Bố khóc là vì hổ thẹn với bản thân. Tới nửa chừng bài hát, bố đã xấu hổ không thể chịu được, tới mức chỉ muốn đứng dậy khỏi ghế mà trốn ra ngoài.

Những đứa trẻ này nhìn thấy. Đôi mắt chuồn chuồn hay bầu trời xanh, chúng đều nhìn thấy hết. Ấy vậy mà dù cho bố có đầy đủ cả hai con mắt, bố thực chất lại chẳng nhìn thấy gì cả. Còn những đứa trẻ mới lên sáu lên bảy này lại sống hết mình và tỏa sáng vô hạn đến thế.

Bố cứ cúi gằm mặt khi bài xướng ca vẫn tiếp tục. Bố khóc vì xấu hổ rằng mình có thể nhìn được.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Làm từ thiện

Đây là chuyện hồi bố còn là sinh viên. Bố có mua một quyển sách nhỏ ở đường ngầm nhà ga Shinjuku. Đó là tạp chí được những người thuộc cơ sở trẻ em khuyết tật nặng ở vùng Tokai xuất bản. Quyển sách giá hai trăm yên chứa đầy những điều về một thế giới mà bố không hề biết đến: gương mặt chân chất và ước nguyện của những người làm việc ở đó, cuộc sống hằng ngày của những đứa trẻ cố gắng vượt qua nghịch cảnh tàn tật. Bố vô cùng cảm động, ngay sau khi đọc xong, liền gửi một bức thư động viên tới biên tập của quyển sách, kèm theo vài nghìn yên ủng hộ. Thời sinh viên, vài nghìn yên là một món tiền lớn đối với bố. Gửi thư xong, bố cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Rồi bố nhận được hồi âm.

Từng chữ từng chữ một được viết nắn nót, xếp kín tờ giấy viết thư. Mở đầu thư là lời cảm ơn vì món tiền ủng hộ. Sau đó là những thông tin như trẻ em khuyết tật nặng là thế nào, cơ sở này là gì, có ít người làm việc ở đây ra sao. Và rồi lá thư viết thế này:

Bạn đã tặng cho chúng tôi lời động viên cùng với số tiền quý giá. Cảm ơn sự ủng hộ của bạn. Tuy nhiên, thứ mà chúng tôi thực sự mong muốn là đôi tay và đôi chân của bạn, hơn cả tiền từ thiện và những lời cổ vũ. Đôi bàn tay, bàn chân ấy sẽ cho những đứa trẻ ở đây ăn, lau dọn vệ sinh, dìu cổng hay đẩy xe

lăn. Bạn sẽ đến với chúng tôi và sống ở cơ sở này cùng lũ trẻ chứ?

Đọc xong thư, bố cảm thấy hồ thẹn ngập tràn. Bố định làm từ thiện bằng cách đưa cho họ một phần tiền túi của mình. Bố cứ nghĩ thế là đủ để được tán dương rồi. Nhưng sự thật là bố không có dũng khí chỉ để bước vào cơ sở đó, cũng không đủ lạnh lùng để mặc kệ bọn họ, nên trong cơn cảm xúc lưỡng lự nửa vùi, bố đã gửi tiền đi, coi như làm việc tốt.

Bố không có can đảm cống hiến cả đời hay chỉ một vài năm cho trẻ em khuyết tật. Bố hèn nhát giống như Jonah (nhân vật trong kinh *Cựu ước*) đã nghịch ý Chúa mà chạy trốn, khi Ngài bảo ông ta hãy tới thành Nineveh.

Từ ngày ấy, bố luôn làm từ thiện với một tâm trạng vô cùng xấu hổ. Bởi vì không đủ rộng lượng để cống hiến thân thể và sức lực cho từ thiện nên bố mới ủng hộ tiền để lánh tránh.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Tự sát

Khi bố còn đi học, có một cậu sinh viên đàn em tên A sống ở phòng trọ bên cạnh. A là một thanh niên vô cùng nghiêm túc. Cậu ấy có thói quen hề suy nghĩ về chuyện gì thì sẽ toàn tâm toàn ý cho nó. Vậy nên thành ra thi thoảng A cảm thấy bế tắc, cô độc khổ sở. Mỗi lúc như vậy, cậu ấy nhất định sẽ qua phòng bố. Sau khi trò chuyện trên trời dưới biển một hồi, tâm trạng nhẹ nhõm hơn, A sẽ vui vẻ trở về phòng mình. Chuyện này diễn ra không biết bao nhiêu lần.

Cậu A đó đã tự sát.

Có một số nguyên nhân. Thế nhưng điều khiến bố dần vật nhất là khi cậu ấy đau khổ nhất, bố lại không thể ở bên cạnh. Cậu ấy từng nói với cô chủ nhà nhiều lần rằng cháu muốn gặp anh Imura, có chuyện cháu muốn kể cho anh ấy nghe. Thời điểm đó bố đã tốt nghiệp trường Y và đang làm việc tại một bệnh viện ở Okinawa. Nếu như bố gặp A, lắng nghe cậu ấy tâm sự như ngày trước thì có lẽ cậu ấy đã không chết.

Người ta thường nói rằng những kẻ tự sát là những kẻ yếu đuối. Bố không nghĩ thế. Bố tự hỏi, liệu nỗi đau phải lớn tới mức nào mới dồn ép nỗi họ tới hành động đòi hỏi dững khí như tự tử. Phải đau khổ trong cô độc, giày vò trong cô độc, khóc trong cô độc và rồi chết cũng trong cô độc. Không còn điều gì đáng cay đến thế. Vậy mà

những người tự tử lại bị nhạo báng là yếu đuối.

Năm đầu tiên ở Okinawa, bố có điều trị cho một phụ nữ trung niên tự tử bất thành. Bệnh nhân đó đã từ cầu cảng nhảy xuống biển giữa mùa đông và được cứu sống trong đường tơ kẽ tóc. Sau khi bình phục, cô ấy khẽ khàng nói.

“Giá như cậu để cho tôi chết.”

Cô ấy là người theo đạo Thiên Chúa, thế nhưng ngày đêm phải chịu sự chỉ trích từ chồng và mẹ chồng vốn là người ghét đạo, họ bắt cô hoặc bỏ tín ngưỡng hoặc bỏ gia đình. Cô nhẫn nhịn chịu đựng, chịu đựng, chịu đựng mãi rồi rốt cuộc đi nhảy cầu tự tử. Chứng kiến con người này, bố không nghĩ rằng những ai tự sát đều yếu hèn. Khi ngẫm về gánh nặng khổ tâm mà họ phải mang trên mình, bố thực lòng không thể cười nhạo hành vi của họ được.

Chuyện này thì cũng cũ rồi: Kinh Thánh ghi chép rằng ngày xưa có một người đàn ông tên là Judas Iscariot. Khi là sứ đồ của Jesus, hắn đã phản bội Ngài để nhận lại ba mươi đồng bạc tiền công. Nhưng khi chứng kiến Jesus bị xét xử, hắn đã hối hận, ném bỏ ba mươi đồng bạc rồi tự vẫn.

Judas là nhân vật bị ghét nhất trong Kinh Thánh nên chết cũng đành thôi. Tuy thế bố lại khá thích nhân vật này. Bố không biết Judas có thực sự muốn bán đứng Jesus hay không, nhưng bố tự hỏi rằng Judas sau đấy đã dần vật tới mức nào. Khóc một mình, đau khổ một mình và sau đó hắn ta chết một mình. Jesus trở thành Chúa Cứu Thế. Các sứ đồ của Ngài, Peter, Thomas và John, đều được gọi là thánh nhân. Chỉ có Judas mãi mãi là kẻ bội phản.

Có lần bố phải xử lý một vụ tự tử bất thành của một cậu bé tám

tuổi. Cậu bé sống sót bởi lượng thuốc ngủ uống vào khá ít. Câu chuyện vì sao cậu bé lại chọn cách tự tử như sau:

Cậu bé có một người anh trai hơn một tuổi. Hai anh em nổi tiếng thân nhau trong khu phố. Người anh trai vài ngày trước đã chết vì tai nạn giao thông. Kể từ đó, cậu bé tự nhốt mình trong phòng riêng. Vào đêm trước khi uống thuốc ngủ, cậu bé đã thức cho tới khuya để nghe băng cát xét - cuốn băng ghi lại giọng nói của người anh trai.

Bố không biết thêm điều gì liên quan tới trường hợp này. Báo chí ngày hôm sau đã đưa tin về một đứa trẻ tự sát và đăng tải các bình luận, rằng trẻ em thời nay đang chọn lựa cái chết một cách dễ dàng. Có thực sự là chúng chọn lựa cái chết một cách dễ dàng không? Cái chết là một thứ đáng sợ, cần phải có rất nhiều can đảm. Hành động nghe băng ghi âm của anh mình rồi quyết tâm tìm đến cái chết của người em, liệu có dễ dàng không?

Bố không cho là vậy. Bố tự hỏi, bị dồn ép tới nước ấy, cậu bé đã trăn trở tới mức nào. Hẳn phải đau khổ lắm, đau tới mức làm tan vỡ trái tim nhỏ bé, khiến cậu bé chết dần trong cô độc. Nỗi buồn của con trẻ thì người lớn tuyệt nhiên không thể nào hiểu nổi. Đứa trẻ tự sát là đứa trẻ yếu đuối. Và nguyên nhân thì được quy cho thái độ sống của phụ huynh, sự ngăn cách giữa giáo viên và học sinh, cũng là lỗi của xã hội nữa. Có thật là vậy không? Cứ mỗi khi nhìn thấy tin tức về trẻ em tự tử là tim bố thất lại. Các bình luận trên báo hầu hết là của những người tri thức. Nhưng bố nghĩ rằng, có lẽ những đứa trẻ đó đã khóc thảm một mình trong thế giới riêng của chúng - một thế giới rất khác biệt mà người lớn không hề hay biết. Và rồi chúng chọn cái chết. Bố tuyệt nhiên không thể đổ lỗi cho chúng được.

Người ta nói nhân sinh là nghệ thuật. Nghệ thuật là biểu hiện của bản thân. Và nhân sinh được tóm gọn lại bằng cái chết. Hiện tại, bố vẫn đang sống. Chỉ hiềm các khối u trong phổi của bố đang càng lúc càng lớn, bố không biết mình liệu còn sống được bao lâu nữa. Bố có thể kết thúc trong khốn khổ tột cùng hoặc tự sát vào một ngày nào đó. Nhưng, bây giờ bố không muốn tự sát. Bởi nhân sinh của bố chưa thể quy về cái chết. Bố vẫn còn việc phải làm. Bố không thể bỏ mặc tất cả để đi tự tử được. Bố phải sống nếu còn có thể sống, phải đi nếu còn có thể đi.

Cuộc đời của bất cứ ai cũng là nghệ thuật. Những người đã thỏa mãn với cuộc sống của bản thân và muốn đặt dấu chấm hết tại đây thì tự tay lấy mạng mình cũng được thôi.

Tuy nhiên, có những người sắp bị gánh nặng trên vai đè nát, dù không muốn chết nhưng chẳng còn con đường nào khác ngoài cái chết. Không ai hiểu được nỗi đau này nên họ chỉ biết khóc thảm. Bố mong muốn những người đó, trước khi tự vẫn, hãy thử suy nghĩ một chuyện: Liệu có hối hận không? Khi kết thúc cuộc đời bằng cái chết ngay lúc này, liệu có đành lòng không? Mấy người đâu phải là những kẻ duy nhất rơi lệ. Hàng nghìn hàng vạn người cô đơn khác, ngày hôm nay cũng đang khóc. Sao không thử bắt chuyện với họ nhỉ.

Never give up. We are champions.

(Đừng bao giờ từ bỏ. Chúng ta là những chiến binh)

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Tiếng búa nện ở công trường xây dựng

Có một bà cụ tên là Koshino. Mặc dù tuổi cao, cũng đã tám mươi rồi nhưng cụ vẫn còn quắc thước lắm, việc gì cũng làm được. Cụ lúc nào cũng tũm tĩm cười, hiền lành như bụt nên được con cháu yêu quý. Hôm trước, cụ gặp phải tai nạn giao thông nghiêm trọng. Cụ bị xe ô tô đâm phải. Thế là suốt nhiều tháng cụ phải sống trên giường bệnh viện. Thương tích của cụ rất nặng. Dù sao cụ cũng đã lớn tuổi nên mọi người đều lo lắng rằng cụ sẽ không thể đứng lên được nữa.

Một ngày nọ, bố tới thăm cụ Koshino đang băng bó chằng chịt trên giường.

“Cụ đau lắm ạ?”

“Ừ.” Cụ cười, trả lời. “Cứ rức rức ấy.”

“Khổ thân cụ quá.”

Bố vừa nói, cụ liền híp mắt: “Không đâu, tôi nào có khổ sở gì.”

Cụ nói kì ghê. Đang bị đau thì làm sao mà không khổ sở cho được?

Thế rồi, cụ tiếp lời ngay:

“Dù có đau thật nhưng tôi cảm giác đó giống như tiếng búa nện ở công trường vậy. Mỗi lần đau nhức, cơ thể già nua hỏng hóc của tôi lại được tái sinh thành một cơ thể khỏe mạnh. Cứ suy nghĩ như thế, tôi không khỏi thành kính chấp tay tạ ơn trước ngực. Nhờ vậy,

tôi chẳng cảm thấy khổ sở chút nào.”

Cụ nói nhẹ nhàng, đôi mắt hiền từ như Quan Âm Bồ Tát. Cụ Koshino bây giờ đã hoàn toàn khỏe mạnh, có thể bay nhảy khắp nơi được rồi.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Bà Yokouchi Itono

Chúng ta nói chuyện về bà Yokouchi nhé.

Bà Yokouchi là bệnh nhân bị ung thư hạch bạch huyết mà bố là bác sĩ điều trị chính trong suốt hai năm. Bà Yokouchi ban đầu rất khỏe mạnh. Nhưng rồi bệnh tật tiến triển, sức khỏe bà giảm sút, tới cuối cùng toàn bộ nửa thân dưới của bà bị liệt hoàn toàn, không đi lại được nữa. Dây thần kinh cảm giác lẫn vận động đều bị tổn thương nên cơ bắp từ phần thắt lưng trở xuống không động đậy, chích kim vào cũng không có cảm giác đau. Không thể tự chủ đại tiện và tiểu tiện, bà phải sống những tháng ngày gắn liền với giường bệnh. Rơi vào cảnh như vậy, người ta thường sẽ trở nên cáu kỉnh, tuyệt vọng cùng cực. Nhưng bà Yokouchi thì lại khác. Lần nào bố tới chẩn bệnh, bà cũng đều cười tươi vui vẻ ngay khi vừa trông thấy bố. Dù có đang đau đớn đến đâu, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng bố là bà liền phấn khởi sung sướng như quên đi cơn đau hành hạ. Nụ cười đó thật đẹp.

“Bà có đau không ạ?”

“Bà có mệt không ạ?”

“Bà đã ăn chưa ạ?”

Chỉ thăm khám tầm mười phút thôi nhưng bà Yokouchi lại vui vẻ ra mặt. Mặc cho đau đớn tới nhường nào, bà cũng không hề biểu lộ sự bất mãn đối với việc điều trị. Kể cả khi phải uống thuốc muộn,

phải giữ nguyên tư thế khó chịu để thay băng gạc rất lâu do lỗi của bố, bà Yokouchi vẫn không quên nụ cười trên môi.

Cuối cùng bệnh tình chuyển biến xấu, bà Yokouchi được chuyển sang ICU (phòng chăm sóc tích cực) dành cho bệnh nhân nặng. Tình trạng hô hấp của bà tệ tới mức phải làm thủ thuật mở khí quản. Nhờ vậy, bà Yokouchi thở được dễ hơn. Nhưng bà không thể nói được nữa. Dù thế, cứ mỗi khi bố đến thăm khám, bà Yokouchi đều tươi cười chào đón và dùng cử chỉ tay để truyền đạt tâm ý. Bác sĩ, bác sĩ là số một - bà đã nói với bố như vậy, rồi chấp hai tay lại. Thực sự bố không xứng đáng. Bố dao động. Bố là bác sĩ mới vào nghề, chỉ có năm năm kinh nghiệm. Bố chẳng có sức mạnh gì cả, chỉ biết cắn răng trước sự bất lực của bản thân mà chứng kiến bệnh nhân đang dần tiến tới gần cái chết, việc bố có thể làm là nắm lấy bàn tay họ. Vậy mà bố lại nhận được lời cảm ơn và cái chấp tay đa tạ. Lòng thành này thật phí phạm, bản thân bố cũng cảm thấy muốn chấp tay tạ lại.

Cùng ngày đó, bố đã tới ICU để thăm khám cho bà Yokouchi. Hơi thở của bà đã yếu ớt tới mức phải dùng tới máy thở để hỗ trợ hô hấp. Tình trạng ý thức của bà chuyển qua chuyển lại giữa bán hôn mê và bất tỉnh. Dường như bà không còn phân biệt được gương mặt của người thân trong nhà nữa. Bố đứng bên cạnh, nắm chặt lấy tay bà. Làn da tuần hoàn máu kém đã không còn hơi ấm của sinh mệnh. Khoảnh khắc ấy, bà Yokouchi mở mắt và nhìn bố. Bà định nói gì đó nhưng không phát ra tiếng. Đôi mắt bà vẫn dịu dàng như mọi khi. Bà mỉm cười nhìn bố. Bà chấp tay hướng về phía bố, đôi môi mấp máy rõ ràng từng chữ “Cảm ơn.” Thế rồi, bà

Yokouchi nhắm mắt lại, đôi bàn tay đang chắp buông trên ngực. Đó là lời cuối cùng của bà Yokouchi.

Vượt lên trên bệnh tật cho tới giây phút cuối, bà Yokouchi Itono đã nói lời cảm ơn với các bác sĩ, y tá, gia đình và ra đi trong yên bình. Đến tận bây giờ, bố vẫn không thể nào quên dáng hình bà khi ấy. Chẳng nhiều người có thể đối diện và không chút sợ hãi đánh bại cái chết. Bà Yokouchi đã làm điều đó với tấm lòng biết ơn vô bờ cùng nụ cười trên môi. Quả là một bệnh nhân vĩ đại.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Điều không thể thay thế

Đe cấp cứu bất ngờ đưa một bệnh nhân nặng tới phòng ER (phòng cấp cứu). Bệnh nhân đó đã ngừng thở, dù vẫn còn nhịp tim đập rất yếu song cũng đối diện với cái chết rồi. Hô hấp nhân tạo, cho thở oxy, đặt nội khí quản, nối sang máy thở, đồng thời tiếp cận mạch máu bằng kim truyền, bắt đầu tiêm tĩnh mạch, chỉ định thuốc vận mạch. Trước mắt nếu tim và phổi không hoạt động thì chẳng còn gì để nói. Đây là hồi sức cấp cứu. Theo dõi điện tâm đồ, xoa bóp tim, tiêm nhanh tĩnh mạch, sốc điện, sốc một lần nữa. Không được rồi. Điện tâm đồ vẫn thẳng băng (một đường nằm ngang), không cho thấy dấu hiệu sự sống nào cả. Cứ tiếp tục thì cũng vô vọng.

“Đủ rồi, từ bỏ thôi.”

Bác sĩ tuyên bố thời điểm tử vong của bệnh nhân. Y tá liền nhanh nhẹn khóa vòi bình oxy, tắt nguồn máy điện tâm đồ và ngừng tiêm truyền tĩnh mạch. Bác sĩ đối diện với người nhà bệnh nhân, hạ giọng:

“Thật xin lỗi. Bệnh nhân đã không qua khỏi.”

Người nhà bệnh nhân sau khi nghe thông báo liền ôm chặt lấy di thể. Gương mặt ai cũng ngập tràn vẻ hoang mang và đau đớn, không thể tin và cũng không muốn tin. Di thể được đưa tới nhà xác, và rồi mọi chuyện kết thúc.

Đó là chuyện diễn ra hằng ngày ở bệnh viện khi phải đối phó với bệnh nhân cấp cứu. Bệnh nhân không hề quen biết được chờ đến trong tình trạng xấu tới mức không thể kiểm soát, còn chưa kịp đưa vào phòng bệnh đã qua đời. Tình huống như vậy nhiều lắm. Và rồi những bác sĩ và y tá, trong suốt quá trình cấp cứu không hề để lãng phí giây phút nào, nỗ lực cứu mạng bệnh nhân. Nhưng kết cục, khi việc điều trị trở nên vô vọng và bệnh nhân qua đời thì tất cả đều chấm hết. Chẳng còn lại gì cả. Chỉ có công việc là hoàn thành. Bởi đối với các bác sĩ và y tá, bệnh nhân đó chỉ là một trong vô số trăm triệu bệnh nhân mà thôi.

Tuy nhiên, giả sử các biện pháp hồi sức tại phòng cấp cứu có tác dụng, bằng cách nào đó mà bệnh nhân có chuyển biến tốt và được nhập viện thì sao? Vị bác sĩ ban đầu ở phòng cấp cứu sẽ trở thành bác sĩ phụ trách chính, hằng ngày tới thăm khám.

“Anh thấy thoải mái hơn chưa?”

“Những ngày trời mưa như hôm nay, thân thể không được khỏe lắm nhỉ?”

“Khi hít thở sâu, hai mạn sườn có bị đau không?”

Dần dần, bác sĩ và bệnh nhân trở nên tâm ý tương thông. Bệnh nhân thì chờ đợi tới lịch thăm khám của bác sĩ, còn bác sĩ thì từ sáng đã lo lắng không biết hôm nay tình trạng bệnh nhân đó thế nào rồi, có đau đớn phiền lòng không. Cứ như vậy, mối quan hệ bác sĩ - bệnh nhân đơn thuần và tẻ nhạt ban đầu sẽ không còn nữa. Đối với bác sĩ, bệnh nhân đó không còn là một trong số những bệnh nhân đầy rẫy ngoài kia mà trở thành bệnh nhân quan trọng bậc nhất, cảm giác giống như bạn bè hay người thân của mình vậy. Đó chính là

mối quan hệ con người giữa bác sĩ và bệnh nhân.

Vài ngày sau, bệnh nhân đó mất. Vị bác sĩ phụ trách điều trị chính sẽ dùng thái độ gì để thông báo cái chết của bệnh nhân cho gia đình anh ta? Đối với bác sĩ mà nói, chứng kiến cái chết của bệnh nhân mình chăm sóc là một điều cay đắng. Bệnh nhân có thời gian gắn bó càng lâu thì nỗi đau càng lớn. Đó là do bệnh nhân ấy và bác sĩ không còn là người xa lạ nữa.

Chẳng gì có thể quan trọng hơn mối quan hệ con người giữa bác sĩ và bệnh nhân cả. Ở một khía cạnh nào đó, việc chữa trị có lẽ chỉ thực sự bắt đầu từ cái ngày mà bệnh nhân không còn là người lạ đối với bác sĩ. Tại Nhật Bản, điều này đã được bảo tồn cẩn trọng từ xa xưa. Và những người vẫn đang duy trì gìn giữ thái độ ấy là các bác sĩ tự. Với tư cách là bác sĩ gia đình, họ nắm bắt trái tim rất nhiều người và bảo vệ những ai đang thống khổ vì bệnh tật. Tuy nhiên, người ta nói rằng mối quan hệ này đang bắt đầu nhạt nhòa dần. Dù phía bác sĩ cũng có điểm cần phải xem xét lại, nhưng nếu cái thời mà bệnh nhân không hoàn toàn tin tưởng bác sĩ mặc cho bác sĩ cứ liên tục cảnh báo - tới, thì nền y tế tại Nhật Bản sẽ biến mất. Những người phải thống khổ vì bệnh tật sẽ phải kéo lê gánh nặng này trên vai, phải vừa khóc vừa bước đi mãi mãi. Bố không muốn một thế giới như vậy chút nào.

“Bà ơi, bà cảm thấy sao rồi ạ? Bà phải cố gắng đề lại tự mình đi đứng được, còn xuất viện nữa bà nhé.”

“Cảm ơn bác sĩ. Tôi sẽ cố gắng.”

Bố cho rằng đây mới là trị liệu. Là giao tiếp từ trái tim đến trái tim. Có được điều ấy, bác sĩ sẽ nỗ lực hết sức để làm gì đó cho

bệnh nhân, ngay cả khi phải hi sinh chính bản thân mình. Để đáp lại, bệnh nhân cũng chuyên tâm tĩnh dưỡng để vượt qua bệnh tật. Và nhờ vậy, bác sĩ sẽ học hỏi lại được tà bệnh nhân.

Trong quyển *Hoàng tử bé* của Saint-Exupéry, con cáo đã nói với Hoàng tử bé thế này:

Đối với tớ, hiện thời cậu chỉ là một cậu bé hoàn toàn giống trăm nghìn cậu bé khác. Vì thế, tớ chẳng cần có cậu. Và cậu cũng chẳng cần có tớ. Tớ, đối với cậu, chỉ là một con cáo giống như trăm nghìn con cáo khác. Nhưng, nếu cậu trở nên thân thiết với tớ, chúng ta sẽ chẳng thể tách rời nhau được nữa. Đối với tớ, cậu sẽ là duy nhất trên đời, đối với cậu, tớ cũng sẽ là duy nhất...

Rồi cuối cùng, cáo nói thế này:

Không nhìn bằng tim thì chẳng tỏ được điều chi. Cái cốt yếu mắt thường nào có thấy... Loài người đã quên mất điều quan trọng này.
(Naito Arou dịch, nhà xuất bản Iwanami Shoten)

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Bác Suzuki Fusako

Đây là chuyện xảy ra khi bố đang đi thăm khám ở phòng bệnh ngoại khoa do có yêu cầu chẩn đoán nội khoa. Bố vừa định rời khỏi buồng bệnh nữ thì có tiếng gọi lại:

“Bác sĩ. Xin lỗi bác sĩ.”

Đó là một người phụ nữ trung niên nằm ở giường cạnh cửa sổ.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Bố chống gậy tiến lại gần người phụ nữ thì bác nhỏ giọng:

“À, tôi bị ung thư. Bệnh tình đã tiến triển đến mức không thể phẫu thuật được nữa. Đã quá muộn rồi.”

Bố ngạc nhiên. Nghe bệnh nhân bảo “Tôi bị ung thư” một cách bất ngờ như vậy khiến bố không thể thốt ra nổi lời nào đáp lại. Người phụ nữ đó là bác Suzuki Fusako.

Bác Suzuki chỉ cho bố xem phần bụng mình, “Nhìn này, bác sĩ thấy khủng chưa?”

Đoạn nở nụ cười buồn bã. Bố sờ nắn. Rõ ràng rành đây là ung thư gan. Từ xương sườn bên phải cho tới vùng rốn có một khối u lớn, vùng bụng chướng lên. Bố nhìn xuống chân bác Suzuki. Chân bác phù như chân voi, vô cùng đau đớn.

“Đã tới nước này thì cũng hết cách rồi nhỉ.”

Bác Suzuki gọi bố lại để nói một lời ấy. Đã tới nước này thì cũng

hết cách rồi nhĩ. Không thể cứu được nữa. Chỉ còn cách chờ chết thôi. Bố nghe tiếng bác Suzuki lẩm bẩm như vậy. Tuy nhiên, thời điểm đó bố không hề biết tí gì về bác Suzuki. Xem ra bác biết mình bị bệnh ung thư, nhưng có thực là bác sĩ điều trị chính ở khoa ngoại đã nói thế không? Một kẻ ngoại đạo như bố không thể phát ngôn bất cần được. Ngày hôm đó, bố rời phòng bệnh mà không khẳng định hay phủ định một lời nào của bác Suzuki cả.

Bác Suzuki biết hết về bản thân mình. Theo lời bác sĩ điều trị chính, không thể can thiệp ngoại khoa được nữa, thể lực của bác quá yếu nên cũng không thể sử dụng thuốc chống ung thư. Điều đó có nghĩa là, đã bó tay rồi. Chứng kiến tình trạng bệnh tình tiến triển, bác Suzuki nghĩ căn bệnh của mình chẳng thể là gì khác ngoài ung thư nên đã gọi cho chồng và các con. Bác biết căn bệnh ung thư của bác không còn hi vọng cứu chữa. Bọn bố được yêu cầu chuyển bác Suzuki từ khoa ngoại sang khoa nội.

“Bác Suzuki, cháu đã nghe chi tiết từ bác sĩ bên khoa ngoại rồi. Bác đã bao giờ nghe tới liệu pháp miễn dịch chưa?”

“Chưa, tôi chưa nghe.”

“Chuyển tới khoa nội rồi chúng ta sẽ làm liệu pháp miễn dịch nhé. Biết đâu liệu pháp này sẽ mang lại kết quả.”

“Liệu nó có tác dụng với những bệnh nhân không còn can thiệp nổi giống như tôi không?”

“Cháu không biết có can thiệp được hay không. Cứ làm thử đi bác. Có thể làm mà vẫn không hiệu quả. Nhưng cũng biết đâu lại có hiệu quả thì sao. Không làm thử sẽ không biết được. Còn nếu làm thì cháu nghĩ chỉ còn liệu pháp miễn dịch này thôi. Chúng ta hãy

cùng nhau thử thách các khả năng nhé? Bằng mọi giá bác sẽ đi lại được lần nữa và xuất viện.”

Bác Suzuki gật đầu. Bó nhanh chóng bắt đầu liệu pháp miễn dịch cho bác Suzuki, đồng thời kiểm tra phản ứng Tuberculin. Phản ứng dưới da là dương tính. Điều đó có nghĩa là, mặc dù ung thư đã tiến triển tới mức này nhưng cơ thể vẫn còn khả năng miễn dịch chậm. Nói cách khác, vẫn tiềm ẩn khả năng cơ quan nội tạng đáp ứng với liệu pháp miễn dịch.

Sau khi chuyển sang khoa nội, tình trạng của bác Suzuki đã được cải thiện. Phần bụng chướng to đã biến mất, chân giảm phù hần. Cảm giác thèm ăn đã quay trở lại, sắc mặt trông cũng tốt hơn nhiều. Bác Suzuki đáp ứng rất tốt phác đồ điều trị. Bác tuân thủ nghiêm ngặt chỉ dẫn của bác sĩ và y tá, nhất quyết không bàn lùi, không nhìn lại quá khứ vô vọng. Bác chỉ chuyên tâm điều trị với một ý niệm đơn thuần là muốn sống.

“Bác sĩ, tôi muốn chữa bệnh.”

Câu nói đó đã trở thành câu cửa miệng của bác Suzuki. Tuy nhiên, kích thích khối u ở phần bụng trên tại gan và thận thì không tăng cũng không giảm. Đã vài tháng trôi qua rồi.

“Bác sĩ à, giả sử có chết bây giờ thì tôi cũng mãn nguyện. Bác sĩ đã trị cho tôi tới tận lúc này, tôi không còn gì để hối hận cả.”

Đến giữa mùa thu, chân của bác Suzuki lại bắt đầu sưng lên như trước. Khẩu vị cũng giảm sút. Thỉnh thoảng, bác lại phàn nàn về những cơn đau lưng khủng khiếp. Liệu pháp miễn dịch đã giúp ngăn chặn sự tiến triển của ung thư trong mấy tháng qua, bây giờ phải chịu đầu hàng trước sức mạnh của ung thư. Ung thư tiến triển

một lần nữa, lan xuống tận vùng bụng dưới. Bác Suzuki không còn sức lực để đi bộ tới phòng vệ sinh, cuối cùng chỉ đành đứng bên cạnh giường. Cho dù vậy, bác Suzuki vẫn cố gắng để không nói những lời suýt soát. Vừa dăm dăm đón đợi thời khắc từ già cõi đời chực tới, bác vừa dồn sức tàn để vùng lên. Đó là sức sống đáng quý trọng trong con người bác Suzuki.

Cô y tá ngạc nhiên nói:

“Bác sĩ, bác Suzuki là người bền gan thật đấy. Bác nhất quyết không phun ra một lời yếu ớt nào, luôn mỉm cười đấu tranh dù có cực khổ tới đâu đi chăng nữa.”

Bác Suzuki đã mất rồi. Cho tới giây phút cuối cùng, bác Suzuki vẫn đối diện với cái chết của chính mình và liều mạng đấu tranh khi nhận ra nó đến. Cuối cùng, bác đã vượt qua và từ già cõi đời. Bác là một bệnh nhân vĩ đại. Mỗi lần gặp bệnh nhân như vậy, bố lại thấy trái tim mình như rạn vỡ. Bố có cảm giác rằng, chính các bác sĩ mới là những người được bệnh nhân chỉ dạy về “điều trị” nhiều hơn bất kì ai.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Mỗi buồn của bà K

Bà K là bệnh nhân ung thư đại trực tràng mà bố làm bác sĩ điều trị chính. Dù bà K đã lớn tuổi lắm rồi nhưng lại sống một thân một mình. Chẳng phải bà K không có thân thích gì, bà có một cô con gái hằn hoi. Nhưng bà lại tránh gặp gỡ tiếp xúc với cô ấy, hai người không chung sống với nhau. Chẳng qua vì bà K có một số tài sản. Bà lo cô con gái sẽ chiếm đoạt tài sản của mình nên kể cả khi nhập viện, bà cũng không muốn gọi cho cô.

“Bác K à, bệnh của bác sẽ kéo dài đấy. Bác gọi cho con gái đi. Ít nhiều gì thì cũng phải cho cô ấy biết bệnh tình của bác chứ?”

Bà K miễn cưỡng đồng ý. Ngay sau khi được liên lạc, cô con gái liền phóng thẳng tới bệnh viện. Đó là một cô gái dịu dàng, tính cách trái ngược hẳn với bà K. Cô nói rằng, vì mình đã kết hôn và có con cái nên sẽ rất khó để túc trực thường xuyên, nhưng cô vẫn muốn được ở bên mẹ lâu nhất có thể. Đáp lại cô, bà K nói:

“Mày chỉ đến vì nhắm vào tài sản của tao thôi.”

Ung thư đại trực tràng di căn lên ngực, bắt đầu xuất hiện tràn dịch màng phổi. Dịch làm trôi nổi các tế bào ung thư, tích tụ ở cả ngực trái lẫn ngực phải khiến bà K không thể nằm ngủ vì sẽ bị khó thở ngay lập tức. Hằng ngày, bà đều phải ngủ ngồi. Cứ mỗi khi bố đi thăm khám, bà K đều kêu khóc:

“Bác sĩ ơi, bác sĩ cứu tôi với. Tôi sợ chết lắm bác sĩ ạ. Cứu tôi

với.”

Bà K bám chặt áo blouse của bố không rời. Mặc dù có ước nguyện được cứu chữa mạnh mẽ đến thế nhưng bà K lại từ chối hầu hết các loại thuốc được kê đơn.

Bà nói không với truyền tĩnh mạch vì đau đớn. Bà không dùng thuốc viên vì không biết tác dụng phụ ra sao nếu uống vào. Tiêm bắp thì êm xuôi nếu được hôm dễ tính. Chuyện gì cũng vậy, cho dù bố có giải thích về việc điều trị thế nào, sau đó bà cũng chỉ biết khóc lóc. Bố thật hết cách.

Dù có người giúp việc, họ cũng lập tức xin nghỉ cả. Bởi ai cũng chán ghét cái cảnh bị bà K soi mói xem có rút tiền trong ví để dưới bàn của bà không. Bố không biết bà K có bao nhiêu tiền. Bà đã sống một mình suốt mấy chục năm, chắc hẳn trong thời gian đó, đã có những kẻ xấu nhắm vào tài sản của bà. Ra sức bảo vệ bản thân và ngôi nhà khỏi kẻ thù bên ngoài, bà K không còn hơi sức đâu mà tin tưởng người khác hay nhận lòng trắc ẩn của bất cứ ai. Cũng đành chịu thôi.

Sau đó, bà K mất. Khi bà qua đời, người đau lòng vì cái chết của bà chỉ có mình cô con gái. Chẳng còn ai tới bệnh viện để than khóc cho bà K cả. Bà K luôn sống cô độc, đến khi chết chỉ có con gái ở bên. Chẳng phải bà chính là người bất hạnh nhất trên thế giới này hay sao? Một mình bà mang gánh nặng trên vai, vừa đi vừa khóc suốt quãng đường dài, rồi bà gục ngã và chết. Bố tự hỏi cô độc như vậy thì buồn bã tới mức nào. Quả thật bà K là một con người đáng thương.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Lỗi điều trị

Mẹ ruột của bố bị bệnh lao thận. Sau khi loại bỏ một bên thận, bên còn lại cuối cùng vẫn bị tổn thương. Năm 1968, bà nhập viện tại bệnh viện trực thuộc Đại học Kanazawa.

Bà bắt đầu tiêm bắp Kanamycin. Vì là vợ của một bác sĩ nên bà có hiểu biết nhất định về các loại thuốc. Chuyện xảy ra vào một ngày nọ.

“Tôi bắt đầu loạng choạng,” - bà nói.

“Là tác dụng phụ của Kanamycin đó.”

Bác sĩ điều trị chính cười xòa, xua đi lo lắng của bà. Không lâu sau, bà phàn nàn về chóng ù tai. Lần này bác sĩ vẫn lờ đi ý kiến của bà. Vài ngày sau, bà rơi vào tình trạng suy giảm thính lực.

“Dừng dùng thuốc Kanamycin đi. Tai của tôi hoàn toàn chẳng nghe được gì nữa rồi.”

Bố vẫn nhớ bà đã yêu cầu rất nhiều lần. Cô y tá tiến hành tiêm cơ cho bà.

“Đó là Kanamycin phải không? Làm ơn đừng tiêm cho tôi cái đó.”

“Không phải Kanamycin đâu. Đây là vitamin thôi, chị đừng lo lắng.”

Y tá nói vậy, nhưng thứ được tiêm vào vẫn là Kanamycin. Vào ngày thứ mười sau khi bảo mình bắt đầu loạng choạng, bà mất toàn

bộ thính lực. Khi bà điếc hẳn thì một cuộc kiểm tra thính lực mới được tiến hành trong phòng bệnh. Tai của bà không nhận biết được bất cứ âm thanh nào. Cuối cùng, thuốc Kanamycin bị đình chỉ sử dụng.

Ban ngày, bà tuyệt nhiên không tỏ vẻ buồn bã. Mặc dù bị mất đi thính lực nhưng bà vẫn sống vui vẻ mỗi ngày. Thế nhưng bố biết, khi đêm xuống, bà lại một mình trùm chăn khóc thầm. Cho tới tận bây giờ, bố vẫn nhớ như in dáng vẻ của bà khi cầu xin đừng tiêm thuốc Kanamycin, cứ như chuyện chỉ mới hôm qua. Bố nhớ cả cô y tá dễ dàng rằng đó chỉ là vitamin cùng vị bác sĩ chủ trị cùi bả bà hay lo lắng nữa. Với tư cách là nhân viên chăm sóc sức khỏe, nếu họ chú ý tới bà ở mức tối thiểu thì bà đã không bị điếc, không phải chịu đựng giày vò đến vậy. Thật vô cùng đáng tiếc. Và rồi, người mẹ bị điếc của bố đã qua đời vào năm sau.

Thực tế là cả cô y tá lẫn vị bác sĩ điều trị chính đều tràn ngập mong muốn chữa trị bệnh cho bà. Nhưng dù có thiện chí đi chăng nữa, thì chỉ cần chút chênh mảng thôi, cũng sẽ gây ra sự việc cực kì đáng tiếc. Có nhiều trường hợp không khắc phục được hậu quả. Những người làm công tác điều trị cho bệnh nhân phải khắc cốt ghi tâm một điều: dẫu anh tạ lỗi rằng mình không hề có ác ý, cũng đã quá muộn rồi. Bố là một bác sĩ. Bố sẽ không bao giờ để có những bệnh nhân giống như mẹ mình.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Phép màu được sinh ra

Đây là câu chuyện ở Okinawa.

Đó là một đứa trẻ sinh non, lúc mới hạ sinh chỉ nặng hơn chín trăm gram. Sau khi sinh thì đứa bé bị sụt cân nghiêm trọng. Thời điểm được chuyển vào bệnh viện chỗ bố, cân nặng của bé đã xuống tận dưới tám trăm gram. Bố có cảm giác bé còn nhỏ hơn con mèo con mới đẻ nằm gọn lỏn trong một bàn tay nữa.

Nếu các con biết rằng, một đứa trẻ sơ sinh bình thường nặng cỡ ba nghìn gram thì sẽ hiểu được trọng lượng thế kia là thấp đến mức nào. Nó chỉ bằng một phần tư cân nặng của em bé bình thường.

Bố bấy giờ là bác sĩ nội khoa, nhưng hỏi đó bố vẫn là bác sĩ nhi khoa nên đã ngay lập tức tập hợp một nhóm để cứu chữa cho đứa trẻ này. Ngoài chuyện thiếu cân, đứa bé còn có nhiều vấn đề nghiêm trọng khác nữa. Trong số đó, trầm trọng nhất là thường xuyên xuất hiện hiện tượng ngừng hô hấp. Không, không phải chỉ ngừng thở không thôi. Hiện tượng tim đồng thời ngừng đập cũng xảy ra rất nhiều lần. Tất nhiên, bé chẳng còn sức để mà bú sữa. Bọn bố ngay từ đầu đã thấy tuyệt vọng rồi. Liệu có thể cứu sống được một đứa trẻ sinh non nặng chưa tới tám trăm gram ở Okinawa nơi thiết bị rất hạn chế này? Kể cả khi được cứu sống thì về sau, tình trạng tim và hô hấp ngừng hoạt động vẫn sẽ xảy ra thường xuyên. Liệu não bộ có thể phát triển một cách bình thường được

không? Hay còn đôi mắt? Bệnh lý võng mạc ở trẻ sinh non chắc chắn sẽ tới. Bị nghiền nát bởi những suy nghĩ như vậy, giữa chừng các bác sĩ lãn y tá đã từ bỏ việc cứu sống hoàn toàn đứa bé. Chỉ có phép màu mới cứu được. Bố thậm chí đã cho là thế.

Chính dáng vẻ của mẹ đứa bé đã thôi thúc bọn bố thử lại một lần nữa. Mặc cho bác sĩ có giải thích bao nhiêu lần rằng cơ may cứu sống là rất ít, cô ấy vẫn không từ bỏ hi vọng. Người phụ nữ đứng đần, không bao giờ thốt ra một lời thiếu chừng mực đó ngày ngày tới bệnh viện, dùng ánh mắt như cầu nguyện dõi theo đứa con của mình. Cô đối diện với đứa con đang được giữ trong phòng bệnh nhi nặng, qua hai lớp kính cửa sổ và lồng ấp. Cô không thể ôm ấp con trên tay, không thể cất tiếng gọi hay nghe tiếng con khóc. Cứ như vậy, ngày ngày, người phụ nữ đều tới, dõi theo đứa con bé bỏng đến tận đêm. Hình ảnh người mẹ trầm lặng dõi theo như cầu nguyện cho con đã làm lay động trái tim của bọn bố. Những bác sĩ trẻ túc trực bên cạnh lồng ấp, tiếp tục điều trị cho đứa bé có trái tim và hô hấp ngừng hoạt động, cả ngày lẫn đêm.

Rồi cái ngày em bé khỏe mạnh xuất viện cũng đến. Nếu đứa bé lớn lên thuận lợi, trí tuệ không bị chậm phát triển thì chức năng mắt mà bố lo lắng lúc trước sẽ ổn thôi. Đứa trẻ đã xuất viện hẳn.

Hình ảnh em bé vô lo cố gắng tồn tại, trái tim người mẹ mong mỗi con mình được sống, tấm lòng của các nhân viên y tế muốn cứu sống bệnh nhân. Khi ba điều này hòa thành một sẽ sinh ra phép màu.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Tiểu sử của bố

Bố sẽ giới thiệu cho hai con tiểu sử vắn tắt ba mươi một năm cuộc đời của bố. Bố của bố, ông nội của các con - Imura Kazuo - là một bác sĩ. Mẹ đẻ của bố, Yasuko, ngày xưa là giáo viên dạy trong trường. Mẹ kế của bố tên là Chieko, con người có trái tim dịu dàng, tuyệt nhiên không bao giờ tỏ ra giận dữ ấy, là một giáo viên trà hoa đạo.

Ngày 12 tháng 8 năm 1947 là sinh nhật của bố. Bố được sinh ra trong một phòng khám tại ngôi làng có tên là Ogami trên vùng núi thuộc tỉnh Toyama. Bác sĩ phòng khám đó chính là ông nội các con. Ông đã suy nghĩ rất nhiều về việc đặt tên bố là gì. Trưởng làng gợi ý cái tên "Ichirou." Thế nhưng cuối cùng thì ông quyết định lấy một chữ trong tên ông, kết hợp với chữ "Kiyō" trong tên cụ cố để tạo ra cái tên "Kazukiyo" của bố.

Năm 1949, ông nội quyết tâm xuống núi. Ông tới Demachi (nay là thành phố Tonami), nằm ở trung tâm đồng bằng Tonami và bắt đầu sự nghiệp nội nhi khoa. Năm đó, ông bà còn rất trẻ. Ông mới hai mươi chín tuổi, còn bà chỉ mới hai mươi tám. Cùng năm ấy, em gái của bố ra đời.

Tháng 4 năm 1950, bố đi học tại trường mẫu giáo Aoba. Mới đầu, gần như hôm nào bố cũng gào khóc đòi "Mẹ ơi, mẹ ơi" làm giáo viên đến là khốn khổ.

Một trong những kỉ niệm của bố ở trường mẫu giáo là, bố từng khóc khi xem kể chuyện bằng tranh vẽ. Đó là lần đầu tiên bố cảm động đến nỗi không tìm được nước mắt. Câu chuyện ấy có tên *Chú chó vùng Flanders*. Bố đã khóc hết cả ngày vì thương cảm.

Còn một kỉ niệm nữa. Bảy giờ, giáo viên đã hỏi các bạn trong lớp mẫu giáo rằng: “Sau này lớn lên các con muốn trở thành ai?” Bố đã đáp là mình muốn trở thành bác sĩ. Thực ra thì bố muốn trở thành người lái xe ô tô cơ, nhưng ông luôn luôn nói với bố rằng “Con sẽ là bác sĩ.” Thế là bố trả lời như vậy.

Tháng 4 năm 1953, bố nhập học trường Tiểu học Demachi. Thời điểm đó, bố là một đứa trẻ nhút nhát, nếu đánh nhau cũng không có cửa thắng, nên cứ mỗi khi bọn bắt nạt tới là bố đều nhanh chân chạy trước tiên. Dù vậy bố vẫn tỏ ra ngạo mạn với những đứa nhỏ và yếu hơn mình. Bố đúng là đứa trẻ đáng ghét mà. Thế rồi năm lớp Ba, bố trở thành thằng nhóc hư đốn cậy kết sắt gia đình để trộm tiền. Có điều câu chuyện ăn trộm đó đã được kể chi tiết trong một phần riêng nên ở đây bố sẽ bỏ qua.

Bố rất thích câu cá. Cứ đến mùa hè là bố lại ra sông Shou câu cá hương. Và hồi học lớp Năm, bố đã có một trải nghiệm lạ kì khi đang câu cá ở sông Shou. Lúc bố đang cố nhét con cá cắn câu vào giỏ đựng thì nghe thấy tiếng “chi chi chi, chi chi chi” vang lên. Tiếng kêu như sợi tơ mỏng manh đó là tiếng của con cá hương trên tay bố. Con cá kêu từng tiếng yếu ớt và buồn bã. Bố liền trả nó về sông. Từ bấy trở đi, bố không còn muốn đi câu cá nữa. Bố đi câu không phải vì mục đích bắt cá, mà là để tận hưởng phản ứng run rẩy của con cá trong giây phút bị mắc câu. Thế nhưng cảm xúc ấy

thực chất lại chính là nỗi đau quần quại của con cá khi lên khỏi mặt nước, và bố thì lấy đó làm niềm vui.

Thời cấp Một và cấp Hai, thành tích học tập của bố hiếm khi đứng đầu lớp. Lúc nào cũng sẽ có một bạn học ưu tú mà học lực và nhân cách đều xếp trên bố. Dù có làm bao nhiêu bài kiểm tra đi chăng nữa, bố cũng chỉ xếp thứ hai hoặc thứ ba mà thôi.

Đến một hôm, giáo viên chủ nhiệm cho toàn bộ học sinh trong lớp viết bài văn với chủ đề là “Hi vọng của tôi.” Bố đã viết trong bài rằng:

“Tương lai, tôi sẽ trở thành bác sĩ. Sau đó tôi sẽ phát minh ra thuốc chữa bệnh ung thư và đoạt giải Nobel.”

Giáo viên sau khi đọc liền sửa tiêu đề bài viết “Hi vọng của tôi” thành “Ước mơ của tôi.” Giáo viên đã nhìn thấy rõ giới hạn năng lực của bố.

Lên cấp Ba, bố theo học trường Trung học phổ thông Takaoka tỉnh Toyama. Đó là một trường phổ thông chuyên khối cơ bản ở thành phố Takaoka. Vào năm lớp Mười, từ sự kiện nợ mà bố có cơ hội tiếp xúc với một mục sư Cơ Đốc giáo. Bố đã học được rất nhiều điều từ vị mục sư này. Vị mục sư tên là Endou Tomiju và là ân sư số một của bố. Sau khi gặp ân sư, dường như giá trị quan và nhân sinh quan của bố đều có thay đổi lớn lao. Ở trường, bố đã thành lập một câu lạc bộ gọi là “High School YMCA” Vào lễ Giáng sinh năm lớp Mười, bố đã được mục sư Endou làm lễ rửa tội. Suốt ba năm về sau, bố là một tín đồ Cơ Đốc giáo sùng đạo.

Lên đại học, bố vào Khoa Y trường Đại học Nihon. Đó là năm 1966. Thế rồi vào năm Hai, bố phải nghỉ học mất hai năm vì căn

bệnh có tên là hội chứng thận hư. Trong khoảng thời gian này, bố có tham gia viết tạp chí và sáng tác một vài tiểu thuyết. Thế nhưng chẳng biết vì lý do gì, nhân vật chính trong tiểu thuyết của bố lúc nào cũng là động vật. Ví dụ như khỉ bỏ túi, gorilla hiểu tiếng người, kappa con đi lạc, tinh tinh có đôi mắt to, cá nhiệt đới hay gà nhà. Cũng có truyện được cực lực tán dương, tuy nhiên nếu đánh giá một cách tổng thể thì chẳng tác phẩm nào nổi trội cả. Hồi ấy, trong số những người cùng viết cho tờ tạp chí bố tham gia, có người cuối cùng đã vang danh khi là tác giả đoạt giải thưởng Akutagawa như Nakagami Kenji chẳng hạn. Thế nhưng về phần bố thì bố nhận ra rằng, mình đã đạt tới đỉnh cao ở đây rồi, mình chẳng có khiếu viết tiểu thuyết đâu.

Tháng 12 năm 1969, bà nội mất. Trong thời gian hai năm bố chiến đấu với bệnh thận hư, người mẹ ốm yếu của bố đã không tiếc thân mình mà chăm sóc cho bố. Mệt mỏi như vậy nên vào đợt tuyết rơi đầu tiên, bà đã không chờ được tới khi bố về nhà mà qua đời trong cô độc. Bà bị lao thận và bệnh cũng đã ở giai đoạn cuối. Bà biết rõ cái chết đang đến gần, nhưng bà vẫn vượt qua điều đó và ra đi. Ngày 1 tháng 12, bà viết cho bố lá thư cuối. Bà cảm ơn bố và nhờ bố trông nom ba người em - cô chú của các con. Ngày 10 tháng 12, bà trút hơi thở cuối cùng.

Năm 1970, vào ngày giỗ đầu của bà, bố đã làm một quyển sách nhỏ. Đó là bản tuyển tập những bài thơ tanka mà bà để lại. Quyển sách có đề chữ “Mẹ” ấy là báu vật của bố. Bố mong muốn rằng quyển sách sẽ được in lại dưới bàn tay của các em mình. Vì đã chia cho rất nhiều người nên bố chỉ còn lại vài bản.

Cũng trong năm đó, mẹ kế đã tới gia đình của bố. Người mẹ kế đến cùng tâm thế bất an ấy, đã mang tới cảm giác quen thuộc cho bọn bố, tựa như người mẹ quá cố vừa trở lại ngôi nhà thêm lần nữa. Bà yêu thương bọn bố còn hơn cả mẫu tử ruột thịt. Bà đã thắp sáng ngôi nhà đang tan biến, khiến nụ cười trở lại trên gương mặt buồn bã của ông.

Sau khi vào đại học, bố rời khỏi nhà thờ. Bố vẫn chưa buông bỏ Kinh Thánh, nhưng vì phát sinh vài vấn đề mà bố thấy khó hiểu ở nhiều điểm cũng như nhận ra sự giả tạo của bản thân khi cầu nguyện, nên đang từ một tín đồ ngoan đạo, bố trở thành con chiên sa ngã. Cho dù vậy, bố vẫn yêu thích chúa Jesus hay thánh Peter, thậm chí bố còn có cảm tình với Judas Iscariot nữa.

Từ năm 1970, bố lại giờ chứng thích đi du lịch. Bố muốn thử tới những đất nước xa xôi mà mình chưa bao giờ biết tới. Chỉ cần thấy có cơ hội là bố sẽ một thân xách ba lô lên và đi. Bố đã dành cả một mùa hè ở miền nam Việt Nam trước giải phóng. Sau đó, bố tiếp tục đi tới Malaysia, Hàn Quốc, Tiệp Khắc, Đài Loan, Tây Đức và Thái Lan. Lúc nào bố cũng đọc hành khắp thế giới rồi kết bạn bốn phương. Ngắm nhìn thế giới xung quanh thời còn trẻ sẽ giúp ta học được nhiều điều. Nếu du lịch nước ngoài sau khi đã công thành danh toại, ta sẽ không thể nhìn thấy cuộc sống thường nhật ở đất nước đó nữa. Nó giống như đi từ cửa chính tới phòng khách, nhìn ngó khu vườn rồi lại quay về vậy. Thế nhưng khi còn thanh xuân, nếu bay tới đất nước ấy cùng một kế hoạch phù hợp với sức trẻ của mình, ta có thể đối diện với dòng năng lượng cuộn cuộn ở nơi đó, tạo lập bằng hữu và học hỏi được rất nhiều từ họ trong khi tự đi trên

đôi chân của chính ta.

Năm 1974, sau khi tốt nghiệp đại học, bố trở thành bác sĩ và thực tập tại bệnh viện Trung tâm Okinawa. Rất nhiều người hỏi bố vì sao lại chọn Okinawa. Lý do là bởi bố không muốn ở lại văn phòng y khoa trường đại học mà thích ra ngoài bay nhảy. Và lại, bố có đọc được một quyển sách tên là *Tuổi thanh xuân của đội sinh viên Himeyuri* (tác giả Shinpei Hideo, nhà xuất bản Sanseido) (hiện tại là *Đài tưởng niệm Himeyuri - Ghi chép của đội trưởng đội sinh viên*. Có bổ sung - sửa đổi tiêu đề và chú thích của biên tập viên). Bố cảm thấy quyển sách đã truyền tải được toàn bộ hiện thực Okinawa trong chiến tranh đương thời. Sau khi đọc xong, bố luôn cho rằng mình muốn sống tại Okinawa.

Okinawa là một hòn đảo xinh đẹp. Biển trong vắt và người dân thì thân thiện. Bố thấy có lẽ chẳng còn nơi nào đáng sống đến thế. Bố đã sống ở Okinawa trong ba năm. Vào năm đầu tiên làm bác sĩ, bố học việc ở phòng cấp cứu và được luân chuyển qua tất cả các khoa. Sang năm thứ hai, bố làm bác sĩ nhi khoa. Sau đó, từ năm thứ ba trở đi, bố cuối cùng cũng trở thành bác sĩ nội khoa. Trong suốt ba năm ấy, bố chưa một lần hối hận vì đã tới Okinawa. Ngày ngày viên mãn, vùng đất thân thiện dễ chịu, con người Okinawa dạt dào tình cảm, bố yêu Okinawa. Và cô con gái của Okinawa đã trở thành vợ bố.

Tháng 5 năm 1977, cuộc sống ở Okinawa của bố kết thúc. Bố quyết định tới làm việc tại bệnh viện ở Osaka. Bố bắt đầu cuộc sống mới với tư cách là bác sĩ nội khoa ở bệnh viện Kishiwada Tokushuukai - một bệnh viện mới thành lập ở thành phố Kishiwada,

Osaka.

“Hãy thay đổi nền y tế Nhật Bản.”

Đó là lời của giám đốc điều hành Tokushuukai - bác sĩ Tokuda. Phải thay đổi nền y tế Nhật Bản hiện tại. Vì sao chúng ta không xây dựng một bệnh viện mà bất cứ ai, vào bất cứ lúc nào cũng đều có thể an tâm giao phó tính mạng? Bị thuyết phục bởi những lời của giám đốc, bố cũng quyết định tham gia vào đội ngũ ấy.

Tháng 11 năm 1977, bố phải nghỉ làm để phẫu thuật do viêm khớp gối phải. Bố đã thấy đau khớp từ vài tháng trước, thế nhưng cơn đau ngày càng tồi tệ nên bố phải thực hiện phẫu thuật mở để làm xét nghiệm sinh thiết. Kết quả là sarcoma xơ - một loại ung thư. Bố quyết định cắt bỏ chân phải.

Tháng 5 năm 1978, bố mang chân giả, chống gậy quay trở lại làm việc. Bố vừa ló mặt tới bệnh viện, tất cả mọi người đều đã vỗ tay chào mừng. Từng người từng người một tới bắt tay, chúc mừng bố tai qua nạn khỏi. Bố thực sự cảm thấy biết ơn tấm lòng của mọi người. Công việc của bố bắt đầu lại một cách suôn sẻ. Vì đứng ngồi khó nên bố cứ đứng mà khám ngoại trú. Mọi người trong viện đã làm riêng cho bố một cái bàn để bố có thể vừa đứng vừa sử dụng. Mỗi ngày trôi qua đều nhẹ nhàng không ưu phiền.

Cuối tháng 8 cùng năm, bố biết khối u đã di căn tới phổi. Từ ngày ấy, bố bắt đầu đích thân thực hiện liệu pháp miễn dịch. Thời điểm đó, bố tự chẩn đoán rằng mình chỉ còn sống được sáu tháng nữa. Thế nhưng, bố sẽ làm mọi thứ có thể, còn nước còn tát. Bố quyết tâm “nhất định không nhìn lại phía sau” và tiếp tục công việc. Rồi những cơn ho, đau tức ngực, từng chút từng chút một, dần trở

nên mãnh liệt.

“Sao thế anh? Đạo này anh ho ghê quá,” - mẹ các con nghi hoặc nói.

“À, chắc bị viêm phế quản. Anh uống thuốc là khỏi thôi ấy mà,” - bố nói dối mẹ các con và tiếp tục điều trị một mình.

Cuối tháng 10, mẹ các con biết bệnh tình của bố. Tới tháng 11 thì chuyện đã đến tai ông bà nội. Ông bà bảo bố lập tức nghỉ việc ở bệnh viện để tĩnh dưỡng ngay, nhưng cuối cùng bố vẫn tiếp tục làm việc cho tới đầu tháng 12. Ngày 10 tháng 12, trong khi đang lái xe, bố bỗng thấy chóng mặt và buồn nôn, bố không thể điều khiển vô lăng ngay ngắn được. Ngày 11 sau đó là thứ Hai, bố vừa ra cửa để tới bệnh viện như thường lệ thì ngay lập tức cơn chóng mặt ập đến, khiến bố không đứng vững nổi. Ngày hôm ấy, bố quyết định nghỉ việc ở bệnh viện một lần nữa. Và rồi cuối tháng 12, bố gói ghém hành lý, trở về quê hương thành phố Tonami, tỉnh Toyama để tiếp tục liệu pháp miễn dịch tại nhà ông bà nội. Thế nhưng khối u vẫn to lên như thể đang cười nhạo vào nỗ lực điều trị của bố. Nếu trước giờ có thể nằm ngủ ở mọi tư thế thì nay, ngoại trừ một tư thế nhất định, bố đều cảm thấy khó thở. Tràn dịch màng phổi bắt đầu ứ đọng, tim bị chèn ép, dịch chuyển sang bên phải. Đờm vẫn tiếp tục lẫn máu. Ăn uống không còn hấp thu được đầy đủ. Suốt cả ngày bố hầu như chỉ có ngủ.

Vậy đấy, bố không thể viết nốt đoạn sau tiểu sử cuộc đời mình được nữa. Từ nay, mọi chuyện sẽ thế nào đây? Liệu bố có thể sống đến mùa xuân? Hay mùa hè? Hay bố sẽ nhắm mắt xuôi tay vào đầu tháng 2? Bố không biết nữa.

Bố không muốn chết. Cứ mỗi khi nghĩ tới Asuka bé bỏng và đứa con thứ hai vẫn đang trong bụng mẹ, bố có phải bò lê bò lết cũng muốn sống. Thế nhưng bố là một bác sĩ, một bác sĩ nội khoa tường tận nhất về bệnh án của chính mình. Với tư cách bác sĩ, bố không thể tránh khỏi việc đoán trước sinh mệnh bản thân còn bao nhiêu tháng nữa. Có điều, ấy là nếu phép màu không xảy ra.

Bố sẽ còn được ở bên ông bà, mẹ các con và Asuka bao lâu nữa đây? Thời gian cứ một mạch trôi đi như dòng cát chảy trong đồng hồ cát.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Cửa chân phải (1)

“Anh thấy thế nào rồi?”

Bác sĩ chủ trì khám vết sẹo do làm xét nghiệm bệnh lý trên đầu gối phải của bố, dường như đang lúng túng vì không bắt được thời điểm thích hợp để thông báo cho bố kết quả xét nghiệm.

“Vết thương có vẻ ổn hơn rồi... Sự thật là...”

Ngoảnh mặt sang bên, vị bác sĩ nói.

“Tôi đã có kết quả chẩn bệnh.”

Bác sĩ vòng vo mập mờ khác hẳn mọi khi.

“Là kết quả xấu.”

Nói rồi bác sĩ lại lập tức phủ định.

“À không, nói là xấu nhưng không phải xấu thậm tệ. Chỉ hơi xấu chút thôi.”

Bố có linh cảm là khối u ác tính.

Bố khi đó đã ba mươi tuổi. Bác sĩ điều trị chính còn kém cả tuổi bố. Không gì tệ hơn việc một bác sĩ lại khám bệnh cho một bác sĩ khác. Trên hết, bố là bác sĩ nội khoa, chuyên môn khác hẳn với bác sĩ ngoại khoa chấn thương chỉnh hình.

“Có chuyện gì sao?” - bố hỏi.

“Là xơ hóa...”

Xơ hóa? Là u xơ chằng? Nếu vậy thì không có gì đáng lo ngại.

Chỉ là khối u lành tính thôi. Không, không thể nào là sarcoma xơ được. Chẳng lẽ là sarcoma xơ?

Bố đã phần nào chuẩn bị tư tưởng. Từ khi nhập viện, bố chưa xem bất cứ kết quả xét nghiệm hằng ngày nào cả. Thế nhưng bố luôn có dự cảm không lành. Chẳng hạn, có một thiết bị gọi là máy quét, máy này dùng để kiểm tra mức độ lan rộng của khối u. Bố leo lên bục, cái máy liền hiện lên một điểm cực nóng khi quét đến phần khớp gối phải. Quan sát này rất hay thấy ở các khối u ác tính. Bố cũng chụp mạch máu nữa. Chụp mạch máu là một cách để kiểm tra xem khối u có ác tính hay không. Nhờ đó, bố thấy rằng khả năng cái thứ phát triển ở đầu gối phải của bố là u ác tính phải lên tới hơn năm mươi phần trăm. Chưa hết, nếu là ác tính thì có lẽ bố phải cắt bỏ chân phải.

“Là xơ hóa... Nếu là xơ hóa thì đâu tệ đến thế nhỉ.”

“Bác sĩ.”

Bố liền hỏi.

“Xơ hóa... là sarcoma xơ phải không?”

Vị bác sĩ ngập ngừng một chút rồi nói:

“Đúng vậy.”

“Thật thế ư?”

Giây phút đó, bố cảm tưởng những suy nghĩ đang quay cuồng trong đầu bỗng chốc dừng lại.

Bác sĩ vội vàng nói:

“Tôi nghĩ rằng thà sớm còn hơn không. Bắt đầu từ tối nay tôi sẽ cho tiêm động mạch thuốc chống ung thư.”

“Đành vậy,” - bố cuối cùng cũng đáp lại.

“Còn có thể tiêm động mạch thì cứ tiêm. Sau đó thì tôi muốn cân nhắc phẫu thuật.”

Bác sĩ vừa nói, cô y tá đi cùng liền đứng dậy bước ra cửa, không hề nhìn mặt bố.

“Anh nói phẫu thuật, ý là cắt chi phải không?”

“Đúng vậy.”

“Tôi hiểu rồi. Trăm sự nhờ anh.”

Thật giống một giấc mơ. Một cơn ác mộng. Hay mọi người đang hợp lực biến bố thành nạn nhân của một trò đùa tẻ nhạt? Phải chăng phút cuối cửa phòng bệnh sẽ mở toang, bạn bè của bố vừa vỗ tay vừa nhảy vào nói “Ha, là đùa chơi thôi.” Suy nghĩ ấy vẫn cứ lờn vờn tới tận khi chân phải của bố bị cưa mất từ bắp đùi, tới tận khi bố nằm trên giường cử động chân trái đến thế nào cũng không chạm được vào chân phải, để mà cảm nhận được rõ ràng rằng mình đã cụt chân.

Mọi người vừa đi khỏi phòng, bố liền mở rèm cửa. Từ đây có thể trông xuống bãi đỗ xe ở phía dưới. Xe ra rồi lại vào, bố thấy có người đang nhanh chân chạy ra khỏi xe. Cả một số người đang chờ xe buýt ở bên nữa. Bố cảm thấy tất cả bọn họ đều thuộc giống loài hoàn toàn khác với mình, nhìn cứ như người ngoài hành tinh vậy. Bố khác biệt so với họ. Họ có thể tự chân mà đi tới những nơi họ muốn, thậm chí là chạy hay leo cầu thang. Vậy mà bố lại khác. Bố cảm thấy thật tủi hổ.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Cửa chân phải (2)

Đây là chuyện xảy ra khi bố ra khỏi phòng phẫu thuật và quay về buồng bệnh.

“Con có đau không?”

Tiếng ông nội vang lên. Ai đó đang nắm lấy tay bố. Là bà nội. Bố cảm nhận được bàn tay của bà, nhưng bố không nhìn thấy rõ bà.

“Đau lắm chứ. Mặt mũi nhăn nhó lại rồi kìa.”

Là tiếng của em trai bố - chú các con. Vậy ư? Bố đang nhăn nhó mặt mày ư? Trong cơn mơ màng, bố giống như đang kéo lê đồng hành lý nặng nề mà đi lang thang vậy.

Bà nội thả tay ra. Bố vội vàng nắm chặt tay bà lại, không để bà đi mất.

“Nắm tay thế này giúp con thấy ổn hơn chút nhỉ?”

Bà nói. Thực sự thì khi con người ta đang trong cơn đau đớn, một cái nắm tay sẽ khích lệ họ rất nhiều.

Nằm trên giường bệnh, bố cảm thấy rất đau. Bố cũng không biết đau ở đâu và đau cái gì nữa. Nó chỉ giống như một cơn ác mộng. Trong giấc mơ đó, bố cử động chân trái. Nhưng dù bố có cử động đến thế nào, cũng không thể chạm tới chân phải. Giây phút ấy là lần đầu tiên trong cuộc đời bố hiểu ra, mình đã cửa chân phải đi thật rồi.

Đêm trước ngày phẫu thuật, tâm tình bố tĩnh lặng tới lạ kì. Bố đã

e ngại mình sẽ chìm đắm trong những suy nghĩ nặng nề vì sắp bị cưa chân phải. Thế nhưng bố đã không lo lắng thái quá nữa. Bố xin phép bác sĩ cho ngoại trú và tới thăm mộ mẹ ruột đang yên nghỉ ở bán đảo Noto. Tối đó, bố ăn uống ngon lành và say giấc trên chiếc giường ông bà đã hết lòng chuẩn bị cho bố.

Sáng hôm sau, mẹ các con dành thời gian rửa thật cẩn thận chân phải của bố - cái chân sẽ bị cắt bỏ vào buổi chiều cùng ngày. Mẹ các con quỳ dưới chân bố, vừa khóc vừa rửa. Chân phải của bố không sưng, lại có khí huyết tốt. Bố tha hồ tự do cử động, cảm giác cũng thật hoàn hảo. Phải cắt bỏ một cái chân tuyệt vời thế này, bác sĩ đúng là nghề nghiệp tàn khốc mà.

Khi bố trở về phòng bệnh, rất nhiều bạn bè thân thích đang chờ đón bố. Trong số đó có những người bạn đến để đề phòng trường hợp bố cần truyền máu khẩn cấp. Tất cả mọi người đều suy nghĩ cho bố và ủng hộ bố.

Khi được đặt nằm trên cáng đẩy vào phòng phẫu thuật, bố hoàn toàn bình tâm. Bố không lo lắng cũng chẳng suy nghĩ gì cả. Bố tự hỏi vì sao có thể giữ cho tâm mình được trong veo đến vậy. Chính bố cũng thấy thật kì lạ.

Sau khi phẫu thuật, cứ hết ba tiếng là cơn đau lại ập đến. Đó là bởi Pentazocine (Sosegon Pentazocine) chỉ có tác dụng ức chế cơn đau trong ba tiếng. Trong rất nhiều loại thuốc giảm đau, Pentazocine là loại thuốc rất hiệu quả. Thuốc này không phải chất gây nghiện, nhưng lại tác động lên hệ thần kinh trung ương giúp bệnh nhân loại bỏ cơn đau. Bố đang vật vã là vậy, thế mà vừa được tiêm một mũi, cơn đau đã biến mất sau vài phút. Đúng là thuốc tốt.

Có điều, không biết khi được tiêm đến ống Pentazocine thứ bao nhiêu, bố đã nhận ra rằng, cứ khi nào được tiêm thuốc, bố đều có cảm giác như đang say sưa với rượu sake ngon lành vậy. Vì thích được lâng lâng trong cảm giác ấy hơn là cần cơn đau chấm dứt ngay, bố đã bắt đầu có suy nghĩ muốn được tiêm Pentazocine như kẻ khát khô thêm nước. Đó là dấu hiệu đầu tiên của nghiện Pentazocine. Hóa ra là vậy, các vụ nghiện Pentazocine gia tăng chóng mặt gần đây phải chăng đều bắt nguồn từ cảm giác ngây ngất này? Bố đã học được một bài học. Kể từ thời điểm ấy, bố đã từ chối tiêm thuốc giảm đau và bắt đầu chiến đấu với cơn đau chỉ bằng thuốc viên uống.

Cắt bỏ tứ chi là việc làm đau đớn. Ví dụ như trường hợp của bố, vì sẽ cắt từ bắp đùi phải nên trong cuộc phẫu thuật, cần cắt cả hai dây thần kinh lớn là dây thần kinh đùi và dây thần kinh tọa. Hình như có một vài kỹ thuật khi cắt nhằm giảm thiểu cơn đau hậu phẫu hết mức có thể, nhưng kể cả vậy, hăng còn quá đau đớn. Cái đau ở vết thương trên da sau khi mổ thì bình thường. Thế nhưng cơn đau xuất phát từ hai dây thần kinh lớn, cơn đau của cái chân phải nay đã không còn nữa, thì không thể chịu đựng nổi. Đặc biệt trong trường hợp của bố, cơn đau dữ dội đã kéo dài suốt hai tháng, cho tới khi vết thương được khâu lại vì chỗ dây thần kinh đùi bị cắt hồi phục chậm. Cơn đau giống như đang cố rút từng cái móng chân phải ra hay như đang ấn cây gập than nóng đỏ vào mu bàn chân vậy. Cái cảm giác đó, nếu chưa từng trải qua thì không thể nào hiểu được. Dù giải thích với bác sĩ thế nào đi nữa, bố luôn luôn nhận được câu trả lời như sau:

“VẬY Ờ? ĐÂU CÓ ĐAU TỚI MỨC ẤY NHỈ?”

“Anh nhạy cảm với cơn đau quá rồi.”

Cô y tá cười bố. Rất khó để những người làm công tác y tế hiểu được nỗi đau của bệnh nhân. Đây cũng là điều bố nghiệm ra.

Tuy nhiên, đau đau đớn đớn đến thế nào, bố vẫn nghĩ rằng mình đã đúng đắn khi không dựa dẫm vào thuốc Pentazocine. Bản thân Pentazocine là loại thuốc mới, lại được sử dụng phổ biến tại các bệnh viện trên toàn quốc. Nếu tận dụng được hết dược tính của Pentazocine thì sẽ cực kì hữu ích. Nhưng vì thuốc tác dụng quá tốt nên bác sĩ thường dễ dàng kê cho các bệnh nhân phàn nàn về cơn đau. Ngoài ra, một khi được tiêm thuốc, bệnh nhân sẽ không thể quên được tác dụng tức thì của nó và mong muốn tái sử dụng. Cứ thế, bác sĩ đã vô tình tạo ra những bệnh nhân nghiện Pentazocine. Các con có biết rằng vào năm 1965, hàng loạt vụ đánh cắp Pentazocine với số lượng lớn đã xảy ra ở các bệnh viện vùng Kinki không?

Khi bố còn trực đêm ở phòng cấp cứu, mỗi đêm đại khái có khoảng một, hai trường hợp nghiện Pentazocine được đưa vào. Bệnh nhân luôn miệng kêu đau. Nhưng hễ định tiêm thuốc giảm đau thì họ lại từ chối hết, ngoại trừ Pentazocine. Khi nói với bệnh nhân rằng sẽ không tiêm Pentazocine, họ hoặc là khóc lóc khẩn cầu hãy tiêm cho họ, hoặc là xắn tay lên đe dọa. Những bệnh nhân kiểu ấy, ở bệnh viện nào cũng bị ghét. Tuy nhiên, chính bác sĩ mới là người khiến bệnh nhân nghiện Pentazocine. Điều trị dễ dãi sẽ sản sinh ra những bệnh nhân như vậy. Thêm vào đó, người ta còn nói rằng số lượng bệnh nhân nghiện Pentazocine thuộc đội ngũ nhân viên

chăm sóc y tế cũng không hề nhỏ. Phải chăng vì dễ dàng tiếp cận được với Pentazocine mà họ có thể tùy tiện sử dụng lên bản thân, để rồi không dứt ra nổi?

Có một y tá đã tự sát. Cô ấy bị nghiện Pentazocine. Không một tấm di thư, chỉ vài người biết rằng cô ấy bị nghiện Pentazocine. Cô đã mở van gas trong căn hộ lẻ loi của mình và chết. Bố thấy tiếc thương vì cô ấy đã phải chịu đựng rất nhiều. Tất nhiên bố không rõ, liệu điều trực tiếp dẫn cô ấy đến cái chết có đúng là do nghiện Pentazocine hay không, nhưng ngày ngày cứ phải lén lút tiêm Pentazocine, đối với cô ấy là một cái ách nặng tới chừng nào. Cô ấy là một người có tinh thần trách nhiệm cao nên có lẽ càng day dứt hơn khi đã ăn trộm Pentazocine từ bệnh viện. Cắn rứt đờn đau trong cô độc, khóc trong cô độc và chết trong cô độc. Thật đáng thương.

Có người nói, những người bị nghiện Pentazocine đều thiếu nghị lực. Bởi nếu thần kinh của họ vững vàng thì đã không nghiện. Đó là lời dối trá. Cái cảm giác hạnh phúc ngọt ngào mà Pentazocine mang lại mạnh mẽ hơn sức mạnh tinh thần của bệnh nhân rất nhiều. Đã thế, vị ngọt ấy còn xuất phát từ tác dụng làm tiêu biến cơn đau. Pentazocine là thuốc được y học hiện nay sử dụng nhiều nhất để giảm đau sau phẫu thuật. Thuốc có tác dụng cực kì tốt. Vấn đề là khi tiêm liên tục hàng chục, hàng chục ống, thì thay vì tác dụng giảm đau đơn thuần, cảm giác mê ly đến tan chảy lại xuất hiện. Một khi hoàn toàn bị cuốn vào, sẽ rất khó để thoát ra. Trong trường hợp của bố, nếu bố tiêm thêm chục ống thuốc nữa thì biết đâu cũng bị nghiện rồi.

Nghiện Pentazocine, khác với nghiện thuốc phiện hay chất kích thích, hoàn toàn bắt nguồn từ việc điều trị của bác sĩ. Là một bác sĩ, bố cho rằng bằng mọi giá phải ghi nhớ điều này.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Cửa chân phải (3)

Bố rất thích hoa, đặc biệt là hoa cẩm chướng. Mọi người đều biết chuyện đó, thế nên phòng của bố lúc nào cũng đầy ắp hoa.

“Căn phòng này trông cứ như cửa hàng hoa ấy nhỉ?”

Bác sĩ tới thăm khám thường nói vậy. Hương hoa bất tận khiến bố cảm thấy hạnh phúc. Mỗi bình hoa đều giống như hiện thân của tấm lòng người mang chúng tới. Đó là thiện tâm của con người, và có lẽ là thứ quý giá nhất mà bố nhận được từ căn bệnh này. Thực ra bố đã từng bị bệnh một lần vào mười năm trước. Khi ấy bố đã nghỉ học suốt hai năm trời, chỉ khác rằng những gì bố nhận được là tình thương của ông bà các con. Trước đó, bản thân bố thực sự là một đứa con bất hiếu, không hề cảm nhận được tấm lòng cha mẹ. Thế nhưng lúc đổ bệnh, lần đầu tiên bố mới biết rằng trên thế gian này có những người suy nghĩ cho bố còn nhiều hơn cả bản thân họ. Bất giác, bố bị thôi thúc bởi mong muốn được chấp tay cảm ơn hai đấng sinh thành, những người đã đau khổ và buồn bã về bệnh tật của bố hơn chính bố. Tiếc thay, bà nội sau khi chứng kiến bố bình phục hoàn toàn, đã vì chăm bệnh cho bố tới lao lực mà mất. Đó cũng là lần đầu tiên bố hiểu ra sự trân quý của cha mẹ. Còn lần này là lòng tốt của con người. Bị bệnh cũng không phải chuyện gì xấu. Tận dụng dịp đó, ta có thể từ tốn mà kiểm điểm lại bản thân mình. Và có lẽ vì mục đích ấy mà ông trời mới tạo ra bệnh tật trên thế giới

này.

“Tôi muốn làm gì đó giúp anh. Có việc gì tôi có thể làm không?”

“Anh muốn ăn gì không? Muốn ăn thì cứ nói nhé. Dù xa tới đâu tôi cũng đi lấy cho anh.”

Bạn bè nào cũng nói với bố như vậy. Thật ngạc nhiên khi mọi người đều buồn bã vì bố và tận lực vì bố, nên có một lần bố đã nói thế này:

“Các cậu thực sự là những người bạn tốt.”

Lập tức bọn họ liền nổi giận, đáp:

“Nói hâm vừa thôi. Vẫn còn chưa đủ đâu.”

Ý của bọn họ là: Imura, cậu đã làm cho chúng tôi nhiều điều hơn thế này. Từng này đối với chúng tôi vẫn chưa là gì cả.

Nào có chuyện đó. Quả thật bố cũng từng làm vài chuyện cho bọn họ với tư cách bạn bè, nhưng chỉ là những chuyện vặt vãnh mà thôi, chẳng có gì đáng để gọi là “to tát” cả. Mặc dù vậy, họ vẫn nói một cách chân thành rằng mình làm chưa đủ. Có lẽ, lòng tốt của con người dù chỉ còn con thôi, đối với người khác lại được nhân lên gấp bội. Bởi thế mà chút thành ý nhỏ nhoi ấy khi quay về với chính chủ, cũng được thổi phồng lên nhiều lần. Giả sử, chỉ giả sử thôi nhé, đó là ác ý thì sao nhỉ? Nghe đã thấy đáng sợ rồi. Phải biết trân trọng tấm lòng của người khác thôi.

Có rất nhiều người tới thăm bố. Phòng bệnh lúc nào cũng ngập tràn hoa tươi nên chẳng mấy mà ngày xuất viện đã tới. Sau khi xuất viện, bố vẫn tiếp tục đến viện để tập phục hồi chức năng. Tập chức năng tức là nắn chỉnh cái chân phải đã bị cắt chỉ còn chín xen-ti-mét

và tập đi bằng chân giả. Đây là bài tập quan trọng để bố có thể quay lại bệnh viện và làm việc với tư cách bác sĩ.

Xuất viện trở về, bố có viết thư cảm ơn những người đã tới thăm nom. Mùa đông cuối cùng cũng chấm dứt, gió xuân đã bắt đầu thổi.

Các anh chị em bạn bè đồng nghiệp thân mến,

Đợt gió xuân thứ ba đã thổi, báo hiệu mùa những bông lạp mai trong vườn nhà tôi bắt đầu bung nở. Nhờ ơn trời đất, tôi đã được phép xuất viện. Từ giờ, mỗi sáng tôi sẽ tới bệnh viện Takaoka để tập đi lại.

Thời gian dài vừa qua tôi đã khiến mọi người phải lo lắng đồng thời cũng nhận được sự động viên chân thành của mọi người, tôi xin cảm tạ từ tận đáy lòng.

Trong suốt bốn tháng nằm viện vừa qua, nhờ tấm lòng của mọi người mà không một ngày nào phòng bệnh không ngát hương hoa, đã vậy tôi còn nhận được sự hỏi thăm nhiều hơn những gì mình xứng đáng, tôi vô cùng biết ơn.

Hiện tại, tôi đang đeo chân giả và tập đi được vài bước. Nhưng tôi biết, nhất định ngày qua ngày, bước chân của tôi sẽ trở nên vững chãi mà bám trên mặt đất, và tôi cảm thấy biết ơn vì điều đó. Tôi sẽ cố gắng hết sức để có thể trở lại làm việc trong mùa xuân này. Cảm ơn mọi người rất nhiều. Nhờ ơn trời phật, tôi đang tràn trề sức khỏe.

Tôi đã học được rất nhiều điều trong lần chống chọi với bệnh tật này. Tôi nghĩ mình cũng sẽ được ban tặng cơ hội để áp dụng từng điều từng điều ấy vào công việc.

Tôi sẽ khôi phục nếp sinh hoạt sớm thôi. Khi đó, tôi muốn tạo nên một cái chân giả thật tuyệt vời từ lòng thăm hỏi mà mọi người đã trao. Bước đi trên cái chân giả, tôi sẽ không quên tình cảm ấm áp của mọi người.

Thực sự cảm ơn mọi người rất nhiều. Từ nay về sau xin hãy tiếp tục giúp đỡ tôi.

Trân trọng.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Lễ sống

Người ta vẫn thường hỏi lễ sống là gì. Bố cho rằng, lễ sống là việc có người nào đó cần đến con trong cuộc đời này. Đấy có thể là vợ chồng, con cái, bạn bè tốt, bản thân hay nơi làm việc. Đối với bố, lễ sống của bố là những người cần tới bố, tức là vợ, các con, cha mẹ, rất nhiều bệnh nhân và công việc ở bệnh viện Tokushuukai. Còn là rất nhiều bệnh nhân cần phục hồi chức năng ở Hokuriku nữa.

Không điều gì quan trọng hơn một lễ sống trên đời cả.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Quay lại làm việc với một chân

Cái chân giả phiền phức hơn bố nghĩ. Và lại, chân phải của bố bị cưa ngay phần đùi trên nên việc điều khiển chân giả đặc biệt khó khăn, về mặt nguyên tắc, chỉ cần gốc vết cắt dài hơn một xen-ti-mét thì khi phục hồi chức năng sẽ có ích rất nhiều.

Mấy tháng đầu tiên, bố rất hay bị ngã khi tập đi bộ. Đó không đơn giản chỉ là mất thăng bằng mà là ngã rất mạnh, đập xuống mặt đất, giống như cả hai chân đột ngột bị quét đi vậy. Bố có cầm một cây gậy bên tay trái, nhưng nó chẳng giúp ích được gì khi ấy cả.

Bố tiến hành cưa chân phải vào cuối tháng 11, định là tháng 5 năm sau sẽ quay trở lại bệnh viện Kishiwada Tokushuukai làm việc. Tuy nhiên, ngay trước ngày trở lại, bố cảm thấy bất an nặng nề. Vì bệnh viện thường xuyên phải xử lý bệnh nhân cấp cứu, nên điều tiên quyết để làm việc là có một cơ thể dẻo dai. Hơn nữa, còn phải đi khám ngoại trú một tuần vài lần, phòng bệnh cũng có bệnh nhân của bố nữa, không thể bỏ qua việc thăm khám cho họ kể cả trong những ngày phải đi khám ngoại trú và cấp cứu được. Liệu bố có thể làm được từng ấy việc với cái chân giả và cây gậy chống không? Khi phải dựa vào cây gậy mà vào phòng bệnh, liệu bố có thể thăm khám và điều trị chu toàn được không? Không lo lắng làm sao được. Tháng 5 đã tới rồi. Bố dần mong bản thân có thể làm được những việc đó.

Ngày 1 tháng 5, bố trở lại bệnh viện lần đầu tiên sau suốt sáu tháng. Ngượng ngùng khi bước chân vào cổng chính, bố thấy mình như đứa con bỏ nhà ra đi ròng rã nửa năm, nay mới trở về. Cuối cùng thì bố đã vào bệnh viện từ cổng cấp cứu thay vì cổng chính. Lúc ấy là chín giờ kém mười lăm phút, vừa đúng buổi chào hỏi nhân viên ban sáng. Bố vừa bước vào thì đã có vài người nhận ra và đẩy bố lên hàng đầu đám đông. Tiếng vỗ tay vang lên. Có những y tá đã cố nén nước mắt khi nhìn bố chống gậy. Liên sau đó, bố được mời bắt tay. Mọi người đều lo lắng cho bệnh tình của bố và mong chờ bố quay trở lại.

“Tôi một chân chống gậy mà làm việc nên có thể sẽ làm vướng bận chân tay của mọi người. Nhưng tôi sẽ nỗ lực hết mình. Mong được mọi người giúp đỡ.”

Bố chào hỏi. Trong thâm tâm bố vẫn thấy bất an. Có lẽ bố sẽ không thể làm việc ở đây chỉ với một chân. Có lẽ bố sẽ gây thêm phiền phức cho mọi người xung quanh. Lúc ấy thì nghĩ việc thôi, nghĩ việc ở bệnh viện, quay về quê nhà và làm công việc bác sĩ vừa sức. Bố cũng đã yếu lòng như thế đó.

Bố đã khởi đầu một chương mới trong cuộc đời mình. Mặc dù những bước đi đầu tiên đong đầy âu lo, nhưng đến cuối, toàn bộ nỗi lo lắng ấy đã biến mất. Suy cho cùng, quan trọng là cứ phải thử trước đã. Nhờ mọi người xung quanh lo lắng và giúp đỡ nên công việc của bố suôn sẻ một cách đáng ngạc nhiên. Dẫu không thể trực, bố cũng đã hoàn thành tốt công việc ở phòng cấp cứu, phòng khám ngoại trú và phòng bệnh trong khoa y như hồi còn đủ hai chân. Bố có thể khám bệnh, điều trị và làm xét nghiệm không khác gì các bác

sĩ đồng nghiệp. À, cũng không hẳn. Vì chóng gậy và đi lại có chút không tự nhiên, nên điều đó lại thành ra một điểm cộng cho bố. Bệnh nhân lập tức nhớ tên bố ngay. Kể cả không nhớ tên thì trong nháy mắt, họ cũng đều nhớ đến bác sĩ điều trị cho mình bằng cách gọi “cái anh bác sĩ bị tật ở chân.”

Có điều quan trọng này mà bố đã học được từ một vị ân sư, một chuyên gia trong lĩnh vực phục hồi chức năng - bác sĩ Hakata Setsuo. Cũng đơn giản thôi, đó là:

“Tuyệt đối không ngoảnh đầu nhìn lại.”

Điều này đặc biệt quan trọng trong quá trình phục hồi chức năng của những người bị mất tay chân, những người bị mất tai mắt và những người bán thân bất toại do đột quy. Con người có xu hướng chìm đắm trong hạnh phúc của quá khứ. Nhưng những người chỉ biết hoài niệm về điều tốt đẹp của ngày xưa sẽ không có tiến triển trong việc phục hồi. Những ai không ngoảnh nhìn đằng sau vô dụng mà hướng đến ngày mai thì dù sáu mươi hay bảy mươi tuổi, vẫn sẽ nhanh chóng bình phục. Và còn một điều nữa. Phục hồi chức năng là gì? Phục hồi chức năng không làm cho các chi đã mất mọc lại. Nó không làm cho đôi mắt đã mù nhìn được, đôi tai đã điếc nghe ra. Điều quan trọng là chấp nhận tổn thương, tức là chấp nhận rằng cơ thể có thương tích và sẽ được bù đắp bởi những bộ phận khỏe mạnh khác. Nếu tay phải không thể cử động theo ý muốn thì tay trái và các bộ phận khác sẽ đỡ dần nó. Nếu nửa thân trái không thể di chuyển thì tận dụng triệt để chức năng còn lại của nửa thân phải, dùng nửa thân phải để bù vào cho chi bị liệt. Luyện tập nhiều lần như vậy sẽ giúp đo lường sự thích nghi của bệnh nhân đối với đời

sống thường nhật và đưa họ trở lại với xã hội. Đó chính là phục hồi chức năng.

Bố cũng hạ quyết tâm không bao giờ nhìn lại sau khi cưa chân phải. Ngay lập tức, chuyện mất đi một chân đã không còn khiến bố bận tâm nữa. Đương nhiên vẫn còn đôi chút bất tiện, nhưng bố vẫn làm việc được, sau khi thực hiện một số thủ tục đơn giản, bố cũng có thể sử dụng xe số tự động như người bình thường khỏe mạnh. Cái chân trái còn lại đã bù đắp cho bố. Không ngoảnh lại. Bây giờ những việc có thể làm là gì? Ngày mai sẽ làm gì? Phải luôn khao khát hướng tới và tiến lên phía trước. Như vậy, ta sẽ chinh phục được mọi khó khăn chướng ngại.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Tái phát (1)

Đó là một ngày cuối tháng 8.

Khi đang nằm trên giường gấp, bố bỗng thấy ngực trái đau tức. Cứ mỗi khi hít thở sâu, cơn đau như kéo căng gân chằng lại nhói lên. Ban đầu bố cứ nghĩ là đau cơ, nhưng có vẻ cơn đau dội lên từ chỗ sâu hơn.

Đến rồi ư?

Một dự cảm chẳng lành vụt qua.

Ngày hôm sau, bố đến phòng X-quang ở bệnh viện mình làm để chụp phổi. Giây phút nhìn tấm phim chụp kết quả, dù đã chuẩn bị tinh thần, sống lưng bố vẫn lạnh toát. Là di căn. Sarcoma ở chân phải đã di căn lên phổi. Bố đã cắt chân phải để ngăn chặn điều đó, thế nhưng nó không có tác dụng, ung thư đã xâm nhập vào phổi. Thêm nữa, ổ di căn này không đơn nhất mà rải rác hình đồng xu ở vùng phổi giữa và dưới. Bố đã xác định tinh thần, ổ di căn lớn nhất có đường kính bốn xen-ti-mét. Suy nghĩ đau đớn rằng, dù có điều trị bằng bất kì cách nào thì mình cũng sẽ sớm chết thôi, và niềm hi vọng mong manh rằng, biết đâu sẽ có triển vọng nếu dùng thuốc chống ung thư hay liệu pháp miễn dịch, trộn lẫn bên trong bố.

Khi nói lời cảm ơn để rời khỏi phòng X-quang, bố đã quyết trong lòng rằng sẽ bắt đầu làm liệu pháp miễn dịch. Với liệu pháp này, chừng nào vẫn có sức là bố còn làm việc được, không nhất thiết

phải xin nghỉ việc hay nhập viện để điều trị. Còn nước còn tát. Bố đã nghĩ như vậy.

Tối hôm đó, trong khi đang đậu xe ở bãi đỗ chung cư nhà mình, bố đã chứng kiến một quang cảnh kì lạ. Bố thấy thế giới tỏa sáng. Những người khách tới mua hàng ở siêu thị đang tỏa sáng. Đám trẻ con chạy quanh đang tỏa sáng. Đến cả chú chó, bông lúa đang bắt đầu trĩu xuống, đám cỏ dại, cột điện và những viên sỏi đều phát sáng tuyệt đẹp. Khi về tới căn hộ, bố thấy mẹ các con thật quý giá biết bao, đến mức bố muốn chấp tay cảm ơn cô ấy.

Bố có nên nói cho mẹ các con nghe chuyện ung thư tái phát? Bố làm thế nào với ông bà ở quê đây? Có nên thông báo cho các bác sĩ ở văn phòng y khoa, các đồng nghiệp là y tá và chuyên viên cấp cứu không? Bố hoang mang và rồi quyết định: cho tới khi thời điểm đó đến, bố sẽ không nói gì với mẹ các con. Bố cũng không cho ông bà biết vì như vậy chỉ tổ khiến ông bà đau khổ. Rốt cuộc, bố chỉ nói tình hình bệnh tật của bản thân cho viện trưởng và hai em của bố - những người sẽ giúp đỡ bố bắt đầu liệu pháp miễn dịch. Em trai bố - chú các con là một sinh viên y khoa, nếu là chú ấy, bố tin chỉ cần nói qua tình hình là chú sẽ hiểu cho. Ngay sau khi nhận được tin báo, chú ấy liền phóng luôn từ Tokyo về Osaka, mang theo vắc-xin dùng cho điều trị. Khi đó là cuối tháng nên ông chú nghèo của các con đành phải vay mượn bạn bè để chạy tới bên bố. Từ ngày ấy, việc điều trị của bố bắt đầu.

Chú các con lo lắng, không biết bố chiến đấu với bệnh tật một mình mà không cho vợ và cha mẹ biết thì có ổn không. Chú ấy bảo rằng, nói hết sự thật cho mọi người sẽ thoải mái hơn. Bố không

nghĩ vậy. Nếu bây giờ nói cho mẹ các con biết chuyện này, chắc hẳn từ giờ trở đi, ngày nào mẹ cũng khóc. Ông bà cũng không ngoại lệ. Những ngày tháng đau khổ càng ngắn càng tốt.

“Anh chỉ nói sự thật cho viện trưởng, em và một đứa em nữa thôi. Những người còn lại thì anh không nói đâu.”

Bố trả lời.

Điều kì lạ là trong những ngày tháng sau khi biết ung thư di căn, tâm bố rất bình lặng. Và rồi bố cảm thấy mỗi ngày đều trở nên đầy đủ hơn. Cái ngày biết bệnh ung thư tái phát, bố chẩn đoán sơ bộ rằng mình còn đi làm được thêm hai tháng và sống được thêm sáu tháng nữa. Tuy nhiên thực tế, bố đã có thể tiếp tục làm việc tại khoa nội bệnh viện trong suốt bốn tháng. Qua từng tháng, các khối u trong phổi của bố chắc hẳn đã lớn dần lên. Cơ ho trở nên dữ dội, đờm máu bắt đầu xuất hiện, dường như ung thư di căn đã lan tới tâm nhĩ phải nên chứng rối loạn nhịp trên thất xảy ra thường xuyên hơn. Mặc dù vậy, có lẽ liệu pháp miễn dịch đã ngăn chặn sự tiến triển của các khối u, thành ra thời gian còn có thể làm việc của bố theo dự kiến ban đầu là hai tháng, đã kéo dài thành bốn tháng mà không gặp trở ngại gì.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Tái phát (2)

Vào một đêm cuối tháng 10, mẹ các con bỗng bật khóc vào tờ mờ sáng. Mẹ sụt sùi ngồi dậy và tiếp tục khóc một mình.

“Có chuyện gì vậy?”

Bố hỏi mẹ. Mẹ vừa khóc vừa nói:

“Anh đừng chết. Anh đừng bỏ lại em và Asuka mà đi một mình.”

Khi ấy, bố chưa hề nói cho mẹ hay về việc bệnh tình tái phát. Mẹ níu lấy cánh tay bố, nói:

“Anh nói thật cho em biết đi. Đừng chỉ giấu mình em mà. Làm ơn đi anh.”

Hàng đêm, mẹ các con đều mơ thấy ác mộng. Ví dụ như: cả gia đình cùng đi du lịch, mọi người đang rất vui vẻ thì bỗng mẹ nhận ra không thấy bóng dáng bố đâu. Dù mẹ có tìm kiếm thế nào cũng không thấy bố. Nghĩ rằng sẽ không gặp lại bố nữa, mẹ bật khóc và choàng tỉnh. Lại còn có giấc mơ thế này: bố nằm trên giường bệnh, thở hỗn hển trong lều oxy, hai má hóp lại giống như con bọ ngựa...

Lạ lùng là cùng trong khoảng thời gian ấy, bố cũng có những giấc mơ kì lạ tương tự. Vào mùa xuân, bố đang tản bộ giữa những cánh hoa anh đào lát phát tuyệt mỹ. Bỗng nhiên bố không thấy mẹ và Asuka đâu. Bố có thể nghe thấy tiếng Asuka bi bô gọi “Mẹ, mẹ” và tiếng mẹ các con cười dỗ dành. Thế nhưng bố không nhìn thấy ai cả. Bị lạc thì gay go lắm. Bố cố gắng tìm kiếm hai người, nhưng

cánh hoa anh đào tung bay như đàn côn trùng, che chắn tầm nhìn của bố, khiến bố chẳng thấy gì. Choàng mở mắt, Asuka vẫn đang nằm ngủ bên cạnh bố. Bố không thể diễn tả bằng lời rằng bố đã hạnh phúc và nhẹ nhõm đến nhường nào khi nhìn thấy khuôn mặt say ngủ ngây thơ ấy.

“Anh hãy nói thật đi.”

Đối diện với mẹ các con đang khóc lóc cầu xin, bố hiểu mình không thể tiếp tục che giấu được nữa. Bố đành thông báo với mẹ rằng khối u đã di căn vào phổi. Nó đã lan ra cả hai bên nên không còn khả năng loại bỏ bằng phẫu thuật. Vả lại, dẫu có dùng bất kể biện pháp điều trị gì, bố cũng chỉ còn chưa tới một năm nữa thôi.

Mẹ khóc trong im lặng.

“Mình quay về Toyama đi.”

Mẹ các con đề xuất như vậy.

“Quay về Toyama tĩnh dưỡng thôi.”

Tuy nhiên, bố đã từ chối lời đề nghị đó. Còn nước còn tát, còn đi làm được thì vẫn cứ đi làm. Đó là hi vọng của bố. Bố đã liên tục lắc đầu với mẹ, người đang khóc lóc đưa ra ý kiến về quê. Trong số bệnh nhân mà bố phụ trách khi ấy, có những người mà bố đã viết trong các phần riêng biệt như bác Suzuki Fusako, bà Yokouchi Itono và cả bà K bị ung thư đại trực tràng nữa. Cả ba đều có khối u ác tính ở giai đoạn cuối, phó mặc số mệnh vào tay bố, chiến đấu chống lại bệnh tật tới hơi thở cuối cùng với sự giúp sức của bố. Làm sao bố có thể hèn nhát trốn chạy, bỏ mặc họ trên lằn ranh giữa sự sống và cái chết đây?

Bố vẫn tiếp tục làm việc cho đến ngày 9 tháng 12. Tới tận ngày

hôm ấy, bố vẫn nghĩ rằng mình còn có thể đi tiếp, qua được cuối năm và sang năm mới. Thế nhưng, căn bệnh này lại tàn khốc hơn bố nghĩ một bậc. Ngày 10 tháng 12 sau đó, đúng vào ngày giỗ của bà, bố đột nhiên thấy chóng mặt và buồn nôn dữ dội trong khi đang lái xe. Bố liền tắt xe vào lề đường, dựa vào vô lăng và chờ các giác quan hồi lại. Hôm đó là Chủ nhật. Vào sáng thứ Hai, mẹ khuyên bố nên ở nhà nghỉ ngơi. Bố đứng trước cửa nhà, nói với mẹ con rằng đừng lo lắng quá. Đúng lúc ấy, cơn ho dữ dội lại dâng lên lần nữa, bố chóng mặt, không còn đứng vững.

“Anh ơi, đừng mà. Làm ơn dừng lại đi mà.”

Lần đầu tiên bố nghe lời mẹ. Bố gọi điện cho bệnh viện để xin lỗi. Lần nghỉ việc thứ hai của bố đã bắt đầu.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Tái phát (3)

Vào sáng hôm rời bệnh viện, bố ghé thăm phòng khám ngoại khoa và tham gia giờ chào hỏi nhân viên buổi sáng. Khi bố nói lời cảm ơn mọi người tại đó, tất cả đều vỗ tay khích lệ bố, từng người từng người một nắm tay động viên bố. Giữa chừng còn có người vừa khóc vừa bắt tay, nói rằng nhất định phải trở lại đây nhé. Họ rơi nước mắt vì bố. Bố thấy mình không xứng đáng. Bố không có lời nào để đáp lại họ.

Bố phải bắt tay không biết bao nhiêu lần, hứa đi hứa lại rằng mình sẽ quay lại. Sau đó, bố rời khỏi bệnh viện. Cả nhà ta đã thu dọn hành lý, hướng về Toyama đang trong đợt tuyết đầu mùa.

Trở lại quê hương, bố mới biết rằng thì ra ông nội mỗi sáng sớm đều tới viếng ngôi đền gần đó vì bố. Khẩu vị của bố giảm sút, khiến bà nội bởi muốn bố hấp thụ dinh dưỡng càng nhiều mà đã toàn tâm toàn ý nấu những món bố thích. Bạn bè lũ lượt kéo tới, hỏi rằng liệu có thể làm gì cho bố. Cơn ho của bố trở nên dữ dội, tới mức Asuka ngây thơ không biết gì cũng tới xoa lưng cho bố. Mọi người đều hỗ trợ, san sẻ gánh nặng cho bố. Bố biết ơn vì điều đó.

Bây giờ ở bên cạnh bố có hai nghìn con hạc. Một nghìn con hạc bên trái là do các y tá ở phòng khám Imura mà ông nội mở đã gấp để gửi tặng bố. Một nghìn con còn lại được các y tá tại khu bệnh xá bệnh viện Kishiwada Tokushuukai nơi bố làm việc gửi tặng, mong

bố chiến thắng bệnh tật. Bây giờ tại bệnh viện, có thêm nhiều bệnh nhân ngoại trú và nhà thuốc đang gấp tặng bố hàng nghìn cánh hạc chứa đựng lời cầu nguyện. Nhìn từng cánh hạc được gấp cẩn thận, bố lại cảm thấy ấm lòng trước sự quan tâm của mọi người, họ đã dành bao nhiêu tâm huyết để gấp nên chúng kia chứ. Được nhiều người động viên đến vậy, được bao bọc trong tình yêu thương của nhiều người đến vậy, bố quả là bệnh nhân hạnh phúc nhất thế giới.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Chúng ta đều là tù nhân mang án tử

Schopenhauer đã viết rằng, chúng ta đều giống như những tử tù đang nhận án treo dài hạn. Theo đó, tất cả mọi người, chẳng chừa một ai, đều sẽ bị tử hình. Không ai có thể sống mãi cả. Tuy nhiên, kỳ lạ thay, những tù nhân này vẫn vui vẻ như thể chỉ riêng họ là được miễn thi hành án, hoàn toàn không nghĩ ngợi gì về cái chết.

Những người bạn biết về khối u di căn lên phổi của bố đều vô cùng tiếc nuối cho bố. Tuy nhiên, nếu suy nghĩ kỹ thì việc khối u ác tính lan tới phổi nhưng đành phải bó tay, lại giống như một lời thông báo về ngày thi hành án. Bố biết ơn vì điều đó. Bố có thể tự lên lịch trình kế hoạch cho tới ngày ấy và làm nốt công việc cho tới phút chót mà không còn gì hối tiếc. Những người bạn thương xót cho bố, đến cuối cùng, rồi cũng sẽ chết. Có thể là sau nhiều tháng, thậm chí sau nhiều thập kỷ. Thế nhưng chỉ cần một cái chớp mắt thôi. Trong khi ta đang loay hoay chuẩn bị cho bản án thì biết đâu, cái ngày phải bước lên pháp trường lại đột ngột tới mà chính ta không hề hay biết.

Nếu là các con thì các con sẽ hi vọng điều gì?

Việc có nên nói cho bệnh nhân biết họ bị ung thư hay không được thảo luận rất nhiều lần. Hiện nay, trong giai đoạn đầu, tỉ lệ chữa khỏi hoàn toàn bệnh ung thư là rất lớn nên loại ung thư đó có thể thông báo cho bệnh nhân. Tuy nhiên, với hầu hết trường hợp

mà cả phẫu thuật lẫn xạ trị đều không có tác dụng, bệnh nhân sẽ không được biết. Đây là thường thức rồi. Nhưng có thực là không nên nói cho bệnh nhân biết khi họ rơi vào hoàn cảnh vô phương cứu chữa hay không? Trong số đó, chẳng phải vẫn có những người nhờ được thông báo mà đã tận hưởng trọn vẹn hơn bao giờ hết những tháng ngày còn lại hay sao. Thân là người đang mang khối u lớn trong phổi, bố nghĩ vậy đấy. Nếu là bố thì dù thế nào, bố cũng muốn được biết ngày mình phải thi hành án tử.

Vào trước ngày mình mất, thầy Oka Kiyoshi đã nói với vợ rằng:
“Sáng ngày mai, tôi sẽ chết.”

Y lời, chưa tới sáng, vị thầy giáo đã qua đời. Nếu như có mục tiêu cuộc đời rõ ràng, hơn nữa lại nhìn chúng với đôi mắt điềm tĩnh thì bố nghĩ chẳng còn gì tuyệt vời hơn. Đương nhiên, biết trước quá nhiều và gây nguy hiểm tới tương lai lại là điều không nên.

Có lẽ mỗi người mỗi khác nhỉ?

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Người tốt bụng

Khi chú I đang khốn đốn vì trọng bệnh của vợ thì bố cắt chân phải. Chú ấy là bạn thân nhất của bố. Chú đã khóc khi bố quyết định cưa chân. Chú vừa khóc vừa nói Imura đáng thương quá rồi chẳng thiết làm lụng gì nữa.

Về sau, khi vợ chú biết tên bệnh của mình thì khối u của bố lại tái phát. Lúc bố thông báo rằng chỉ còn sống được chưa tới một năm nữa thôi, chú liền trầm mặc rũ đầu. Thế rồi chú đi vào sâu bên trong núi vùng Kamiichi (Nakaniikawa, tỉnh Toyama), mức tới hàng chục cân nước thánh được tương truyền rằng có thể chữa khỏi bệnh tật rồi mang về cho bố.

“Chắc cậu thấy buồn cười lắm. Nhưng điều tớ có thể làm cho cậu chỉ có vậy thôi.”

Chú ấy vai phải cõng vợ, vai trái gánh bố, tay dắt theo đứa con thơ, cứ thế mà tiến bước. Chú ấy đã như muốn phát điên vì chuyện của người vợ yêu quý lại vì bố mà rơi nước mắt, nâng đỡ bố, vì bố mà cố gắng đi tới bất cứ đâu.

Chú I là một người tốt bụng. Được làm bạn với một con người như vậy, bố thật hạnh phúc.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Ba điều bất hạnh

Bố cho rằng đối với bệnh nhân, có ba điều vô cùng đau đớn.

Thứ nhất là không có hi vọng chữa khỏi bệnh.

Thứ hai là không có tiền.

Thứ ba là không có ai suy nghĩ cho bệnh tình của họ.

Trong ba điều bất hạnh trên, bố nghĩ điều thứ ba là đau đớn nhất. Không có ai để san sẻ gánh nặng, chỉ biết khóc thầm và một mình chiến đấu với bệnh tật. Chẳng còn gì đáng cay hơn thế. Những người phải rơi nước mắt vì điều bất hạnh số ba này nhất định không hề ít ỏi. Khi bố thăm khám những bệnh nhân như vậy và trò chuyện với họ, họ đều khóc.

“Hôm nay cũng chẳng có ai tới thăm nom tôi cả.”

Họ cô đơn, cô đơn rồi họ lại khóc. Khóc như đứa trẻ tìm mẹ. Bố không nghĩ rằng con người là sinh vật có thể sống đơn độc. Con người cô đơn nên khao khát tấm lòng và tình cảm. Có lẽ, chẳng còn gì đáng cay hơn thế.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Đù có vậy, bố vẫn chưa muốn chết

Người ta kể rằng Minamoto Yoshitsune chết ở tuổi ba mươi mốt. Tuy nhiên, ba mươi mốt tuổi vẫn còn quá trẻ. Bây giờ bố đã ba mươi mốt. Bố không thể chết. Bố chưa muốn chết.

Bố có một hi vọng. Bố muốn xây một bệnh viện với mảng chính là phục hồi chức năng ở Hokuriku này. Nhưng các bệnh viện chuyên về phục hồi chức năng và lão khoa cung cấp dịch vụ y tế cho bệnh nhân càng lý tưởng bao nhiêu thì càng thua lỗ. Đó là điểm tẻ nhất của hệ thống y tế hiện tại. Doanh thu của bệnh viện không được ghi nhận qua việc đã điều trị cho bệnh nhân nhanh và tốt đến thế nào, mà dựa trên việc có bao nhiêu bệnh nhân, bao nhiêu loại thuốc và xét nghiệm được chỉ định. Thế nên để tăng doanh thu, người ta phải giữ cho bệnh nhân nằm trên giường càng lâu càng tốt, tiếp tục kê thêm thuốc thang và chỉ định thêm nhiều xét nghiệm. Đối tượng được đem ra cân đo ở đây không phải là việc chữa khỏi bệnh hay không. Chuyện ngu xuẩn như vậy vẫn tồn tại cơ đấy. Bởi thế ở Nhật Bản, có chờ hoài chờ mãi cũng không có bệnh viện phục hồi chức năng và lão khoa lý tưởng. Lý tưởng nhất cho phục hồi chức năng hay bệnh lão, là dùng lượng thuốc men và thiết bị tối thiểu giúp bệnh nhân tái hòa nhập cộng đồng sớm nhất có thể. Và nếu sử dụng loại hình điều trị đó, dần dà bệnh viện sẽ không phát triển được nữa.

Tuy vậy, bố vẫn muốn xây dựng bệnh viện phục hồi chức năng. Bố muốn lập nên một bệnh viện không hề thua kém Tokushuukai.

Bệnh viện Kishiwada Tokushuukai, nơi bố từng làm việc, được xây dựng với sự tính toán rất cẩn thận. Nhưng dẫu sao, đó vẫn là bệnh viện được thiết kế và xây dựng bởi những người khỏe mạnh. Vẫn còn những điểm thiếu suy nghĩ cho người bệnh. Chuyện này không chỉ xảy ra ở mỗi Tokushuukai mà có thể bắt gặp ở bất cứ bệnh viện nào.

Ví dụ, vào ngày trời mưa, những bệnh nhân trên xe lăn đến bệnh viện bằng taxi, sau khi xuống khỏi, vẫn phải đi xe lăn dưới trời mưa cho tới cửa bệnh viện. Các bệnh nhân nhập viện, vào ngày nắng đẹp sẽ muốn đi xe lăn lên sân thượng tắm nắng. Họ không thể đi được vì ngay trước cửa lên sân thượng có một bậc thang nhỏ ngáng đường xe lăn.

Chỉ có cái tâm của người bệnh mới hiểu người bệnh. Chỉ có tấm lòng của người khuyết tật mới thông cảm cho người khuyết tật. Nếu cứ khuất phục trước bệnh tật như thế rồi chết đi thì bố sinh ra trên cõi đời này để làm gì chứ? Bố trở thành người khuyết tật vì lý do gì chứ? Không tận dụng được điều này thì thật đáng tiếc.

Bố không muốn chết. Bố muốn sống tiếp, ít nhất là năm năm nữa. Nếu có thể kéo dài thêm năm năm thì bố sẽ xây được. Bố sẽ xây nên một bệnh viện không thể xây bởi những con người hạnh phúc - những người mắt có thể nhìn, tai có thể nghe, tay chân có thể tự do cử động, có thể đến những nơi họ muốn và làm điều họ thích. Nên bố không muốn chết. Thế nhưng ngoài việc hét lên như vậy thì chẳng còn con đường nào nữa. Thật đáng buồn.

Có một bác sĩ đã xây dựng bệnh viện phục hồi chức năng ở khu vực suối nước nóng. Cũng có bệnh viện được chọn xây trên vùng có khí hậu ấm áp. Thật là quá tốt. Tuy nhiên, bệnh viện phục hồi chức năng mà mọi người thực sự cần phải ở gần trong khu vực. Nếu không có bệnh viện nào trong phạm vi đi lại được từ nhà thì người bệnh sẽ không đủ kiên nhẫn để thực hiện phục hồi chức năng kéo dài nhiều năm.

Bố cũng muốn xây dựng cả bệnh viện lão khoa nữa. Có nhiều bệnh viện lão khoa ở Nhật Bản, nhưng những nơi thực sự điều trị và chăm sóc cho người già lại không nhiều. Lý do chính là sự biến tướng trong quản trị y tế và mâu thuẫn trong hệ thống bảo hiểm đã đề cập ở trên. Điều trị càng lý tưởng bao nhiêu thì lại càng thâm hụt bấy nhiêu nên bệnh viện khó mà chịu đựng nổi. Nếu chỉ định điều trị thừa thãi thì lại có doanh thu. Một khi điều này vẫn còn tiếp tục, nền y tế Nhật Bản sẽ không khá lên được.

Bố không muốn chết. Bố vẫn luôn đau đầu nghĩ vậy. Bố đã đi tới tận bước này rồi... Đáng buồn làm sao.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Gửi mọi người ở bệnh viện Tokushukai

(Bức thư gửi ngày 25 tháng 12 năm 1978)

Những ngày cuối tháng 10, cứ tới bình minh là vợ tôi lại khóc. Khi được hỏi vì sao khóc, cô ấy trả lời rằng mình gặp ác mộng. Tôi gắng hỏi tiếp ác mộng như thế nào, thì cô ấy đáp đã mơ thấy tôi biến mất. Những người khác đều ở đó, chỉ riêng mình tôi là chẳng thấy bóng dáng đâu. Cô ấy nghĩ rằng sẽ không bao giờ được gặp lại tôi nữa nên mới bật khóc. Rồi cô ấy lại có giấc mơ thế này. Tôi đang nằm thở oxy trong phòng bệnh, gương mặt nhợt nhạt, má hóp lại giống con bọ ngựa...

“Đừng giấu em. Nếu có chuyện gì thì anh nói ra đi. Đừng chết một mình mà.”

Vợ tôi vừa khóc vừa nói. Tôi không thể tiếp tục che giấu chuyện này nên đã nói bệnh tình của bản thân cho cô ấy biết.

Cuối tháng 8, tôi được biết khối u ở chân đã di căn vào phổi. Từ ngày đó, tôi bắt đầu thực hiện liệu pháp miễn dịch theo chẩn đoán của bản thân. Thế nhưng các khối u vẫn tiếp tục phát triển như thể đang cười nhạo vào hướng điều trị của tôi. Cuối cùng, nó xuất hiện trong giấc mơ của vợ tôi dưới dạng một cơn ác mộng, giống như điềm báo. Khi tôi nói rằng khối u đã di căn vào phổi, có khả năng từ nay sẽ không thể làm việc được nữa, vợ tôi lặng lẽ khóc.

Tháng 11 năm 1977, tôi tiến hành cưa chân phải. Ở vùng gần đầu gối phải của tôi có khối u to bằng đầu ngón cái. Nếu không cưa từ bắp đùi thì khối u chắc chắn sẽ lan ra toàn thân, nguy hiểm tới tính mạng. Tôi muốn cắt bỏ nó.

Lúc hạ quyết tâm cưa chân, điều tôi lo lắng nhất là từ nay về sau liệu mình có thể làm bác sĩ được nữa không. Ít nhất, tôi sẽ không trở lại bệnh viện Tokushuukai nơi mọi người đang làm việc. Khi tôi còn đang giữ suy nghĩ ấy thì viện trưởng Yamamoto từ Osaka tới.

“Nếu cậu Imura không chê thì nhất định phải quay về đây. Hãy cùng nhau làm việc nhé!”

Lời nói này thật ấm lòng.

Tôi tập đi lại và uống thuốc chống ung thư trong vòng nửa năm. Tháng 5 sau đó, tôi quay trở lại bệnh viện Tokushuukai.

Thực sự tôi đã vô cùng bất an khi quay trở lại làm việc. Cho tới thời điểm đó, thỉnh thoảng tôi vẫn bị mất thăng bằng và ngã đập người xuống hành lang trong lúc luyện tập. Trên hết, liệu tôi có thể chống gậy mà làm việc hay không? Tôi đã nghĩ rằng nếu mình chống gậy bằng tay trái thì tay phải sẽ được tự do. Nhưng tôi đã nhầm. Khi mở cửa phòng bệnh, tôi phải xoay nắm cửa bằng tay phải, nên lúc vào thăm khám, tay phải không cầm nắm được gì cả. Tôi đã bắt đầu lại với đầy bất an như vậy đấy. Nhưng may mắn làm sao, nỗi lo lắng sợ sệt của tôi đã chấm dứt. Mọi người đều kề vai sát cánh, trở thành sức mạnh của tôi, cố gắng hết sức giúp đỡ tôi. Nhờ vậy mà tôi có thể làm việc một cách tự do không chút trở ngại, chẳng hề nảy ra suy nghĩ thương hại cho cái chân phải của bản thân dù chỉ một lần. Nếu như nỗi phiền não của con người được

hữu hình hóa dưới dạng kiện hành lý thì nhất định của tôi đang được tất cả những người xung quanh gánh vác hộ. Bởi thế, tôi thậm chí đã quên luôn sự tồn tại của chúng mà bước tiếp với bàn tay không. Tôi thật hạnh phúc.

Anh Tanaka - trưởng phòng thuốc - đã tới thăm tôi.

Anh Tanaka đổ bệnh nặng sau tôi nửa năm, mất vài tháng để chiến đấu với căn bệnh. Suốt thời gian đó, mọi người trong gia đình vì chăm bệnh cho anh Tanaka mà gầy tọp đi, tổng cộng chắc phải đến ba mươi ki-lô-gram. Về sau, anh Tanaka đã có thể trở lại bệnh viện chúng ta. Ba mươi ki-lô-gram đó có lẽ là sức nặng từ những giọt mồ hôi mà người nhà anh Tanaka đã đổ khi cáng đáng gánh nặng bệnh tật hộ anh.

Tuy vậy, trong số những người tôi từng khám cho tới tận giờ, không ít người đã phải tự gồng gánh đóng hành lý của bản thân, bị chúng đè bẹp và rơi nước mắt. Thật cay đắng khi chẳng được ai hiểu cho nỗi khổ sở của mình. Tôi thấy những người như vậy nhiều lắm.

Trong năm năm làm bác sĩ, tôi đã gặp gỡ vô số bệnh nhân khác nhau và học hỏi rất nhiều từ họ. Nhiều bệnh nhân đã mất trong thinh lặng. Theo đây tôi nghĩ rằng, đối với bệnh nhân, có ba điều đau đớn nhất.

Thứ nhất là không có hi vọng chữa được bệnh. Thứ hai là không có tiền. Và thứ ba, là chẳng có ai lo lắng cho bệnh tình của họ. Trong số đó, tôi cho rằng sự cô đơn của điều số ba là đáng buồn nhất. May mắn làm sao, tôi được miễn hai trong ba điều trên.

Có một vị bác sĩ tên là McLean. Bác sĩ McLean là bác sĩ nội khoa sinh ra ở Canada. Khi tôi mới chập chững những bước đầu tiên với tư cách bác sĩ thực tập, bác sĩ McLean là thầy của tôi.

Thời điểm đó, một bệnh nhân lao phổi nhập viện. Bác sĩ điều trị chính là tiền bối của tôi - bác sĩ I, còn tôi là bác sĩ điều trị phụ. Bệnh nhân này rất rắc rối, nhất nhất nói chen vào cách điều trị của chúng tôi. Tôi ghét loại thuốc này, tôi không ưa cô y tá kia, phòng quá tối, thời gian thăm khám muộn quá, tiêm quá nhiều, đồ ăn dở tệ.

Cuối cùng thì tôi và bác sĩ I nổi cáu rồi nói với bác sĩ McLean. Chưa bao giờ tôi thấy bệnh nhân nào ương ngạnh đến thế. Tôi muốn tổng khứ anh ta đi càng sớm càng tốt.

Bác sĩ McLean im lặng gật đầu. Thế nhưng tối hôm đó, thầy dẫn chúng tôi đi uống. Trong khi giới thiệu món ăn, thầy đã nói thế này:

“He is sick, you are not sick.” (Anh ta bị bệnh, nhưng các cậu thì không).

Đừng lấy tiêu chuẩn của người khỏe mạnh để đo lường tâm tư người bệnh. Đến giờ tôi vẫn không thể quên được câu nói có ấn tượng sâu sắc ấy.

Làm việc trong bệnh viện, tôi rất hay nghe thấy những lời này từ y tá:

“Ông O ngoan cố quá. Ông ta không chịu uống thuốc.”

“Bà X tự tiện tháo dây nối màn hình chứ. Bệnh nhân như thế thì về đi cho rồi.”

“Ông A mỗi khi tiêm thuốc đều chỉ định y tá. Khó chịu quá đi

mất.”

Bên cạnh đó, có cả những bệnh nhân còn khỏe mạnh tới độ không nhất thiết phải nhập viện liên tục, họ tùy tiện và ý thức kém về bệnh tật. Tuy nhiên, trong số bệnh nhân bị các y tá điểm mặt chỉ tên, cũng có những người vì bị gánh nặng của bản thân đè nén tới bật khóc nên mang thái độ mà người khỏe mạnh không thể hiểu nổi. Mỗi khi nghe y tá nói những lời ấy, tôi lại hồi tưởng về bản thân mình ngày trước cùng lời thầy McLean và cảm thấy xấu hổ.

Nếu như ốm yếu, lại còn cô đơn nằm trên giường bệnh, chúng ta có thể làm thánh nhân quân tử tới lúc nào đây? Biết đâu khi thời điểm đó tới, chúng ta sẽ cao giọng nói “tiêm Sosegon đi, không phải 15mg, lấy 30mg ấy, đừng tiêm nước muối sinh lý chứ” không chừng.

Mặt khác, trong số những bệnh nhân tôi đã từng khám chữa, có rất nhiều con người vĩ đại. Họ biết mình bị mắc ung thư mà không than van ủy mị lấy nửa lời cho tới phút cuối cùng rồi ra đi. Có những người dù khổ sở do nửa thân dưới bị liệt, không thể nói vì mở khí quản, vẫn luôn giữ một tấm lòng biết ơn trân trọng, chấp hai tay nói lời cảm tạ mà không hề mất đi ý chí. Tôi đã học được rất nhiều từ những người như vậy. Tôi xin cúi đầu trước họ. Giờ đây, có không ít người như thế trong phòng bệnh, họ đang chiến đấu với gánh nặng của chính mình.

Khối u của tôi đang từng chút từng chút một lớn lên. Tôi không biết rằng từ nay về sau mình sẽ ra sao. Giả sử các biện pháp chữa trị mà tôi đang tiến hành không đem lại hiệu quả, các khối u tiếp tục phát triển dẫn tới ho ra nhiều máu, viêm phổi hoặc mắc hội chứng

suy giảm sức khỏe, biết đâu tôi sẽ không thể trở lại phòng bệnh Tokushuukai lần thứ hai được nữa. Thế nhưng, khi nghĩ tới cô con gái cuối cùng cũng bập bẹ được tiếng “Bố ơi” và đứa con thứ hai vẫn đang trong bụng mẹ, trái tim tôi chực tan vỡ. Mặc cho phải lê lét, tôi vẫn muốn cố thêm một lần. Chỉ là, với sức lực của tôi bây giờ thì chẳng làm được gì cả.

Khi biết ung thư di căn lên phổi, dù đã chuẩn bị tinh thần, sống lưng tôi vẫn lạnh toát trong khoảnh khắc, ổ di căn không phải chỉ có một hay hai. Rời khỏi phòng X-quang, tôi đã hạ quyết tâm rồi. Cố được đến đâu thì cố.

Chiều tối hôm đó, trong lúc đang đợi xe ở bãi đỗ chung cư, tôi đã chứng kiến một cảnh tượng kỳ lạ. Thế giới đang tỏa sáng. Những vị khách tới siêu thị mua hàng đang tỏa sáng, đám trẻ con chạy vòng quanh đang tỏa sáng. Đến cả chú chó, bông lúa trĩu nặng, đám cỏ dại, cột điện và những viên sỏi cũng đều đang phát sáng. Khi vào nhà, tôi còn thấy trân trọng người vợ của mình biết bao, tới mức chỉ muốn chấp tay cảm ơn cô ấy.

Sáng hôm rời khỏi bệnh viện, tôi đã dành chút thời gian tới buổi chào hỏi nhân viên đầu ngày để nói lời tạm biệt. Phát biểu xong, rất nhiều người đã tới bắt tay tôi. Trong số đó, có cả những người đã khóc vì tôi. Tôi cảm thấy vô cùng xúc động và mang ơn.

Khi về quê, tôi được biết rằng hằng sáng, bố tôi vẫn tới ngôi đền gần nhà để cầu nguyện cho tôi. Một người bạn đã đi lấy nước thánh ở tận sâu trong núi, mang vác suốt cả quãng đường dài về cho tôi. Đó là nước suối linh thiêng, được cho là có tác dụng chống lại mọi bệnh tật. Cậu ấy nói mình buồn vì không thể làm gì cho tôi, nên tôi

cười chê cũng được, cậu ấy vẫn mang nước về. Chắc cậu ta phải lấy tới hơn một đấu nước ấy chứ. Chưa kể, khi tôi ho dữ dội, cô con gái ngây ngô của tôi sẽ tới xoa lưng cho tôi. Mọi người đang giúp tôi san sẻ gánh nặng, khiến tôi không khỏi cảm kích.

Tôi biết ơn mọi người rất nhiều. Dẫu phải bò lét bò lê, tôi vẫn khát khao mãnh liệt được trở lại một lần nữa và tiếp tục công việc còn dang dở. Hiềm một nỗi, mỗi khi ho, cổ họng rung lên và máu trào ra, tôi lại cảm nhận sâu sắc rằng đến đây là kết thúc rồi.

Cảm ơn mọi người. Mùa đông ở Hokuriku thật lạnh lẽ. Nếu kiên nhẫn vượt qua mùa đông dài thì sau khi tuyết tan, hạt sẽ nảy mầm. Mùa hoa tulip đến rồi.

Đồng bằng Tonami quê nhà tôi là vùng xuất khẩu hoa tulip của Nhật Bản. Mọi người nhất định phải tới chơi một lần nhé.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Tràn dịch màng phổi

Dịch đã bắt đầu tích tụ ở phần ngực trái của bố.

Mỗi ngày trôi qua, chỗ dịch đó lại ép trái tim dịch chuyển sang phải. Bố chỉ có thể thở khi đứng trong toilet. Bố không thể hít thở sâu. Bố phải hít từng hơi nông rồi thở ra nhẹ nhàng. Riêng việc hít thở thôi cũng đau đớn đến mức bố bắt giác bật ra tiếng rên rỉ. Lượng dịch vẫn tiếp tục nhiều lên như đang cười khinh miệt vào mong ước của bố. Rốt cuộc thì, ngực trái bố bây giờ đã tích đầy dịch.

Khi dịch tích tụ ở bụng và ngực do ung thư hay khối u thì có hai trường hợp xảy ra. Một là dịch màng phổi có tính thẩm thấu - tích tụ do khối u đã lan tới màng phổi và phúc mạc, hai là dịch màng phổi rò rỉ - tích tụ do dinh dưỡng kém và thành phần máu xấu. Của bố là trường hợp đầu tiên. Các tế bào sarcoma xơ đã xâm nhập vào màng phổi và gây ra viêm màng phổi.

Bố từng là bác sĩ chủ trị của rất nhiều bệnh nhân giống vậy. Bọn họ cứ luôn miệng kêu đau quá, đau quá, nhất định không nằm ngủ trên giường mà ngủ nguyên trong tư thế ngồi, Bởi nếu không, hô hấp sẽ rất đau đớn. Cuối cùng thì bố cũng đã thấu hiểu cảm giác thống khổ của họ bằng chính cơ thể mình.

Bố không thể ngủ được dù ở bất cứ tư thế nào, cứ quằn quại vì khó thở, giống như lồng ngực bị thắt lại. Bố chỉ có thể ngủ những

giấc nông. Khi bố bật ra tiếng rên rĩ thì mẹ các con lại xoa lưng cho bố. Khi bố ho và thấy buồn nôn thì lập tức cô con gái mới một tuổi sáu tháng còn chưa biết gì của bố đã mang cái chậu lại. Bà nội tuy trái tim không được khỏe mạnh, vẫn túc trực chăm sóc bố. Ông nội khóc vì bố. Mỗi ngày, bạn bè sẽ tới để nghe giọng nói của bố. Bên giường là hai nghìn con hạc giấy “mong Imura khỏi bệnh” đang nhảy múa. Mỗi cánh hạc đều tường tận bệnh tình của bố và cầu nguyện cho bố chóng hồi phục. Mọi người đã tâm niệm gì khi gặp nên chúng nhỉ? Sự thấu cảm ấy đã truyền đến tận xương tủy bố. Bố nhận được lời nhắn động viên, vô số thư tay, hoa và những chuyến thăm hỏi khích lệ từ các đồng nghiệp ở bệnh viện Trung tâm Okinawa.

Trên đời lại tồn tại một bệnh nhân hạnh phúc đến thế ư? Ông trời đã quá ưu ái cho bố rồi. Bố không thể đáp lễ được gì cả, chỉ có thể cảm tạ từ tận đáy lòng.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Đài Michiko - Nhật ký (trích)

Michiko thân yêu,

Asuka phải trông cậy vào em rồi.

Anh mong rằng con sẽ lớn lên đầy kiêu hãnh dù không có bố ở bên.

Anh sẽ không chịu đầu hàng cho tới tận phút cuối cùng.

Anh sẽ trở thành niềm tự hào của Asuka.

Cảm ơn em.

Asuka yêu quý,

Con hãy lớn lên thành một cô bé có lòng vị tha.

Yêu kính mẹ con.

Bố mong con trở thành đứa trẻ có lòng biết ơn đối với mọi người.

Bố mẹ thân thương,

Con cảm ơn bố mẹ.

Con sẽ luôn luôn ở bên bố mẹ.

Con sẽ tiếp tục sống cùng bố mẹ mãi mãi về sau.

Thứ Hai, ngày 28 tháng 8 năm 1978

Vào đêm ngày 25, khi đang nằm ngủ trên giường gấp, tôi bỗng thấy một cơn đau như bị chèn ép ở ngực trái. Tôi cứ tưởng đó chỉ là đau cơ do thường xuyên chống gậy bằng tay trái, nhưng dường như cơn đau bắt nguồn từ nơi sâu hơn.

Nó đã tới rồi.

Tôi cảm thấy có điềm chằng lạnh.

Ngày hôm sau, khi tôi tới phòng X-quang và nói rằng mình muốn chụp X-quang ngực, kỹ thuật viên đã vừa cười vừa hỏi rằng:

“Bác sĩ, có chuyện gì à?”

Khoảnh khắc nhìn thấy phim kết quả, tôi đã chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn đứng như trời trồng.

Đã di căn rồi. Lại còn có rất nhiều khối u lớn. Có hai, ba cái bên phổi trái, phổi dưới phải có một cái. Đường kính của nó phải bốn xen-ti-mét.

Chính tôi cũng thấy sững sờ. Khi tôi đi chụp ngực vào tháng 5 thì không có gì bất thường cả. Vậy mà chỉ ba tháng sau...

Bây giờ là những cơn đau tức ngực. Nhưng tiếp theo sẽ là viêm phổi gây tắc nghẽn phế quản do khối u, rồi thổ huyết, và rồi...

Đi được đến đâu thì đến.

Thứ Ba, ngày 29 tháng 8

Tối qua, Kazuhiro đã tới từ Tokyo. Cậu ấy mang theo vắc-xin Maruyama cho tôi. Vì đang giữa kỳ thi, lại là cuối tháng nên cậu ấy không có tiền đi lại, phải vay mượn bạn bè để bay đến đây.

...

Phải có tác dụng, nhất định phải có tác dụng. Cho dù không có tác dụng đi chăng nữa thì tôi cũng thỏa nguyện.

Tôi khui hai chai rượu vang với Kazuhiro. Rượu ngon thật.

...

Tôi đã nằm mơ.

Tôi, Michiko và Asuka, ba người đang đi bộ lên đồi. Hoa anh đào đang kỳ nở rộ rực rỡ, lộng lẫy tung bay trên đầu như cơn bão tuyết. Những cánh hoa màu hồng đào và tôi vẫn còn đủ hai chân.

Tôi luôn thấy hạnh phúc trong mơ. Gần đây tôi không gặp những giấc mộng buồn.

Mỗi khi cô đơn, tôi luôn nhớ về rất nhiều thứ. Toàn những ký ức vui tươi. Và ba mươi một năm cuộc đời của tôi giống như ngôi nhà được xây dựng bởi những khối gỗ tạo thành từ niềm vui ấy. Không, không phải khối gỗ. Chúng đâu dễ vỡ như vậy.

Sau khi biết chuyện di căn vào phổi, tôi rời bệnh viện, trở về bên cạnh chung cư Green Heights, tôi thấy thế giới thật tươi sáng biết bao. Bầu trời, đám mây, cỏ cây, hạt cát, ngôi nhà và con người đều trở nên trong trẻo.

...

Tôi không muốn từ biệt.

Tôi không muốn phải chia xa Michiko, Asuka hay bất cứ ai. Tôi vẫn còn muốn sống tiếp, cùng với họ.

Tôi đã nói chuyện với viện trưởng.

Viện trưởng nhìn kết quả chiếu chụp của tôi và chết lặng. Cho đến khi thời điểm đó tới, tôi không muốn nói chuyện này cho bố mẹ và Michiko biết.

Tôi trình bày rằng nếu còn có thể làm việc thì vẫn muốn tiếp tục đi làm. Viện trưởng hiểu cho tôi.

Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ sử dụng thuốc uống PSK (Krestin) song song với vắc-xin Maruyama. Đó là một loại protein polysaccharide được chiết xuất từ nấm vân chi. Có tác dụng gì nào.

Những cơn đau tức ngực vẫn tiếp tục. Vì Michiko vô cùng lo lắng nên tôi cố làm mặt tĩnh bơ, nhưng bàn tay vẫn vô thức đặt lên ngực. Mỗi khi người tôi nảy lên, các khối u lại đè vào khí quản khiến hô hấp gặp khó khăn. Lúc lái xe, những rung động nho nhỏ đó khiến tôi khó thở, cảm giác giống như đang thò đầu ra khỏi cửa sổ một chiếc xe đang chạy vậy.

Nhưng vẫn chưa hề gì.

Chứng này vẫn chưa phải “tiết mục” chính. Liệu tôi có thể chịu đựng được hay không? Nếu nỗi đau được hữu hình hóa dưới dạng kiện hành lý, thì hành lý của tôi không nặng nề một chút nào. Bởi mọi người đã tới và san sẻ gánh nặng này cùng tôi.

Cảm ơn mọi người.

Có ba điều ngặt nghèo đối với bệnh nhân. Một là không có hi vọng chữa khỏi bệnh. Hai là không có người lo lắng cho bệnh tật của mình. Ba là không có tiền.

May mắn thay, tôi được miễn hai trong ba điều đó. Cảm tạ trời

phật.

Mỗi khi ôm Asuka bé bỏng, tôi lại cảm thấy thật mãn nguyện. Vì còn quá nhỏ nên có lẽ tương lai con bé sẽ không còn ký ức về bố nữa. Con bé chắc hẳn chẳng còn nhớ đến tôi. Thực cay nghiệt. Phải bỏ Asuka non nớt lại mà đi, thật cay đắng quá.

Tôi mong rằng ít nhất hình ảnh ôm ấp này sẽ được khắc ghi vào bộ não non bé ấy, và một lúc nào đó, con bé sẽ nhớ ra.

Thứ Tư, ngày 30 tháng 8

Tôi thấy khó chịu như thực quản bị chèn ép, nhưng chưa có triệu chứng khó nuốt. Tôi vẫn có cảm giác thèm ăn. Tôi vẫn khỏe.

Vào buổi sáng, sau khi khám ngoại trú xong xuôi, từ buổi trưa tôi sẽ có tổng cộng mười bảy bệnh nhân ở tầng ba, tầng bốn và tầng năm. Trong số đó có bốn người bị u ác tính. Bà Yokouchi Itono bị ung thư hạch bạch huyết, cột sống bị tổn thương và liệt toàn bộ nửa người dưới. Tình trạng hô hấp cũng rất xấu nên đã phải mở khí quản được năm ngày. Hôm nay, bà trông khỏe hơn, cười cười nắm lấy tay tôi. Tuy không thể nói được nhưng bà vẫn cố gắng mấp máy môi bày tỏ tâm ý.

“Bác sĩ, cảm ơn bác sĩ. Bác sĩ là số một.”

Bà nói vậy. Liệu bà có thể sống được thêm bao nhiêu ngày đây?

Bà K bị ung thư đường tiêu hóa là một bà lão sống một mình. Bà cứ thui thủi khóc rầm rứt ở phòng bệnh ngoại khoa tầng bốn. Mỗi khi tôi đi thăm khám, bà chỉ nói “Cảm ơn, cảm ơn” rồi lại khóc.

Tối đến, tôi lên vào phòng trực, tiêm vắc-xin Maruyama vào dưới da thành bụng. Tôi vừa tiêm vừa thầm ra lệnh cho nó hãy có tác dụng đi.

Viện trưởng hỏi tôi có việc gì muốn thực hiện ngay và luôn không. Ví dụ như nếu muốn hoàn thành luận văn thì viện trưởng sẽ giúp đỡ hết sức. Tôi rất vui trước tấm thịnh tình của viện trưởng. Cho đến giờ chỉ có bốn người biết về bệnh tình của tôi. Đó là hai đứa em trai của tôi, viện trưởng. Và tôi.

Thứ Năm, ngày 31 tháng 8

Fukuda Tsuyako mất.

Đó là bệnh nhân nhập viện vì tiểu đường và khối u ở vùng bụng dưới bên phải. Sau khi phẫu thuật cắt bỏ khối u, bà đã chết vì suy thận. Bất cứ khi nào có bệnh nhân chết, tôi đều cảm thấy suy sụp, cả ngày trở nên chán nản.

Tôi đã chia ly với rất nhiều người.

Trong cuộc đời làm bác sĩ, lần đầu tiên tôi chứng kiến bệnh nhân qua đời là lúc còn làm bác sĩ thực tập. Đó là một cô bé mười sáu tuổi, đã tử vong ngay sau khi được đưa tới phòng cấp cứu. Cô bé gặp tai nạn khi phóng xe mô tô cùng bạn trai giữa đêm khuya. Tối ấy, tôi đi uống mà khóc nức nở ở quán rượu gần bệnh viện.

Từ bấy giờ đi, tôi đã chứng kiến thêm rất nhiều cái chết của bệnh nhân.

Cậu M là một thanh niên hai mươi tuổi bị mắc hội chứng Caroli,

sinh ra ở đảo Ishigaki và rất hay cười. Cậu đã chết vì suy thận sau phẫu thuật cắt bỏ lá lách. Cậu S mười bốn tuổi, bị bệnh máu trắng, chết vì xuất huyết nội khí quản. Một đứa trẻ chưa đầy một tuổi mắc dị tật tim lệch phải và hội chứng Eisenmenger. Một cô gái bị bệnh thiếu máu Diamond-Blackfan. Bác Yamakawa bị bệnh xơ gan, cả người phù nề như người tuyết. Ông K bị nhiễm trùng máu. Quá nhiều người đã qua đời. Bọn họ đã tin tưởng khi phó thác tính mạng cho một chàng trai trẻ tuổi như tôi và chết. Còn bây giờ, tôi sẽ chăm đốt sinh mệnh mình làm nén hương để dâng lên linh hồn họ.

Mẹ đã mất. Ông bà đã mất. Mọi người đều đã đi rồi.

Vào kỳ Giáng sinh năm mười lăm tuổi, tôi đã được linh mục Endou làm lễ rửa tội và trở thành tín đồ Cơ đốc giáo. Kể từ đó, tôi bắt đầu có điểm ngấm ngợi về tôn giáo này và đã từ bỏ nhà thờ. Dẫu vậy, tôi vẫn cho rằng những gì siêu nhiên có tồn tại ngoài kia.

Nếu linh hồn bất tử thì tuyệt vời làm sao. Nếu con người chết đi nhưng không hề biến mất, từ thời khắc đó một bản mệnh mới lại bắt đầu - thì phải thân thương biết mấy.

Thứ Bảy, ngày 2 tháng 9

Kazuhide và Kazuhiro từ Tokyo đến đây.

Hai em đều lo lắng và quan tâm tới tình trạng của tôi. Tôi vô cùng biết ơn. Tôi quá hạnh phúc. Mọi người đều đến san sẻ gánh nặng cùng tôi.

Thứ Tư, ngày 6 tháng 9

Michiko cứ bám chặt lấy tôi mà khóc. Cô ấy bảo mình gặp một giấc mơ. Khi tôi hỏi giấc mơ ra sao thì cô ấy nói trong mơ không thấy tôi đâu cả. Tìm thế nào cũng chẳng thấy tôi. “Đừng chết một mình mà” - cô ấy vừa khóc vừa nói.

Thứ Sáu, ngày 15 tháng 9

Trở về Tonami.

Quê hương là chùm khế ngọt. Mắt vẫn nhắm, tôi cảm thấy sự an tâm tràn ngập trong lòng. Những cơn gió ở Hokuriku thật mát lạnh và sảng khoái. Đây có thể sẽ là lần về thăm quê cuối cùng của tôi khi còn khỏe mạnh. Nghĩ vậy nên tôi đã nói chuyện với nhiều bạn bè, người thân nhất có thể.

Tôi ho, ho tới quên cả thở. Tôi vẫn chưa thổ huyết hay phát sốt. Hôm nay là ngày tôi phải tiêm vắc-xin Maruyama. Tôi đã giấu Michiko và bố mẹ tiêm được hai mươi ba liều vào tay trái. Có tác dụng đi nào. Từ tối qua tôi đã để những ống vắc-xin này lên ban thờ của người mẹ quá cố.

Chủ nhật, ngày 17 tháng 9

Khoảng ba giờ sáng nay, tôi lái xe cùng với Michiko. Tết Trung thu. Matsui và Takada cũng đến. Mọi người đều là bạn thân cả. Tất cả tập trung lại vì lo lắng cho tôi. Đêm nay là nguyệt thực toàn phần.

Thứ Ba, ngày 24 tháng 10

Đã một tháng trôi qua, bệnh tình không có tiến triển. Cơn ho vẫn tiếp diễn. Chứng loạn nhịp tim thỉnh thoảng vẫn xảy ra nhưng tôi không thấy đau tức ngực, không sốt cũng không mệt mỏi. Cảm ơn trời. Liệu pháp kết hợp vắc-xin Maruyama với PSK đã có tác dụng.

Michiko đã có thai. Tôi vui mừng quá. Dù thế nào đi nữa, tôi đã luôn muốn có thêm một đứa con. Vì cuộc phẫu thuật năm ngoái mà tôi đã dùng một lượng đáng kể thuốc chống ung thư. Tôi không hề nghĩ rằng mình lại được ban phước cho thêm một đứa con nữa. Tôi mong điều này lắm. Bất kể thế nào, tôi cũng không muốn để lại một mẹ một con. Nếu hai đứa trẻ cùng hợp lực, chúng có thể vượt qua bất cứ điều gì. Con trai hay con gái đều được cả. Chỉ cần là một đứa trẻ tốt bụng và giàu lòng vị tha.

“Đứa bé này là do chấp niệm của anh mà thành đấy.”

Michiko đã cười và nói vậy.

Thứ Hai, ngày 10 tháng 12

Hôm nay là ngày giỗ của mẹ tôi. Tôi đã nghỉ việc hết hôm nay. Những cơn đau tức ngực, chứng rối loạn nhịp tim, những trận ho, tất cả đều tăng lên rõ rệt. Tôi không thể ăn uống đủ. Đờm máu cũng đã xuất hiện.

Vậy là chỉ đến đây thôi.

Chuẩn bị sẵn tinh thần, tôi quyết định xin nghỉ việc.

Một tháng trước, tôi đã nói cho Michiko sự thật, về khối u đã di căn lên phổi, về việc tôi không biết mình còn gắng gượng được mấy

tháng nữa. Michiko chỉ khóc trong câm lặng.

Thứ Năm, ngày 28 tháng 12

Từ ngày hôm nay, vắc-xin Maruyama có thay đổi một phần. Tôi vẫn sử dụng qua lại giữa A và B, nhưng từ giờ trở đi tôi sẽ chỉ sử dụng loại B.

Vài ngày trước, tôi đã gói ghém hành lý trở về Tonami. Nhưng trong khoảng một, hai tuần gần đây, tình trạng các khối u đã tệ đi với tốc độ rõ rệt.

Lượng đờm máu cũng nhiều hơn.

Chẳng hay tới khi nào tôi sẽ bị viêm phổi, sẽ ho ra từng ngụm máu lớn đây.

Không trì hoãn được nữa.

Khi trở về Tonami, tôi mới biết rằng bố tôi mỗi sáng vẫn đi tới ngôi đền gần đó để cầu nguyện cho tôi. Cậu bạn Iwakawa đã vào sâu bên trong núi, khiêng về cho tôi rất nhiều nước thánh chữa bách bệnh. Bà tôi ngày đêm niệm Phật vì tôi.

Cảm tạ mọi người.

I never give up (Nhất định không từ bỏ)

I am a champion! (Tôi là người chiến thắng)

Thứ Bảy, ngày 30 tháng 12

Tuyết mới rơi tích dày ngoài vườn. Ngày mẹ mất, tuyết đầu mùa cũng phủ trên những phiến đá trong vườn như hôm nay.

Ngày tuyết rơi thật yên tĩnh.

Tôi ho. Đờm máu bật ra. Tôi lại ho lần nữa. Ngực trái tôi rung lên trong đau đớn. Nếu có thể dùng dao khoét sạch khối u trong ngực ra thì tốt biết mấy.

Ở Tonami có bố, có mẹ, có vợ và con gái. Điều này hiển nhiên là quý giá biết bao.

Chủ nhật, ngày 31 tháng 12

Kỷ niệm đẹp là những điều mà ta luôn ghi nhớ. Đối với tôi thì kỷ niệm đẹp là gì nhỉ?

Hiển nhiên là những kỷ niệm với Michiko...

Chuyến đi tới đảo Ishigaki cũng rất tuyệt. Khi tôi đáp xuống sân bay Ishigaki, nơi đó lạnh đậm và nhạt nhẽo giống như sân bay ở Việt Nam vậy. Tôi có thể nhìn thấy con trâu đang lững thững lại gần từ dưới bóng râm tòa nhà...

Những kỷ niệm vui vẻ thật tuyệt vời.

Chúng tôi lắng nghe *Tình ca lâu đài Aoba* trên tivi. Asuka lấy ống giấy làm micro và ngêu ngao hát theo.

Ngắm nhìn nụ cười vô lo đó, tôi không khỏi buồn bã khi phải để lại đứa nhỏ này.

Thứ Ba, ngày 2 tháng 1.

Yên tĩnh quá. Ngoài trời tuyết đang rơi. Thật bình lặng làm sao.

Tôi mừng khi tâm tưởng bản thân đã sáng.

Tôi muốn lòng mình được bình yên mãi mãi.
Bụng Michiko đã lớn rồi.
Hãy sinh ra một đứa bé khỏe mạnh và xinh đẹp em nhé.
Tôi mong sớm được gặp đứa trẻ. Tôi muốn được đặt tên cho con.

Thứ Năm, ngày 4 tháng 1

Đau lòng quá.

Dù sao đi nữa tôi vẫn muốn sống.

Hôm nay, Kazuhiro đã mang vắc-xin tới.

Cứ mỗi bốn mươi ngày, sinh mệnh của tôi lại được mang về.

Tôi không thể chết.

Cảm ơn mọi người

Kazukiyo

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Món quà bố gửi tặng Asuka

*N*gày 26 tháng 1 năm 1978

Asuka là đứa trẻ sinh vào thứ Tư.

Trong tuyển tập đồng dao Anh *Mẹ ngỗng* được Arthur Rackham vẽ tranh minh họa và trở nên nổi tiếng, có một bài thể này:

*Đứa trẻ sinh thứ Hai mang dung nhan khả ái
Đứa trẻ sinh thứ Ba ngát phẩm hạnh cao sang
Đứa trẻ sinh thứ Tư người hay mau nước mắt
Đứa trẻ sinh thứ Năm đành lay lắt tha hương
Đứa trẻ sinh thứ Sáu luôn đong đầy yêu thương
Đứa trẻ sinh thứ Bảy chớ tay quai miệng trẻ*

*Duy Chủ nhật em sao mà xinh thế
Tâm vừa lành, lại tốt tính trời ban.*

Asuka chào đời ngày 20 tháng 7, sau ngày dự sinh tới gần mười hôm.

Đó là một ngày thứ Tư.

Trời nhiều mây nhưng thi thoảng vẫn chiếu xuống vài tia nắng yếu ớt. Trong tiết trời ấy, bố phóng xe như bay tới bệnh viện.

Asuka nặng ba cân hai mươi gram, từ khi mới sinh đã trắng

muốt đáng yêu vô cùng.

Giống như một bé khỉ con, con cất tiếng khóc oe oe.

Cái tên Asuka

Cổ sự ký có ghi lại rằng vợ của hoàng tử Yamato Takeru là công chúa Oto Tachibana. Khi Asuka ra đời, điều đầu tiên xuất hiện trong đầu bố chính là người phụ nữ trong thần thoại này. Bố cho rằng hoàng tử Yamato Takeru là một đấng nam nhi, còn công chúa Oto Tachibana là hình mẫu của nữ giới, nên bố muốn đặt cho đứa con đầu lòng của bố cái tên đó.

Đầu tiên bố định lấy chữ “Tachibana” làm tên con, nhưng sau đó Michiko lại không thích tên con gái có âm sắc quá đục nên mới quyết định đổi thành quê hương “Asuka” của Nhật Bản.

Cổ sự ký được ra đời từ Asuka.

Khi ra nước ngoài, người Nhật thường xuyên được hỏi “Tên của bạn có ý nghĩa gì?” Nói Asuka nghĩa là *flying bird - chú chim tung bay* - mới hay làm sao.

Địa danh Asuka ngày xưa là Asuka với cách viết khác (明日香). Nơi ấy đã là kinh đô suốt hàng trăm năm. Bố từng nghe rằng chữ của Asuka (明日香) là “chú chim tung bay,” nên mới viết thành Asuka như tên con bây giờ (飛鳥)^[1].

Mọi người đều khen ngợi rằng Asuka là cái tên rất hay.

Đôi dòng bố muốn để lại cho Asuka

Bố đã nằm mơ.

Vài ngày sau khi phẫu thuật, bố có một giấc mơ.

Chân bố có một khối u phát bệnh (bố sẽ viết về chuyện này sau), nên năm ngoái, ngày 22 tháng 11 năm 1977, bố đã làm phẫu thuật cắt bỏ chân phải từ phần bắp đùi trở xuống. Chuyện là thế. Và rồi bố nằm mơ.

Bố đang cưỡi ngựa. Đường núi dốc đứng cheo leo như vách đá. Bố nghĩ chỗ đó gần mũi Hentona ở Okinawa.

Bố không biết đang đi một mình hay có hai, ba người đi theo nữa. Nhưng khi đang tiến lại gần mũi đất thì đột nhiên một bác sĩ ở bệnh viện xuất hiện trước mắt bố.

“Đây là...”

Vị bác sĩ nói, đưa cho bố xem một tấm phim X-quang. Là phim chụp X-quang ngực của bố. Có ba ổ u di căn hình đồng xu ở thùy trên phổi phải.

Bố nghĩ, chà, sớm đến nước này rồi sao. Nếu đã di căn sang phổi thì chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Trong khoảnh khắc ấy, bố lại nghĩ tới Asuka.

Nếu bây giờ bố ra đi thì Asuka phải làm sao. Bố không thể chết. Bố không được phép khiến cho Asuka trở thành đứa trẻ không biết gì về bố mình. Dù phải chết, bố nhất định vẫn có những chuyện cần viết lại cho Asuka bằng mọi giá. Bố phải sống tới khi viết được ra.

Nghĩ là vậy, nhưng không hiểu sao cảm xúc của bố lại thật tĩnh lặng, lẫn cả chút hững hờ.

Bố tỉnh giấc.

Và rồi nghĩ đến chuyện viết lời nhắn nhủ này.

Tuy bố cũng cảm thấy sarcoma đang di căn rồi tích tụ, và con người chết sao mà dễ quá, nhưng giá như có thể sống lâu trăm tuổi đi nữa, bố vẫn có vài lời muốn để lại cho con gái bố.

Vì vậy, bố mới quyết định viết mấy dòng này. Con đừng cười bố nhé.

Từ bây giờ, bố sẽ viết về chuyện Asuka khi còn là em bé, chuyện từ trước khi Asuka được sinh ra trên đời, cả những điều bố nhất định muốn Asuka biết nữa, vân vân và vân vân.

Sẽ chỉ toàn những chuyện Asuka không biết thôi.

Asuka cười trong khi ngủ

Đã hai tháng trôi qua kể từ ngày cửa chân phải - ngày 22 tháng 11, bố vẫn nằm viện. Asuka đã ở suốt trong đấy cùng bố từ lúc bố nhập viện ngày 7 tháng 11.

Vì là phòng bệnh đặc biệt nên vẫn còn chỗ trống. Bên cạnh giường bố là giường của người chăm sóc dành cho mẹ Michiko con. Giữa hai giường có một chiếc giường nho nhỏ dành cho Asuka. Asuka đã ngủ trên chiếc giường đó hơn hai tháng.

Asuka luôn ngủ trong tư thế hình chữ đại.

Con ngủ, dang rộng chân tay hết mức như muốn tuyên bố thiên hạ này là của ta, thế nhưng vẫn chưa dang được ra khỏi một tấm nệm ngồi.

Trong lúc ngủ, thỉnh thoảng Asuka sẽ cười khanh khách. Cũng có khi con không lên tiếng mà chỉ nhoẻn miệng cười. Gương mặt tươi tỉnh của Asuka khi ấy là tuyệt vời nhất, gợi cho bố nhớ tới Di

Lặc Bò Tát ở chùa Chuuguu. Chà, có khi nào người đầu tiên khắc tượng Di Lặc Bò Tát đã nhìn thấy nụ cười thuần khiết của em bé này rồi mới tạo nên hình ảnh của Người không nhỉ?

*Em bé mỉm cười trong giấc ngủ
Khi được thánh thần nựng trong mơ*

Bố đã từng thấy những vần thơ này. Là nhà văn Sono Ayako viết thì phải?

Niềm yêu thích hoa diên vĩ

Vì bố rất thích hoa, nên bạn bè của bố cứ lữ lượt gửi hoa tới phòng bệnh. Bố đặc biệt thích hoa cẩm chướng, nên có rất nhiều hoa cẩm chướng ở đây. Ngoài ra còn có cả hoa lan Nam Phi, hoa hồng, hoa cúc và hoa cải dầu.

Chà, bố đang nghĩ không biết Asuka thích loại hoa nào nhỉ. Hồi sáu tháng tuổi, Asuka rất thích hoa diên vĩ có cánh rủ màu xanh tím. Con không thèm nhìn loại hoa nào khác, chỉ với tay lấy hoa diên vĩ trong bình. Tóm được rồi thì con định cho hoa vào trong miệng. Hễ bố vội vàng lấy lại là Asuka sẽ cất giọng mè nheo mà bật khóc ngay.

Chữ “thứ”^[2]

Con có biết chữ “thứ” không? Nó được viết là “như tâm,” nhưng có nghĩa là “đồng cảm.”

Sự đồng cảm.

Bố muốn rằng đây sẽ là điều quan trọng nhất đối với Asuka.

Trong từ điển có viết, “thứ” nghĩa là “đồng cảm,” còn “đồng cảm” nghĩa là “thông cảm, hoặc những cảm xúc tương tự.”

Thế nhưng, bố cho rằng “đồng cảm” và “thông cảm” là hai khái niệm khác nhau. Chúng khác thế nào nhỉ? Trong từ “thông cảm,” bố cảm thấy có một sự phân biệt đối xử nhân danh thông cảm. Còn đồng cảm thì không như vậy.

Bố muốn con khi lớn lên sẽ trở thành một người mà nếu những người xung quanh trở nên buồn bã, con cũng sẽ vì vậy mà cảm thấy buồn bã, và khi mọi người hạnh phúc thì con sẽ lấy đó làm niềm vui. Nếu con trở thành người như thế thì bố chẳng còn ước mong thêm gì nữa.

Tiếp lửa truyền đời - Trái tim con người cũng có thể được truyền lại

Dòng máu của tộc Ryuukyuu^[3] đang chảy trong huyết quản của mẹ con. Dòng máu đó đã được truyền lại từ đời cụ kị, ông bà. Ta sẽ không ném đá hội nghị ở đây bằng câu “tế bào hồng cầu chỉ có tuổi thọ khoảng 120 ngày” nhé. Mẹ Michiko con đã tiếp nhận dòng máu ấm áp giàu lòng vị tha từ ông bà ngoại và trở thành một bậc cha mẹ như thế. Bố cũng vậy. Tiếp lửa truyền đời. Bố sẽ giải thích cho con nghe ý nghĩa của cụm từ này sau.

Rồi sẽ tới lúc Asuka trưởng thành và làm mẹ. Khi ấy, bố muốn con hãy nghĩ về bố mẹ, ông bà và các đấng sinh thành - những người có chung nhịp đập huyết quản với con. Và sau này, khi con của Asuka lớn lên, bố muốn con truyền đạt lại cho con của con thế này:

“Ông bà của con là những người như vậy đấy.”

“Cụ ông của con là một bác sĩ vĩ đại, một người nhân hậu.”

“Cụ cố của con năm hai mươi tuổi đã góa chồng, một tay nuôi dưỡng các con nên người.”

Nhờ thế, với những người đã khuất, ví dụ như bà của Asuka - mẹ ruột của bố, hai cụ thân sinh của bà, người ông kính yêu của mẹ Michiko con, hay những người vẫn đang mạnh khỏe làm lung nhưng rồi cũng sẽ qua đời - thân xác họ có thể chết đi, nhưng con người họ vẫn sẽ tiếp tục sống trong trái tim Asuka, trong trái tim con và cháu của con nữa. Asuka à, bị lãng quên là một điều đáng buồn. Bởi vậy, trong bức thư mang tên “món quà” này, bố sẽ viết về những người mà có lẽ Asuka không biết. Tuy rằng con không hay, nhưng trong cơ thể con vẫn đang chảy dòng máu ấm nóng của những bậc sinh thành ấy. Và nếu như họ vẫn còn sống thì cũng giống bố và mẹ, họ sẽ yêu thương Asuka rất nhiều. Vì Asuka, bố và mọi người có thể làm bất cứ điều gì. Dù phải chết cũng không đau đớn. Những người bố sẽ viết về từ giờ là những người có chung cảm xúc ấy.

Con hãy coi trọng tấm lòng của tổ tiên.

Dòng máu tộc Ryuukyu đang chảy trong huyết quản của mẹ con. Và trong cơ thể bố đang chảy dòng máu của tộc Yamato. Hai dòng máu ấy đã hòa lẫn bên trong Asuka.

Vài ngày sau phẫu thuật, giấc mơ của bố đã trở thành sự thực.

Đáng buồn thay, chín tháng sau, khối u đã lan tới phổi. Hơn nữa,

có rất nhiều ổ di căn ở cả hai bên phổi trái phải.

Bố bị ho. Ho ra đờm máu. Bố còn bị sốt và chán ăn.

Bố còn có thể ở cùng Asuka đến khi nào?

Bố còn có thể ôm Asuka đến khi nào?

Nhìn Asuka, nước mắt bố cứ trào ra.

Sau khi bệnh tái phát, bố bắt đầu muốn có thêm một đứa con nữa.

Bố đã cầu trời hãy cho bố thêm một đứa con.

Bố không thể để lại một mẹ một con được.

Nếu hai đứa cùng chung sức, bất kỳ lúc nào cũng có thể giúp đỡ mẹ. Nếu là ba người hợp sức thì chẳng sợ bất cứ kẻ thù nào.

Bố đã có đứa con như ý nguyện.

Mẹ con đã hoài thai.

Con có biết khi ấy bố đã vui mừng tới mức nào không?

Hai đứa con.

Bố mong rằng hai con lớn lên sẽ trở thành những đứa trẻ ân cần tốt bụng.

Tiếp lửa truyền đời.

Đây không phải là một khái niệm khó. Nó có nghĩa là truyền lửa

của một ngọn đèn sang một ngọn đèn khác, rồi cứ tiếp tục truyền lửa như thế. Dù cây nến đầu tiên có tắt hay cây thứ hai hết dầu, ngọn lửa vẫn mãi mãi cháy rực.

Trái tim của con người cũng tương tự.

Đứa trẻ giàu lòng vị tha sẽ làm mọi người hạnh phúc.

Đứa trẻ có thể làm mọi người hạnh phúc sẽ vì mọi người mà trở nên hạnh phúc hơn nữa.

Đứa trẻ ấy sẽ biết buồn khi có người buồn bã, sẽ thực lòng chung vui khi người khác hân hoan.

Đó là đứa trẻ giàu lòng vị tha.

Một đứa trẻ lý tưởng.

Hay bố sẽ viết ra những quyển sách mà bố muốn giới thiệu cho Asuka nhỉ? Những đầu sách sau đây là những quyển mà mỗi năm bố đều đọc, xúc động đến mức nước mắt đầm đìa, hoặc những cuốn bố đã viết bằng cả trái tim.

1. *Mèo con chơi trốn tìm* (Tsubota Jouji, đồng dao)

Đây là câu chuyện cổ tích rất cảm động mà bố đã đọc hồi chín tuổi.

2. *Phúc âm Mark* (Kinh Thánh)

Giáng sinh năm mười lăm tuổi, bố đã nguyện ý được rửa tội.

3. *Di cảo Mẹ*

Tháng 12 năm 1970, một năm sau ngày bà con mất, bố đã biên soạn cuốn sách này nhân lễ giỗ đầu của bà. Vì là sách in bằng tiền cá nhân, lại còn được mọi người đón nhận nên đến giờ chỉ còn lại rất ít.

Nếu có thể thì bố muốn tái bản.

4. *Hoàng tử bé* (Saint-Exupéry)

Lần đầu tiên bố đọc quyển sách này là sau khi vào đại học. Không ngôn từ nào có thể diễn tả được trái tim bố đã rung động thế nào. Cuốn sách sẽ dạy ta về nhân tâm cũng như những gì quan trọng nhất đối với con người.

5. *Vô biên quang* (Yamasaki Bennei, nhà xuất bản Koudansha)

Quyển sách này bố bắt đầu đọc khi ung thư di căn lên phổi.

Đây là một quyển khó, nhưng nó sẽ thắm lặng nói cho ta biết về chân lý của vũ trụ.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Những lá thư (trích)

Thư gửi em trai (Kazuhide)

Anh đã nhận được một bưu kiện nhỏ đầy tình cảm, trái tim anh tràn ngập sự quan tâm săn sóc của Hide.

Cảm ơn em, cảm ơn em trai rất nhiều.

...

Anh có một thỉnh cầu.

Hôm nay anh xem phim chụp X-quang thì được biết ngực bên trái đang tích đầy dịch. Mọi người hết mực động viên, anh cũng sẽ chiến đấu với bệnh tật tới giây phút cuối cùng, thế nhưng anh không thể trì hoãn được, đã không còn thời gian nữa rồi. Trong lúc vẫn còn chưa quá muộn, anh có việc này muốn nhờ vả Hide.

Anh rất xin lỗi. Anh đã nhận lòng tốt của mọi người và đắm chìm trong niềm quan tâm dạt dào của bố mẹ. Cùng với chúng, anh sẽ dốc hết sức lực gắng gượng cho tới mùa xuân, hoặc tới lúc chuyện đường đột xảy đến mà anh chẳng nào hay biết. Tuy đau khổ nhưng anh sẽ không nói dối.

...

Bố mẹ ngày càng có tuổi rồi. Từ giờ trở đi, bố mẹ trông cậy vào

em nhé. Nếu như anh chết, bố sẽ đau đớn tới mức nào, mẹ sẽ buồn khổ ra sao đây? Hễ nghĩ đến điều đó, anh lại thấy đắng cay hơn tất cả. Nhưng ngộ nhỡ thời khắc đó tới... Hide, em hãy thay anh bảo vệ bố mẹ như bảo vệ đức Phật. Anh nghĩ Kazuhiro sẽ tiếp quản phòng khám Imura. Nhưng dù có làm gì thì vẫn cần tới sức vóc của em. Bảo vệ bố mẹ, giúp đỡ các em và phát huy thực lực nhé. Anh nhờ em đấy.

...

Quyển sách anh nhờ em lúc trước, trông cậy cả vào em. Đó là bản thảo đang viết dở của anh. Anh không muốn Asuka và con thứ hai vẫn đang nằm trong bụng Michiko trở thành những đứa trẻ không biết gì về bố của mình. Bởi vậy, vì lũ trẻ, anh đã viết một bản thảo sách. Anh muốn khi các con lớn lên, chúng sẽ đọc nó. Đây là ý nguyện của anh. Về chuyện quyển sách thì anh đã nhờ chú của Tsuyama ở Nishinaka và Matsui rồi. Nhưng nghe nói có thể sau khi anh chết, bản thảo này sẽ được người khác xuất bản thành sách.

Chuyện đó không thành vấn đề. Có điều anh vẫn muốn em làm riêng một bản in cá nhân. Bìa sách phải bền để có thể lưu trữ mãi mãi.

...

Có những lúc anh buồn chán không chịu nổi, nhưng một khi đã tới nước này rồi, thì dù có giã giụa thế nào, cũng đâu thể đổi khác.

Anh chỉ có thể tiếp tục bước đi cho tới cuối mà thôi.

Anh nhờ em hãy trở thành người cha thay thế cho Asuka. Đứa con thứ hai của anh cũng đành nhờ em.

Anh mong rằng chúng lớn lên sẽ trở thành những đứa trẻ có lòng vị tha.

...

Cảm ơn mọi người.

Có em trai, cha mẹ, vợ, con gái và em gái tuyệt vời cùng những người bạn tốt bụng, anh thật sung sướng.

Hôm nay cậu Nakamura cũng bay từ Okinawa tới để động viên anh. Ngày mai, cậu ấy sẽ từ bệnh viện Osaka lại nhà ta. Cuối tháng này vẫn còn bạn bè từ Okinawa tới nữa.

...

Ba mươi mốt tuổi. Anh vẫn còn muốn sống thêm năm năm nữa. Nếu có thêm năm năm, anh có thể xây dựng nền móng cho mọi thứ. Ước mơ của anh là hợp sức cùng Hide, Hiro, Tera, Hide, Masayo và Yoshimasa để tạo dựng nên gì đó.

Bố đã bắt đầu từ con số không rồi đạt thành như ngày hôm nay. Anh muốn vì bố mà mở rộng thành quả ấy cao và xa hơn nữa.

Thế nhưng, anh không còn thời gian.

Thật đáng tiếc.

...

Trong vài năm trở lại đây, có hai chuyện khiến anh rất vui. Đó là Kazuhiro đã đỗ đại học Y, còn Hide đỗ được sĩ. Anh mừng quá. Anh thật sự thấy mãn nguyện.

...

Anh nhờ em đấy.

Hơn hết thầy, bố mẹ đang đau buồn xin trông cậy vào em. Những đứa con chưa hiểu biết sự đời của anh xin trông cậy vào em. Có thể sau khi anh mất, Michiko và hai bé sẽ quay trở lại Okinawa. Như vậy cũng tốt. Nhưng thi thoảng, anh muốn em hãy tới Toyama, chỉ cho hai đứa bé vùng đất mà bố chúng đã lớn lên và kể cho chúng nghe những câu chuyện về bố của chúng.

Anh đã nhờ Michiko chuyện này rất nhiều lần. Nếu bọn trẻ tới thì mong em chiếu cố. Chẳng may có chuyện gì không hay xảy ra và bọn trẻ gặp rắc rối, em hãy thay anh giúp chúng một tay nhé.

Anh xin lỗi vì toàn nhờ vả em những chuyện quá sức. Anh mới ba mươi một tuổi, anh còn chưa muốn chết. Anh vẫn muốn sống thêm năm năm nữa.

Chỉ tiếc các khối u trong phổi của anh đang ngày một lớn dần.

Minamoto Yoshitsune chết ở tuổi ba mươi một. Nhưng ba mươi một vẫn còn quá trẻ.

Anh ho, ho gần như ngừng thở, ho đến chóng mặt, ho đến thổ huyết.

...

Người đầu bạc tiến kẻ đầu xanh. Chẳng còn gì tàn nhẫn hơn thế. Anh muốn kéo dài mạng sống bằng mọi giá. Nhưng thân là bác sĩ, anh chỉ có thể chạy chữa dựa trên y học: tiếp tục dùng vắc-xin Maruyama và Krestin, uống thêm thuốc đông y để hỗ trợ. Cảm ơn trời, sự hỗ trợ này có thể là một trợ thủ đắc lực. Trên tất cả, anh rất vui khi nhận được sự quan tâm của Hide. Có tác dụng đi nào! Anh vừa uống vừa ra lệnh như vậy.

Anh nhờ em, không ngừng van xin em, dập đầu lạy em. Bố mẹ xin trông cậy hết vào em.

Gửi Imura Kazuhide

Ngày 15 tháng 1

Kazukiyo

Thư gửi em trai (Kazuhiro)

Xin lỗi em vì đã làm em lo lắng. Tình trạng của anh bây giờ vẫn ổn. Nhưng hôm qua anh thấy đau tức ở trước ngực bên trái. Vì cơn đau không dứt nên anh đã ngờ ngợ mà đi chụp X-quang ngực. Có hai, ba khối u ở trong phổi. Không thể phủ nhận khả năng bị lao nhưng trước nhất có lẽ vẫn là di căn. Cho dù vậy, anh cũng sẽ không đầu hàng bệnh tật, còn nước còn tát. Anh thực sự xin lỗi, nhưng anh cần sự hợp tác của em. Nhờ em giữ bí mật chuyện này vì anh không muốn để bố mẹ và mọi người lo lắng. Phim chụp phổi hồi tháng 4 không có “bóng,” thế mà đến ngày 26 tháng 8, đường kính đã là bốn xen-ti-mét. Tốc độ phát triển nhanh quá.

Anh trông cậy vào sự hiểu thảo của em.

Ngày 26 tháng 8

Gửi Kazuhiro

Kazuhiro thân mến,

Cảm ơn em chuyện hôm trước nhé. Em đã tới vì anh. Anh sẽ không thể nào quên ơn nghĩa từ mũi tiêm của Kazuhiro.

Ngày 29 tháng 8

Anh đã đi đến chừng nào còn có thể đi. Nhưng hôm nay lần đầu tiên anh có cảm giác muốn khuyu xuống. Cảm ơn em đã giúp đỡ. Cuối năm nay mình gặp nhau ở Tonami nhé. Chị Ishikawa Akiko có gửi cho anh bộ trò chơi điện tử bóng chày. Anh chờ đấu với em đấy.

Ngày 15 tháng 12

Gửi em trai

Thư gửi em gái (Terajima Machiko)

Chúc mừng năm mới.

Khối u của anh đang lớn dần lên.

Khi nhìn búng máu phun ra từ cổ họng run run, anh sâu sắc cảm nhận được rằng sắp tới lúc rồi.

Nếu nỗi khổ đau của con người được hình hài hóa dưới dạng kiện hành lý thì hạnh phúc thay, mọi người xung quanh đều giúp anh gánh vác nó. Vì thế dường như anh đang đi bộ tay không, chẳng hề có chút gánh nặng nào.

Mấy ngày nay anh không ăn được, nhưng cũng không thấy khổ sở.

Bố sáng nào cũng tới ngôi đền gần nhà để cầu nguyện cho anh.

Mẹ còn lo lắng săn sóc cho anh còn hơn cả mẹ đẻ nữa.

Hàng đêm, chị Michiko sẽ xoa lưng cho anh mỗi khi anh ho khù khụ.

Mọi người đều trợ giúp anh khiến anh cảm động quá.

Nhưng còn gì đau đớn hơn việc phải ra đi trước các bậc sinh thành. Chẳng có chuyện gì bất hiếu nhường này, dù cũng chưa chắc là anh sẽ chết.

Anh tặng em món quà năm mới. Đó là một bài thơ.

Anh đã viết nhanh vào buổi sớm đầu năm mới.

Em hãy luôn là một người mẹ hiền, một người vợ đảm và một người con ngoan nhé.

Mọi người sẽ giúp em phát huy hết mình đấy.

Vậy, tạm biệt em.

Bình minh ngày đầu năm mới

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Những điều đương nhiên

Những điều đương nhiên

Làm sao mọi người có thể không vui vì những điều tuyệt vời đến thế

Đó là lẽ tự nhiên

Khi có cha

Có mẹ

Có hai tay, hai chân

Có thể tự do tới nơi nào mình mong muốn

Với tay ra là lấy được mọi thứ

Có thể nghe, có thể nói

Lại còn chi hạnh phúc đến nhường này Vậy mà chẳng ai vui mừng vì chúng cả

Họ cười xòa rồi bảo “là đương nhiên”

Ăn được cơm

Đêm về ngủ say, rồi sớm mai lại tới

Hít một hơi căng tràn lá phổi

Có thể cười, có thể khóc, có thể hét gào

Có thể chạy quanh

Là lẽ đương nhiên đối với mọi người

Tất cả đều chẳng sướng vui vì những điều tuyệt vời ấy

Chỉ những ai đã đánh mất mới biết quý yêu

Tại sao lại vậy?

Những điều đương nhiên.

Kazukiyo

(1/1/79 - Quà tặng năm mới)

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Phần 2
Lời cầu nguyện

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

ghi chép của bố mẹ

Imura Chieko

Ngày 5 tháng 4 năm 1978

“Michiko, em về Okinawa đi. Sống mãi trong bệnh viện rồi tới lui đây suốt, chắc em mệt mỏi lắm. Vất vả cho em rồi.” Kazukiyo đã nói vậy. Thế là con dâu Michiko của tôi liền dẫn theo cả Asuka về quê trong hai tuần. Suốt thời gian con dâu đi vắng, tôi đã theo cùng thằng bé tới khoa phục hồi chức năng ở bệnh viện thành phố.

Việc luyện tập từ trước tới giờ có mang lại kết quả. Thằng bé đã có thể sử dụng chân giả để lái xe. Tuy nhiên do phải chống gậy nên nó không nhắc hành lý bằng hai tay được. Vì bác sĩ bảo rằng phải tập lên cầu thang nữa nên thằng bé đã dùng cái chân giả chưa thuần thục mà từng bước từng bước leo lên bậc thang. Đối với Kazukiyo, công việc mỗi ngày chỉ gói gọn trong phục hồi chức năng. Cho dù thằng bé lúc nào cũng tươi cười nhưng tinh thần đó đến bậc phụ huynh như tôi cũng cảm thấy kinh hãi.

Khi tới phòng tập, thằng bé sẽ thay sang bộ đồ ngủ thắm mồ hôi. Bác sĩ sẽ giữ chân trái thằng bé lại rồi để nó tập lưng khi nằm sấp và tập cơ bụng khi nằm ngửa trong khoảng mười lăm phút, sau đó lắp chân giả vào, mặc đồ và đi bộ trên “máy”.

Hai tay thằng bé nắm chặt lấy thanh giá đỡ, trông cứng ngắc

như con búp bê hồng. Chứng kiến bộ dáng chăm chú tiếp tục bước đi của thằng bé, bất giác nước mắt tôi dâng lên ầng ậng, không kìm lại nổi.

Sau khi Kazukiyo mất, vào tháng 2 tôi dẫn theo Michiko và Asuka ghé thăm phòng tập để cảm ơn. Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, cái “máy” đó đập vào mắt tôi.

Ôi chao, nó khiến tôi nhớ tới Kazukiyo đã đi bộ tới vã mồ hôi. Nước mắt tôi không ngăn được lại chảy ra. Lần ấy, chúng tôi đã khóc đến quên mất cả việc phải chào hỏi các bác sĩ.

Ngày 30 tháng 9 năm 1978

Tôi nhận được một cú điện thoại báo tin vui:

“Bố mẹ có khỏe không ạ? Ảnh của Asuka đã được chọn cho triển lãm ảnh Daimaru. Bố mẹ đến dự được không ạ? Con sẽ đặt trước phòng khách sạn. Hiro chắc sẽ đến được thôi nhưng nhà Hide thì có lẽ là không do Keiko sắp sinh rồi.”

Chiều ngày thứ Bảy, chúng tôi tới khách sạn ở Osaka lúc sáu giờ hơn.

Kazukiyo mặc sơ mi xanh hải quân, áo vest trắng, khi thấy chúng tôi, thằng bé nhoẻn miệng cười tươi tắn. Thằng bé bước đi giỏi tới mức nếu không có cây gậy chống thì tôi sẽ không nhận ra nó đang đeo chân giả. Chân trái hơi kéo lê một chút. Tôi trông thấy Michiko và Asuka đang đi chập chững đằng sau. Khi ấy tôi vẫn chưa biết gì, vẫn an tâm nghĩ rằng máy đưa đều khỏe mạnh cả.

Chẳng mấy chốc, Kazuhiro cũng tới. Mọi người cùng đi ăn tối rồi nghỉ lại một đêm.

Ngày hôm sau, chúng tôi cùng đi ngắm ảnh của Asuka.

Kazukiyo mất hai tháng mới được sờ tay vào chiếc xe Omega mới mà nó hằng ao ước, khi chờ chúng tôi trên xe, thằng bé trông khoái trí lắm.

Thời điểm đó, ung thư đã di căn vào phổi. Thằng bé chỉ nói cho hai em trai biết, còn lại giấu nhem chúng tôi và Michiko bằng mọi giá. Nó vẫn trưng ra gương mặt tươi cười rạng rỡ như mọi khi. Cứ nghĩ về ý định thực sự đằng sau nụ cười ấy, tôi lại thấy xót xa.

Ngày 18 tháng 11 năm 1978

May mắn thay là thời tiết đẹp, tôi cùng với bà ở thành phố Hakui lên tàu tốc hành Raichou vào buổi chiều, khởi hành tới Osaka.

Khi cả nhà Kazukiyo về quê vào kỳ nghỉ dài đầu tháng 11, thằng bé đã bảo rằng mình nhất định muốn tụ tập cả gia đình Imura ở bán đảo Shima hoặc Kobe. Tuy nhiên, đến phút cuối thì “bán đảo Shima hoặc Kobe” đã được chốt thành Osaka.

Ngay từ hồi còn đi học, Kazukiyo đã rất thích những buổi họp mặt gia đình. Mỗi khi có cơ hội thì từ chuyện liên lạc, đặt phòng khách sạn, bữa ăn cho tới kế hoạch đi ăn đi chơi, thằng bé sẽ lo hết.

Gia đình chúng tôi lớn dần theo năm tháng, cả thầy có mười bốn người, thành ra chuyến du lịch hoành tráng có tổng cộng năm phòng khách sạn được đặt. Ở nhà hàng trong khách sạn, bà sẽ

ngồi giữa, mười bốn người, bao gồm cả năm đứa trẻ con sẽ quây quần lại. Bữa tối đông vui náo nhiệt bắt đầu.

“Chúc mừng!”

Kazukiyo luôn là người tươi cười và đứng lên nâng cốc đầu tiên.

“Machiko, chúc mừng sinh nhật nhé. Mọi người, chúc mừng nào!”

Ngắm nhìn thằng bé vừa hân hoan nói cười, vừa xuýt xoa “ngon quá, ngon quá” mà ăn ngấu nghiến không khác gì mọi khi, người nào không biết sẽ chẳng tưởng tượng nổi thằng bé lại đang mang trong mình căn bệnh nan y khủng khiếp đến vậy.

Thằng bé giấu kín từng suy nghĩ và nỗi lo đè nặng trong lòng mà thết đãi mọi người một cách vui vẻ. Tâm tư đó không phải là điều có thể diễn tả bằng lời.

Khi chia tay, tôi có bảo, “Con đừng làm gì quá sức, phải giữ gìn sức khỏe đấy. Lúc nào về nhà cũng được.”

Nhưng thằng bé lại trả lời “Cảm ơn mẹ. Con đã nói nhiều lần rồi, mẹ hãy để con làm điều con thích. Đối với con bây giờ, công việc là lẽ sống. Nếu từ bỏ nó, con sẽ trở thành phế nhân, ngồi chờ đợi cái chết thôi. Nếu làm việc, con sẽ cảm thấy thèm ăn, con sẽ bước đi cho tới chừng nào có thể. Con là bác sĩ chủ trị của chính mình nên đã quyết tâm sử dụng vắc-xin Maruyama và Krestin rồi...”

Tôi không có lời nào đáp lại, chỉ gật đầu. Trong hai ngày vừa qua, khá ngạc nhiên là thằng bé ít ho hơn, khẩu vị tăng, trông cũng khỏe ra. Lẽ nào thuốc đã có tác dụng? Thằng bé cũng còn trẻ, biết đâu nó đang hồi phục một cách kỳ diệu? Tôi giải nghĩa theo hướng tích cực.

Sau này, tôi nghe Michiko nói lại, thằng bé bảo nếu ho trước mặt bố thì ông sẽ lo lắng lắm, nên phải ho luôn bây giờ. Thế nên trước khi ra khỏi phòng, thằng bé đã cố tình ho cho hết.

Ngày 13 tháng 12 năm 1978

Nhận được lời mời của bác sĩ Tokuda, giám đốc bệnh viện Tokushuukai, chúng tôi đã có một chuyến đi trong ngày chỉ hai người lên Osaka.

Bác sĩ đã thết đãi chúng tôi bữa trưa tại chính khách sạn mà gia đình tôi tụ tập tháng trước. Bác sĩ Tokuda tuy bận rộn nhưng vẫn dành nửa ngày để trò chuyện với chúng tôi nhiều điều.

“Bác sĩ Imura, về quê rồi nhớ viết đây. Cậu mà không viết lại chữ nào là thành nói dối nhé. Coi như công việc đi, khi nào khỏe là phải viết nhiều nhiều chút đây.”

Bác sĩ Tokuda nói đi nói lại.

Sau khi Kazukiyo biết chuyện bệnh tình tái phát, thằng bé bắt đầu viết nhật ký cho Michiko, Asuka và đưa con còn trong bụng mẹ.

Ngày 10 tháng 12, thằng bé nghỉ phép rồi thôi việc ở bệnh viện. Bị ngã ngay trước cửa nhà, lại cộng thêm sự cầu xin của Michiko nên cuối cùng thằng bé cũng đưa ra quyết định. Bác sĩ Tokuda kể là trong buổi chào hỏi nhân viên ban sáng cuối cùng, khi Kazukiyo nói lời tạm biệt, mọi người ai ai cũng khóc nức nở, luyến tiếc chia tay.

Có thể là do bệnh tật tiến triển, hoặc do buồn bã vì không thể làm việc được nữa, Kazukiyo không tươi tỉnh như mọi khi, chỉ mỉm cười gật đầu trước câu chuyện của bác sĩ Tokuda. Thằng bé kiếm

lời, chỉ động đũa chút đỉnh trong bữa ăn, bia trong cốc hầu như chẳng vơi đi, gương mặt và ánh mắt thằng bé đượm buồn.

Nhìn Kazukiyo như vậy, ngực chúng tôi thất lại, chẳng còn thiết tha ăn uống gì. Dù lãng phí bữa cơm nhưng tôi đã thấy no bụng lắm rồi.

Trên xe đi về, chẳng ai muốn nói chuyện, cả hai cứ im lặng như thế mãi.

Ngày 20 tháng 12 năm 1978

“Con về rồi đây!”

Thằng bé xuống xe, nhoèn miệng cười, cất giọng nói tươi vui không đổi, giống hệt như thuở còn hoàn toàn khỏe mạnh hay mỗi lần về quê hằng tháng.

Đoán biết được ý định của Kazukiyo, chúng tôi vội nuốt những giọt nước mắt chực trào mà cười đáp lại, cố gắng tỏ ra phấn khởi:

“Con về rồi đấy à? Thế nào? Có mệt không con?”

Tôi giấu giếm cả đôi luồng suy nghĩ - một nửa là hi vọng vào điều kỳ diệu, nửa còn lại thì đầy tuyệt vọng, chỉ thể hiện ra ngoài vẻ mặt tươi tỉnh, bắt đầu một cuộc sống êm đềm.

Asuka chấp chững biết đi đã khiến gia đình trở nên đông đúc hơn, căn nhà cũng rộng rãi hơn. Mình con bé chạy nhảy xung quanh, reo rắc nụ cười vô tư, tựa thiên thần cứu vớt chúng tôi.

Tầm giờ này năm ngoái, Kazukiyo như không thể chờ khoảng thời gian khám chữa bệnh tại nhà kết thúc, đã tới bệnh viện Takaoka.

Nếu thằng bé gọi điện bảo hôm nay muốn ăn món gratin tôi sẽ căn thời gian để nướng. Nếu nó bảo muốn ăn thịt lợn chiên xù, tôi sẽ rán thịt. Hay như cơm nắm nhân lá tía tô, tôi sẽ gói bọc nhiều lớp để khỏi bị nguội rồi mang vào bệnh viện, cả nhà bốn người (Asuka vẫn còn đang bú sữa mẹ) ăn cơm tối trong phòng bệnh chật hẹp.

Ngay cả cơm, cũng vì muốn thằng bé được ăn nóng hổi mà tôi đều mang hộp đựng theo người. Dù bận rộn lịch kịch mỗi ngày nhưng để nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của Kazukiyo thì cũng đáng. Mong thằng bé khỏe mạnh trở lại càng sớm càng tốt, chúng tôi cần mẫn như kiến thợ gàn như mỗi tối trong hơn hai tháng sau phẫu thuật.

Thế nhưng, khi ấy vẫn còn hi vọng.

Ngày 29 tháng 12 năm 1978

“Cậu anh trai à, cậu anh trai ho nặng quá. Liệu có phải bị cảm không? Không được coi thường đâu nhé, mau mau chữa bệnh đi. Mặc thế này là bị lạnh đấy.”

Bà nội (khi đó bà đang ở cùng chúng tôi) vừa nói vừa xoa lưng cho Kazukiyo một ngày mấy lần. chúng tôi chưa nói gì cho bà biết cả.

“Cháu cảm ơn bà. Cháu không sao đâu ạ. Cháu cảm ơn bà.”

Kazukiyo cười vui vẻ.

“Bà ơi, cậu anh trai biết mình không còn sống được bao lâu nữa mà chuẩn bị sẵn tinh thần rồi bà ơi. Bởi vì cháu nó muốn được ở cùng mọi người vui vẻ thế này cho tới phút cuối nên mới không

nhập viện, một thân một mình chữa bệnh, chịu bao nhiêu cực khổ bà ạ.”

Lời nói đã ra tới đầu môi lại bị tôi nuốt lại vào bụng.

Trông thằng bé vừa ho sù sụ đã lập tức mỉm cười thế kia, chẳng lẽ không thể làm được gì khác, không còn cách nào khác nữa sao, con cầu xin ông trời, cầu xin Phật Tổ, làm ơn hãy cứu thằng bé. Chẳng lẽ cứ để mỗi ngày trôi qua đều bị giày vò không dứt thế này thôi ư, xin hãy cứu con của con trước khi quá muộn. Tôi đã nghĩ như vậy không biết bao nhiêu lần lúc xoa lưng cho Kazukiyo...

Sau lưng mọi người, cứ khi nào bố thằng bé khăng khăng bảo nhập viện đi, nó lại đáp:

“Con chán vào viện tới tận cổ rồi. Bố hãy làm như con muốn đi. Có làm phẫu thuật đi chẳng nữa, di căn cũng đã lan rộng ra cả hai lá phổi. Đã bó tay rồi. Chính bố cũng nói là kể cả nhập viện, tác dụng phụ của thuốc chống ung thư cũng làm người con yếu đi đấy thôi. Nếu như vậy, chẳng thà để con ăn đồ ăn yêu thích thêm một ngày nữa, nhìn con rạng rỡ thêm một ngày nữa. Chẳng biết có qua được tháng 3 năm sau không....”

Gương mặt thằng bé sa sầm hẳn lại.

Tháng 3. Điều này mới tàn nhẫn làm sao. Cụm từ “tháng 3 năm sau” lọt vào tai tôi và mắc kẹt lại.

Suốt cả ngày trời, tôi cứ có cảm giác mình đang bị cái gì đó đuổi theo. “Mình phải làm gì đó, phải làm cái gì đó thôi” - tôi nóng ruột. Bà nội có hỏi chuyện mấy lần nhưng tôi cứ đối đáp như trên mây.

Thời điểm tôi đi sắm sửa cho năm mới, bà nội có đi cùng. Bà đang một mình chăm chú lựa chọn ở quầy hoa quả. Đúng lúc tôi

đang không thấy bà đâu thì bà lại đứng ở cửa ra, ôm một túi giấy nhỏ trong ngực. Trong túi là hai quả dưa lưới.

“Cậu anh trai thích lắm đây. Quả này thì đúng độ chín. Còn quả này hẳn còn hơi sớm, tạm để một thời gian là ăn được.”

Chuyện phải giấu giếm để bà cụ tuổi cao khỏi phải lo lắng, lẽ nào đã bị nghi ngờ rồi? Hôm sau, khi tôi thú nhận sự thật, bà cũng chẳng hề ngạc nhiên.

“Bản thân thằng bé lẫn mấy đứa đều là bác sĩ, nên cứ điều trị với thuốc men cẩn thận, tránh bỏ bê là không sao đâu. Thằng bé sẽ sớm khỏi bệnh thôi. Rồi khỏe lại ngay ấy mà.”

Tôi được bà động viên ngược lại.

Ngày 1 tháng 1 năm 1979

Chuyện xảy ra vào buổi tối hôm trước.

“Mẹ ơi, mai con mặc gì được nhỉ? Trang phục truyền thống thì cứ mặc vào chân giả, khó đi lại. Hay con mặc vest trắng? Bộ vest trắng mới tinh đó mẹ. Mà đây, Michiko bảo không nhớ lúc chuyển đồ đã nhét cái quần âu ở đâu. Khổ thế chứ lại.”

Thằng bé nói chuyện với tôi bằng gương mặt nghiêm túc. Thế nên tôi đáp:

“Con có ra ngoài thì cứ mặc đồ mà con thích.”

Nhưng rồi rạng sáng ngày đầu năm mới, thằng bé lại không vận vest mà mặc như lúc thường, đi xuống cầu thang, trông không được khỏe cho lắm. Nó đã sốt sắng đến mức lo lắng cả chuyện trang phục cơ mà...

“Chúc mừng năm mới.”

Thằng bé vẫn đối ẩm như mọi năm, nhưng dường như không muốn ăn gì cả. Nó chỉ động đũa chút thịt và một ít khoai lang nghiền trộn hạt dẻ ưa thích trong hộp đồ ăn năm mới.

Đến buổi chiều tối, thằng bé khỏe hơn một chút, liền tự mình chuẩn bị bàn tiệc chượp, rủ rê mọi người. Bố thằng bé cười cười nói, “Cái thằng này, cứ tối đến lại khỏe ra.”

Chúng tôi chơi tiệc chượp như mọi lần. Nhưng lò sưởi giúp căn phòng ấm áp lại làm bản không khí, thằng bé lại ho khò khò. “Mệt quá thì mở cửa ra...” - nói rồi tôi mở cả cửa dán giấy lẫn cửa kính. Căn phòng liền trở nên lạnh lẽo, một lúc sau, thằng bé lại tỉnh bơ, “Bố, bố uống bia không? Michiko, em mang bia ra nhé.”

Mặc dù thằng bé cũng có một cốc nhưng hầu như nó chẳng đụng tới.

Ngày 3 tháng 1 năm 1979

Khi tôi hỏi “Tiễn bà nội về Hakui rồi mình đi chúc Tết luôn nhé?”, thằng bé lại trả lời rằng “Mẹ đi đi. Con ở nhà trông nhà.” Vậy là tôi đi tiễn bà nội. Tuy bị níu kéo nhưng Kazukiyo đang chờ ở nhà nên tôi về sớm.

Khi tôi về tới nơi thì thấy cây gậy chống ở cửa nhà. Tự hỏi thằng bé định đi đâu, tôi cất tiếng chào:

“Mẹ về rồi đây!”

Thằng bé đáp:

“Hôm nay trời đẹp quá nên con đã đi tảo mộ. Trên đường về con

có đi ngang qua cửa nhà ở Hakui....”

Tôi ngạc nhiên:

“Sao con không vào nhà? Lúc đó đúng tầm giờ ăn tối mà.”

Thằng bé buồn bã nói:

“Vâng, con cũng nghĩ hay là vào, nhưng....”

Có vẻ thằng bé đã tự mình lái xe cả đi lẫn về, chắc nó định đi thăm mộ lần cuối. Nếu không khí trong phòng không sạch sẽ là hô hấp của thằng bé sẽ xấu đi, nên xem chừng nó không muốn đến chỗ lạ.

Mỗi khi thanh thoi được một chút, thằng bé lại ngồi vào bàn. Hình như nó đang viết thư gửi cho các em và bọn trẻ.

Ngày 7 tháng 1 năm 1979

Cứ dịp tết nhất, thông thường chúng tôi vẫn chúc mừng nhau năm mới. Nhưng năm nay, tôi cứ nghe thấy giọng mình thật giả tạo.

Không tài nào tin được Kazukiyo mạnh khỏe, trò chuyện tươi cười cùng chúng tôi mỗi ngày, sẽ sớm bỏ chúng tôi mà đi.

Nhân dịp đầu năm, tôi có tới thăm nhà chính. Khi chuẩn bị về, tôi gọi điện qua nhà thì được hay Michiko sẽ tới đón. Chẳng bao lâu sau, tôi nghe thấy tiếng gọi ngoài cửa nên đi ra, lại thấy Kazukiyo đang đứng cạnh Michiko.

“Vào đây uống tách trà đã.”

Mọi người mời chào. Nhưng thằng bé nói:

“Mẹ, mình về luôn thôi. Bụng con không được ổn cho lắm...”

“Nếu không ổn thì sao lúc gọi điện không nói sớm để mẹ đi taxi

về?”

“Bởi vì Michiko cũng không rành đường lắm....”

Bây giờ ngẫm lại, có lẽ thằng bé nghĩ rằng đây là lần cuối, nên dù hơi quá sức thì vẫn cứ đi đón tôi.

Chúng tôi cẩn thận cúi chào mọi người tới tiễn ở cửa rồi ra về.

Sau khi Kazukiyo cưa chân phải, bắt đầu sử dụng chân giả, phòng vệ sinh ở nhà chúng tôi biến chuyển thành kiểu Tây. Hành lang tầng một và hai được trải thảm để chống trơn trượt. Phòng tắm được lắp hai thanh vịn tay. Cho dù vậy thì vẫn còn bất tiện đối với Kazukiyo. Tuy nhiên, thằng bé không hề thốt ra một lời than vãn nào. Nỗi khó khăn tới tận lúc này của nó, người khỏe mạnh không thể tưởng tượng nổi. Thật đáng thương.

Ngày 19 tháng 1 năm 1979

Ngày 14, 15 và 16, mọi người quan tâm từ bệnh viện tại Osaka và Okinawa cứ thay nhau tới hỏi thăm. Ngày 16, Kazukiyo vẫn cùng ngồi ở bàn ăn trò chuyện vui vẻ, vậy mà...

Dịch tràn màng phổi nhiều lên từng ngày khiến thằng bé trở nên khó thở. Dù đứng hay ngồi, thằng bé cũng hỏn hển từng hơi đứt quãng, làm việc gì cũng phải nghỉ ngơi vài lần. Sau khi thảo luận, bác sĩ Himeno Yoichi đã tiến hành rút dịch.

Kể từ khi Kazukiyo nhập viện để phẫu thuật chân phải, bác sĩ Himeno đã giúp đỡ rất nhiều. Chúng tôi cùng rất thân thiết với bố mẹ của bác sĩ nữa. Ngay trước lúc bác sĩ tới, Kazukiyo đã mang chân giả ngay ngắn, từ tầng hai đi xuống với bộ dáng như mọi ngày.

Vừa rút dịch ra một cái, thằng bé đã vui vẻ thốt lên, “Chà, thích quá. Lâu lắm rồi tôi mới được hít thở thoải mái như vậy. Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm.”

Bác sĩ đang rửa tay trong bếp, nói đi nói lại, ”Tiến triển nhanh thật. Tôi không nghĩ là lại tệ đến thế’.

Dịch màng phổi vừa rút ra toàn màu máu. Chúng ùn ùn tích tụ trong phổi cản trở hô hấp. Mặt khác, nếu loại bỏ chúng thì khối u càng trở nên tồi tệ. Một bác sĩ sẽ biết điều đó hơn bất cứ ai...

Có lẽ thằng bé ngồi viết vào ban đêm nên không thể ngủ yên. Từ đầu năm mới tới giờ, vào khoảng giờ ăn trưa hoặc lúc bắt đầu chương trình sumo trên truyền hình, nó sẽ đi từ tầng hai xuống rồi xem tivi một cách vui vẻ. Thế nhưng, từ ngày hôm qua, đến tối thằng bé mới xuống nhà.

Bác sĩ Himeno ra về không được bao lâu, thằng bé đã gặp Iwakawa nên rất mừng.

“Tớ vừa rút dịch phổi nên giờ thở sướng lắm rồi.”

Kazukiyo nói chuyện một cách hoan hỉ.

Mới hai ngày trước, Kazukiyo có gặp Takada và Matsui. Bạn bè tới thăm nom là đáng quý nhất nên dù là ai, thằng bé cũng lập tức đi từ tầng hai xuống, vui vẻ từ tận trong tâm.

Ngày 20 tháng 1 năm 1979

Sau khi chúng tôi đi ngủ, từ khoảng mười hai giờ đêm, thằng bé cứ lên lên xuống xuống giường vì đau quá. Để khỏi làm chúng tôi lo lắng, nó đóng cánh cửa sắt ngăn cách với phòng chúng tôi lại,

thành ra cả đêm tôi không biết gì. Nghe thấy tiếng rên rĩ, tôi mới giật mình, chạy bay tới. Thằng bé đang vật vã.

Khoảng chín giờ sáng, Kazukiyo bảo “Con vào giường bố được không?” Thằng bé mặc nguyên bộ đồ ngủ, cố nhảy bằng một chân rồi ngã vật ra giường. Đó là lần đi lại cuối cùng của nó.

Gió lạnh thỉnh thoảng lùa vào từ khung cửa để ngỏ, làm lay động tấm rèm.

Kazukiyo ngồi rũ trên giường, sau khi chồng ba cái gối lên nhau, thằng bé nằm sấp ra, dụi trán xuống, hai tay không thôi nắm chặt lấy tay người bên cạnh, toàn thân nhấp nhô như sóng lượn, thở khò khè. Gương mặt thằng bé hướng về phía Michiko - người đang cầm máy thở oxy. Thỉnh thoảng, nó vươn tay ra lấy cốc nước và uống từng hớp nhỏ.

Mồ hôi túa ra lạnh toát, ướt đẫm hai bàn tay đang nắm chặt, mái tóc và vàng trán, có thay bao nhiêu khăn để lau đi, cũng không hết ẩm ướt.

Thằng bé không nói “đau quá” hay “mệt quá” lấy một lời, chỉ than “nóng quá, nóng quá” mà gặt luôn tấm đệm đang nằm cùng chăn và bộ đồ ngủ sang bên, còn mặc độc một chiếc áo thun. Mệt mỏi như vậy nhưng nó vẫn mỉm cười, bắt đầu trăn trở nhiều điều bằng giọng đứt quãng.

Mười giờ tối, Kazuhiro trở về, cả bốn người đứng xung quanh Kazukiyo. Trong lúc đó, Asuka được cô đồng nhà vợ Kazukiyo - Tsuyama Shizuko trông nom giúp.

Dù thằng bé đang càng lúc càng đau đớn, cả bốn người chúng tôi vẫn chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài đứng nhìn. Vợ của bác

sĩ Mizuki cũng lo lắng chạy tới.

“Tôi có mang dưa lưới đến này. Hay là ép nước uống nhé?” - chị mở lời.

“Cảm ơn chị. Nhưng bây giờ tôi không muốn....”

Thằng bé khó nhọc đáp. Ngoài nước ra thì nó chẳng nuốt được cái gì vào họng cả.

Nhớ lại thì, chị từng bảo rằng sau cuộc phẫu thuật cưa chân, vì cảm thông và thương xót thằng bé nên không có dũng khí nào để nhìn mặt, thành ra chị đã gửi không biết bao nhiêu dưa lưới mà thằng bé yêu thích qua chúng tôi. Có cảm kích bao nhiêu vạn lần đi nữa cũng không bao giờ đủ. Thực sự, thực sự cảm ơn chị.

Di ngôn của Kazukiyo.

“Đời người ai rồi cũng chết một lần cả... Con đành đi trước và chờ đợi vậy... Con xin lỗi bố....”

“Bố không được tới một mình đâu... Lần tới hãy đi cùng với mẹ....”

“Huyết áp vẫn còn khoảng sáu mươi. Vẫn còn nhiều thời gian... Chắc con còn cố được tới sáng mai....”

Hễ được động viên cổ lên nào, thằng bé sẽ đáp “Vâng, con sẽ cố’.

Có rất nhiều thư từ thăm hỏi động viên do mọi người ở bệnh viện Tokushuukai gửi tới. Tôi giở thư ra cho Kazukiyo xem nhưng thằng bé không còn sức mà cầm nữa, để những bức có chữ lớn sát gần mặt thì nó cũng chỉ im lặng. Dù vậy, thằng bé vẫn nhìn một cách hạnh phúc rồi gật đầu.

“Bố ơi, con không tìm được rồi... Con xin lỗi.”

Hơn mười một giờ đêm, bố vợ Tsuyama của thằng bé tới.

“Cảm ơn và xin lỗi mọi người... Những gì con viết... con đã nhờ Matsui làm thành sách... Hãy giúp con....”

“Những chuyện từ sau khi con không thể viết được nữa... tình trạng cuối cùng của con... bố mẹ hãy viết nhé... Bố mẹ đã lo lắng cho con... con mắc nợ cả hai người... Quyền sách sẽ thay lời cảm ơn... đến rất nhiều người... Hãy để nhan đề là *Cảm ơn tất cả mọi người*... bìa sách phải bền....”

“Hiro, nhờ em trông nom bố mẹ....”

“Mẹ, con còn một tâm nguyện nữa... mẹ... xin hãy tới thăm mộ của mẹ con... Mộ chồng trước của mẹ con... con đã không thể đi được... Đừng ngần ngại mặc niệm... Con mắc nợ mẹ... còn hơn cả một người mẹ đẻ... Cảm ơn mẹ...”

Không đành lòng trơ mắt nhìn thằng bé quằn quại như thế, tôi nói:

“Mẹ muốn đổi vị trí cho con. Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi vì mẹ chẳng làm được gì cả.”

“Cảm ơn mẹ. Mẹ chỉ cần ở bên cạnh con là được rồi... Cảm ơn mẹ.”

Kazukiyo dùng hai tay nắm chặt lấy tay tôi. Bàn tay ấy ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Michiko, đừng khóc mà... Em rất ghét đan tay vào nhau, nhưng mà đan tay nào... Xin lỗi em! Có rất nhiều điều mà anh muốn xin lỗi em... Cảm ơn em... Xin lỗi....”

Michiko không thể đáp lời, con bé chỉ khóc ã ã.

Qua ngày 21 tháng 1 năm 1979

“Huyết áp khoảng bốn mươi..

Thằng bé nói vô lực, nhưng vẫn tự bắt mạch ở cổ tay trái.

Khoảng tám giờ tối, tôi dẫn Asuka tới cho thằng bé nhìn mặt. Nó không muốn Asuka trông thấy vẻ tiều tụy đau đớn của mình nên khó nhọc ra dấu tay rằng “Dẫn con bé ra kia đi....”

Khoảng mười hai giờ, tôi dẫn Asuka qua một lần nữa. Lần này, Kazukiyo chăm chú ngắm nhìn gương mặt con bé, tay vươn ra vỗ vỗ. Đó là lời chào vĩnh biệt Kazukiyo dành cho cô con gái của mình.

“Vây là... những lời muốn nói... đều đã nói rồi... Chà, con mệt quá... con muốn ngủ....”

Thống khổ suốt một ngày hai đêm không nghỉ, thằng bé phải mệt mỏi tới nhường nào, chẳng khác gì đang dốc toàn tốc lực chạy đua. Như đã cạn hết sức lực, thằng bé yếu ớt cầu xin:

“Bố... hãy tiêm cho con một lần nữa....”

Hai, ba phút sau khi tiêm, hơi thở của thằng bé đột nhiên im ắng. Tôi tự hỏi phải chăng nó đang ngủ. Cơ thể thằng bé từ từ nghiêng sang trái, hắt ra một hơi bình yên như đang say giấc. Đó là sự kết thúc trong tĩnh lặng.

Thằng bé đã phải chịu đựng trong suốt thời gian dài, tuy đau đớn nhưng vẫn cố gắng rất nhiều. Cuối cùng thì mọi việc đã trở nên dễ dàng hơn. Khuôn miệng thằng bé hơi hé mở như đang cười. Một gương mặt đẹp đẽ thành thoi.

Có làm gì thì cũng muộn rồi.

Có nói gì thì cũng vô nghĩa rồi.

Dù tôi đã tin rằng một lúc nào đó thằng bé sẽ bình phục thôi, mặc ai nói ngược nói xuôi.

Dù mọi người đều đã nguyện cầu đến thế!

Đó là buổi bình minh ấm áp cho một ngày đại hàn.

Năm giờ hai mươi một phút sáng, ngày 21 tháng 1 năm 1979.

Ngày 22 tháng 1 năm 1979

Thời gian trôi qua, cơ thể vẫn còn hơi ấm cũng dần trở nên lạnh lẽo.

Asuka cứ quẩn quanh đi thể được phủ chăn yên vị ở phòng kiểu Nhật dưới tầng. Con bé cứ gọi “Bố, bố” rồi mấy lần định chui vào trong chăn nằm ngủ cùng.

Asuka hướng lên di ảnh mà gọi, nhưng không có tiếng trả lời.

Khi nhập quan, trông Kazukiyo thật yên bình, gương mặt đẹp như đang ngủ. Bộ vest trắng tinh mà thằng bé bảo rằng muốn mặc vào dịp năm mới, cuối cùng đã không vận lấy một lần. Cà vạt đỏ thắm, tất xanh hải quân, khăn tay đỏ, Michiko đặt một vòng hoa hồng đỏ thắm lên ngực Kazukiyo, cùng với một quyển *Vô biên quang* (quyển sách trong di ngôn) kèm theo một lá thư Michiko viết cho thằng bé. Quanh khuôn mặt lẫn toàn thân Kazukiyo được chôn trong những bông hoa cẩm chướng hồng như ý nguyện lúc sinh

thời.

Dưới chân là một nghìn cánh hạc do các y tá ở phòng khám của chúng tôi hết lòng gấp tặng (từ khi thằng bé cưa chân phải, mọi người đã gấp tặng hạc), ngoài ra còn có tám nghìn con hạc giấy rực rỡ sắc màu chứa đựng lời cầu nguyện của mọi người tại bệnh viện Tokushuukai. Chúng sẽ đồng hành cùng Kazukiyo xuống cửu tuyền.

Ngoài tám nghìn con hạc còn hai nghìn con đến sau đó, tới giờ vẫn đang được trang trí trên ban thờ Phật. Chúng tuy không thể bầu bạn cùng Kazukiyo, nhưng sẽ cầu nguyện cho sự bình an của hai đứa con thơ được thằng bé để lại tình thương yêu trước khi ra đi, nên tôi không thể bỏ đi được.

Ngày 23 tháng 1 năm 1979

Trời đúng lúc đổ mưa làm ướt nền đất lạnh.

Trong tiết trời đó, có rất nhiều người đã tới dự buổi lễ hỏa táng. Chân thành cảm ơn mọi người.

Con trai của chúng tôi, Kazukiyo đã hóa thành một làn khói. Tôi vẫn khắc ghi trong lòng khoảnh khắc ấy, làn mây mỏng khẽ tách ra, ánh sáng liền chiếu xuống tựa như một sự cứu rỗi.

Tôi xin phép được giới thiệu những bài điệu văn chân thành từ tận đáy lòng dưới đây.

Điệu văn

Imura Kazukiyo thân mến,

Ngày trước, khi tôi chia tay cậu, cô nhà và hai bác ở Osaka, cậu vẫn không ngừng nở nụ cười, bộc lộ sự quan tâm sâu sắc

mà mình dành cho người khác.

Tôi không thể tin được rằng chuyện mới xảy ra chỉ hơn một tháng trước. Khi cậu nói mình sẽ về quê, tôi đã nghĩ rằng nếu cậu từ tốn chăm sóc cơ thể trong một mùa đông, thì tới độ xuân về sẽ hồi phục thôi. Vậy mà ngày 21 tháng 1, cậu lại đột ngột qua đời. Tôi xin được gửi lời chia buồn vô hạn tới gia quyến.

Imura ngoài là một bác sĩ ưu tú, còn là một thầy giáo vĩ đại.

Đối với bệnh nhân đang chống chọi với bệnh tật, cậu luôn luôn điều trị một cách tối ưu. Cậu đặt mình vào địa vị của bệnh nhân, coi nỗi đau của họ như nỗi đau của mình. Thân là một tấm gương cho những người đang cống hiến cho ngành y tế, sự quan tâm dịu dàng ấm áp với nụ cười không bao giờ tắt của cậu đã đem về sự tôn trọng từ tất cả bệnh nhân.

Hơn nữa, những hành động tuyệt vời này của Imura đã khiến rất nhiều nhân viên công tác trong bệnh viện cảm động sâu sắc, cậu trước hết đã luôn giữ cho mình, và sau đó dạy cho những kẻ thường hay tỏ ra kiêu ngạo mà quên đi mục đích ban đầu như chúng tôi, cái tâm của một nhân viên y tế.

Imura đã lưu lại rất nhiều thành tựu trong trái tim những kẻ phụng sự nền y học chúng ta. Nhưng từ giờ cậu ấy sẽ phải làm những công việc còn to lớn hơn.

Tiếc thương thay khi phải mất đi một con người đáng quý như vậy.

Từ giờ trở đi, chúng tôi hứa sẽ tiếp nối di nguyện của Imura, trở thành một đội ngũ lớn mạnh gồm những bác sĩ lành nghề hết lòng vì bệnh nhân.

Mong cậu hãy yên nghỉ. Xin chúc Imura Kazukiyo có một kiếp sau viên mãn. Tôi xin sâu sắc chia buồn cùng gia đình.

Ngày 23 tháng 1 năm 1979

Tokuda Torao

Giám đốc tổ chức y tế Tokushuukai

Điều vẫn

Anh trai - bắt đầu từ bao giờ, em đã luôn gọi anh như vậy.

“Tôi sinh sớm hơn ông năm ngày đấy. Thế nên tôi mới là anh.”

Dẫu đùa cợt thể, nhưng tự khi nào em đã gọi anh là anh.

Thật vậy. Anh như một người anh trai của em.

Mùa xuân năm đầu cấp Ba, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em đã ngang nhiên ngáng đường rồi lắc vai anh mà hỏi “Này, cậu đang đọc Kinh Thánh đấy hả?” Cái vẻ kiêu căng ngạo mạn của em lúc ấy đã làm anh vừa ngạc nhiên vừa có phần bối rối.

“Chà chà, tôi đang tự hỏi mình bị buộc tội vô lý gì đây?”

Anh đã cười và đáp.

Đó là lần đầu tiên em nói chuyện với anh. Về sau, anh đã dạy em rất nhiều điều: lòng tốt, mỹ học, sự nhân từ và cả tình yêu thương nữa. Anh đã chỉ cho em những điều mà em trước giờ chưa hề biết tới. Khi em nhận ra thì anh đã trở thành anh trai lớn của em rồi.

Anh vốn dĩ là một con người trắng tinh không vấy bẩn. Rồi anh trở nên trong suốt, trong suốt, trong suốt như thủy tinh, và đột ngột qua đời.

Vẫn còn sớm quá anh à. Sao anh lại vội vã ra đi như thế?
Anh nói mình “Biết ơn vì những lời cầu nguyện” rồi trút hơi thở
cuối cùng bằng câu cảm tạ.
Anh đã bao bọc mọi người trong những lời cầu nguyện ấy.
Cảm ơn anh. Anh hãy yên nghỉ nhé.

Ngày 23 tháng 1 năm 1979

Đại diện bạn bè
Matsui Takemori

Điều vẫn

*Hoa mơ kia đã vội tàn
Trong làn gió lạnh bẽ bàng hôm mai.*

(Murou Reisen)

Lắng nghe mùa chuyển đại hàn.

(Konaka Butsushi)

Và cuối cùng cho phép tôi được thêm bài thơ tự viết.

Phẫu thuật

*Đường tàn úa, trẻ một chi lặng bước
Sau bốn ngày giá buốt lúc đoạ chân
Thời gian chờ phán quyết tới gần
Mai đêm lạnh vỗ về bên chần cụt
Mai chỉ còn phòng bệnh buồn heo hút
Trẻ một bên chăn khế mỉm cười.*

*Phòng phẫu thuật im lìm lúc mưa rơi
Trời u ám, hai giờ sao đặng đặng
Bên chân cụt chạm mép chần em đắp
Trẻ cầm ô, chống gậy dưới anh đào
Mùa xuân sâu, dáng kéo nạng thấp cao...*

Cái chết

*Đã hóa sao mai tiết đại hàn
Buồn duyên phụ tử chẳng tày gang
Ra đi, chưa kịp nhìn mơ nở
Tiếc nuối, để rồi giá lạnh lan
Bảy bảy bốn chín ngày niệm Phật
Nghe dài đặng đặng đến hoang mang
Ngày ngày hồi tưởng thời gian ấy
Máy chốc hồng non đã ngập tràn.*

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Những lời cầu nguyện

Imura Michiko

Người chồng quá cố của tôi khi cưa chân phải đã từng bảo rằng mười năm nữa, căn bệnh này sẽ không còn là nan y. Tới tận bây giờ, mỗi khi nghe nói vẫn còn những người đang bị chứng bệnh này hành hạ, tôi không khỏi cảm thấy cuộc đời này sao lại tàn nhẫn quá. Cầu mong cho thời đại con người được cứu rỗi khỏi bệnh tật sẽ đến càng sớm càng tốt.

Đây là một cuộc chiến không có phần thắng. Cho dù vậy, chồng tôi vẫn không oán thán nuối tiếc lấy một lời, thay vì đó, anh quan tâm tới mọi người xung quanh đến tận giây phút cuối, ý cười luôn đọng đầy trong ánh mắt. Rồi anh cắn chặt răng, cố gắng sống hết sức mình cho tới ngày sinh mệnh cạn kiệt.

Sau khi cưa chân phải và cơn đau cũng thuyên giảm, chồng tôi từ bệnh viện anh công tác trở về nhà. Nhưng anh không vào mà lại gọi tôi, “Michiko, ra ngoài xem này,” “Đẹp lắm phải không?,” anh đang vui vẻ ngắm nhìn quang cảnh xa xa. Một lúc sau, anh vào nhà, ngồi xuống bàn và bắt đầu viết gì đó. “Anh có một lá thư rất gấp, anh đi đây một chút,” nói rồi anh lại ra ngoài. Từ trước tới nay, kể cả có bưu kiện cần chuyển phát nhanh, anh cũng nhờ tôi vào sáng sớm ngày hôm sau. Vậy mà...

Thế rồi bữa tối hôm đó, anh tỏ ra vui vẻ hơn bình thường, luôn miệng khen “Ngon quá, ngon quá, Michiko là thiên tài nấu ăn.” Tôi không khỏi suy nghĩ, phải chăng bệnh tình của anh tái phát?

Hai hôm sau, trong khi tôi đang dọn dẹp sau bữa ăn thì em trai út của anh (chú Kazuhiro) tới thăm, cất tiếng chào buổi tối. Khoảng khắc ấy đã giúp tôi xác nhận chuyện tái phát bệnh. Có điều, nếu hỏi chồng tôi thì nhất định anh sẽ không nói sự thật cho tôi hay. Bởi vậy, nhân lúc chồng đi tắm, tôi đã hỏi Hiro xem chú ấy có biết chuyện bệnh tình tái phát không.

Sau giây lát ngẩn ngại, chú ấy im lặng đưa ra một bức thư. Đó là thư chồng tôi viết. Suốt lúc đọc nó, đầu óc tôi trở nên trống rỗng, chỉ lặp đi lặp lại những từ “Tái phát. Chỉ còn sống được ba, bốn tháng. Tái phát. Chỉ còn sống được ba, bốn tháng.” Tôi đã chẳng thể đọc đến hết bức thư. Không bao lâu sau khi cựa chân phải, anh đã lẩm bầm rằng “Nếu giờ mà tái phát thì chỉ sống được ba, bốn tháng nữa thôi.”

Tôi viết một lá thư cho viện trưởng bệnh viện Tokushuukai với mục đích rằng, tôi mong nhận được sự giúp đỡ của viện trưởng trong chuyện bệnh tình của chồng tôi và muốn giữ bí mật việc này với anh. Thế nhưng khi đứng trước thùng thư, tôi lại nghĩ chồng tôi có suy nghĩ của riêng anh, tôi phải tôn trọng sự chu đáo của anh, và chuyện mà anh giấu tôi một lúc nào đó sẽ kết thúc trong tiếng cười vui vẻ. Tôi đã không gửi bức thư.

Từ bấy trở đi là chuỗi những ngày tôi khóc lóc đau khổ sau mỗi lần tiễn anh đi làm. Asuka thức giấc, khóc quấy gọi “Mẹ, mẹ” trông đến là đáng thương, khiến tôi khóc còn bi ai hơn nữa. Khi chồng tôi

về nhà, dù có phải mắng, tôi cũng bảo con bé “Ra chỗ bố đi con,” để anh tận hưởng khoảng thời gian ít ỏi còn lại giữa cha và con gái càng nhiều càng tốt. chồng tôi chắc cũng thấy lạ rồi. Thỉnh thoảng anh hỏi tôi có chuyện gì thế, nhưng tôi lại đáp “Chuyện gì cơ ạ?,” coi như không biết. Ngày ngày đều trôi qua như vậy.

Thế rồi tôi không thể nhìn thẳng vào mặt anh trong bữa cơm được nữa. Tôi sẽ khóc mất. Những lần ấy, tôi đều lấy con gái làm cớ để che đậy.

Một tuần trước khi anh mất, khi dịch màng phổi bắt đầu tích tụ, anh thường xuyên nhờ tôi chụp ảnh cho anh. Đó chính là tấm ảnh thờ của anh. Thái độ anh vô cùng bình thản khiến tôi phải gắng gượng hết sức để nhìn thẳng vào đôi mắt anh với nỗi buồn đau đáu. Mỗi lúc ấy, tôi lại nói dối là hỏi chuyển nhà không biết đã để máy ảnh ở đâu rồi.

Có một quyển sách ghi chép lại rằng, ngày xưa ở Trung Hoa, người ta tự đóng quan tài khâm liệm thân xác mình cho đến khi hài lòng, đặt nó sang một bên và lặng lẽ chờ tới khoảnh khắc trút hơi thở cuối cùng.

Phải chăng tâm tâm anh ấy cũng giống như vậy?

Quả là một điều đáng buồn.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Khi tập *Cảm ơn tất cả mọi người* vốn đặt in riêng theo di nguyện của chồng tôi được xuất bản vào đầu hè năm 1979, cô con gái đầu Asuka vẫn hay chỉ tay lên ảnh mà bi bô gọi “Bố, bố,” cũng bắt đầu bập bõm từng từ “Không thấy... bố....”

Tôi cũng đã hạ sinh bé Seiko, “đứa bé cầu tự” mà anh ấy luôn

mong đợi. Đôi tay đôi chân nhỏ xíu quẫy đạp hết sức lực, cho thấy một sinh mệnh mạnh mẽ.

Tới đây tôi lại nhớ, hồi chồng tôi biết tôi mang thai đứa con thứ hai, trông anh tràn trề dũng khí với đôi mắt sáng lấp lánh, như một chiến sĩ không sợ hãi bất cứ điều gì. Lúc anh hướng về đứa con trong bụng tôi và nói “Khi con ra đời thì bố đã không còn nữa rồi,” tôi không thể cầm nổi nước mắt.

Việc chồng tôi đã sống những tháng ngày còn lại của cuộc đời một cách tươi đẹp, có lẽ chính là món quà dành cho hai con của chúng tôi, mà không, dành cho những ai đang sống. Tôi sẽ nói với bọn trẻ rằng:

“Bố của các con đã không đầu hàng bệnh tật. Là do sức mạnh của y học chưa đủ lớn. Còn bố đã không chịu thua cho tới giây phút cuối cùng.”

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Anh trai yêu quý của tất cả mọi người

Tsuyama Yuu

(Học sinh lớp Bốn - em họ người quá cố)

*A*nh trai, anh trai, anh đã làm ba
Là ba của Asuka dễ mến
Anh trai, anh trai, anh đã làm ba
Là ba của Seiko mới hạ sinh
Anh trai, anh trai, anh là ông xã
Ông xã chị Michiko đẹp xinh
Anh trai, anh trai, anh là con cả
Con của một người cha đại tài
Anh trai, anh trai, anh còn quá trẻ
Sao nỡ để lại cha mẹ một mình?
Anh trai, anh trai, nào có tội tình
Để lại bọn trẻ ra đi thế này
Anh trai, anh trai, anh mãi tuyệt vời
Bỏ chị Michiko, nhắm mắt xuôi tay.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Imuura trên cương vị bác sĩ

Tokuda Torao

Lần đầu tiên tôi gặp bác sĩ Imura là khi tôi tới thị sát bệnh viện Trung tâm Okinawa, nơi duy nhất ở Nhật Bản áp dụng hệ thống đào tạo bác sĩ kiểu Mỹ. Chuyến thị sát nhằm phục vụ cho việc thành lập bệnh viện Kishiwada Tokushuukai.

Khoảng tháng 2 hoặc tháng 3 năm 1977, viện trưởng bệnh viện Kishiwada Tokushuukai bấy giờ là bác sĩ Yamamoto Tomohide và tôi đã có một buổi gặp mặt không chính thức với cán bộ nhân viên và bác sĩ thực tập ở bệnh viện Trung tâm Okinawa, trong đó có cả bác sĩ Imura. Chúng tôi đã thảo luận sôi nổi về nền y học Nhật Bản và nghiên cứu sau đại học. Sau suốt quá trình đó, dường như bác sĩ Imura đã quyết chí sẽ theo học viện trưởng Yamamoto.

Tôi gặp bác sĩ Imura ở sân bay Osaka vào một ngày cuối tháng 4. Cậu đã quyết định sẽ gia nhập đội ngũ đầu tiên của bệnh viện Kishiwada Tokushuukai mở cửa vào ngày 1 tháng 5 năm 1977.

Khi ấy, tôi đã rất ấn tượng với cậu trai này, một anh chàng bác sĩ trẻ tuổi điển trai, cao dong dỏng, khoác lên mình bộ vest màu kem đi cùng cô vợ mới cưới Michiko. Khi nhìn đôi vợ chồng anh bác sĩ trẻ còn son và tràn ngập hạnh phúc, tôi có cảm giác những bác sĩ trẻ tuổi tuyệt vời sẽ đến với bệnh viện Tokushuukai. Mặt khác, tôi

cũng thấy nhói lòng một chút khi nghĩ tới cuộc sống tân hôn hạnh phúc của hai người họ sẽ bị cuốn vào sự bận rộn của bệnh viện mới thành lập.

Ngay sau khi bệnh viện mở cửa, tất cả nhân viên, bao gồm cả viện trưởng cùng những người còn chưa được phân về bộ phận, đều cảm thấy phải làm hết sức mình để không gây bất tiện dù là nhỏ nhất cho bệnh nhân, vì thế từ sáng đến tối họ cứ chạy đi chạy lại như con thoi.

Trong hoàn cảnh ấy, luôn có một bầu không khí tươi sáng vây quanh bác sĩ Imura, người vẫn đối xử niềm nở với bệnh nhân và đối đãi công bằng với các nhân viên khác như bạn bè. Chưa tới tháng 3, cậu ấy đã nhận được sự tín nhiệm từ bệnh nhân, trở thành thần tượng của bệnh viện Tokushuukai.

Thời còn là sinh viên trường Y, bác sĩ Imura từng mắc trọng bệnh. Vì phải ra vào bệnh viện hên tục để đấu tranh với bệnh tật trong suốt hai năm, nên cậu ấy hiểu được những suy nghĩ và cảm nhận của bệnh nhân. Thêm vào đó, người mẹ đã hết lòng chăm sóc cho cậu trong khoảng thời gian chiến đấu với căn bệnh, chẳng bao lâu sau khi con trai quay lại trường học, đã vì bệnh lao thận mà hai tai bị điếc do tác dụng phụ của thuốc, được một thời gian thì bà mất.

Khi lắng nghe hai trải nghiệm này của bác sĩ Imura lúc sinh thời, tôi tự hỏi vì sao một thanh niên mới hai mươi chín tuổi, lại hành xử tuyệt vời đến vậy trên cương vị của một bác sĩ lẫn một con người. Nói cách khác, tôi cảm thấy thái độ tận tâm với người bệnh và sự ấm áp với đồng nghiệp của cậu ấy, rất đáng phục.

Vào một ngày tháng 7, con gái đầu lòng của bác sĩ Imura là

Asuka ra đời. Công đoàn đã gửi tặng cậu bó hoa chúc mừng. Cậu sung sướng khi được làm bố và sung sướng khi được nhiều đồng nghiệp chúc phúc. Niềm hạnh phúc của bác sĩ Imura khi cầm bó hoa trở về không chỉ thể hiện qua biểu cảm, mà như trào dâng trong khắp thân thể cậu. Tôi có nhận ra bác sĩ Imura lúc đó hơi kéo lê chân phải nên vô tư hỏi “Làm sao vậy?” Bác sĩ Imura trả lời rằng mình không lưu tâm lắm; từ năm, sáu tháng trước, thi thoảng đầu gối lại hơi đau.

Khi ấy, chúng tôi là bác sĩ chứ không phải thần tiên, không thể ngờ được rằng cuộc trao đổi bằng quơ này lại là điểm báo cho cuộc đời một con người, đang từ tột đỉnh hạnh phúc lại bị đẩy xuống đáy vực của khổ đau đến không tưởng tượng nổi.

Hai, ba tháng sau, tôi cảm thấy lo lắng khi bác sĩ Imura nói mình không thể chịu đựng nổi cơn đau đầu gối. Bản thân cậu ấy cuối cùng cũng đi kiểm tra.

Khi nghe viện trưởng và giám đốc vận hành thông báo một kết quả không hề mong đợi rằng phải cưa bỏ chân từ phần bắp đùi, bản thân là bác sĩ, tôi nhận ra đấy là do khối u ác tính gây nên. Cơn choáng váng tấn công tôi.

Thật khó để đối diện với bác sĩ Imura. Tôi đã lo rằng lối đâu thái độ của mình sẽ khác so với bình thường. Thế nhưng hôm sau, bác sĩ Imura vẫn đi làm với tinh thần không đổi và gương mặt luôn mỉm cười, ngược lại đã tiếp thêm dũng khí cho tôi. Cậu ấy điềm đạm bảo rằng mình sẽ tiến hành phẫu thuật ở bệnh viện tỉnh Toyama quê nhà, nơi bố cậu ấy khởi nghiệp và các em cậu đang sinh sống.

Phải cưa đi chân phải, uống thuốc chống ung thư, sau đó lấp

chân giả để luyện tập phục hồi chức năng, sự khắc nghiệt trong trận chiến tinh thần lẫn thể xác của bác sĩ Imura suốt sáu tháng sau đó, người bình thường như chúng ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng rồi, vào một ngày tháng 5 năm 1978, bác sĩ Imura đã lần nữa trở lại bệnh viện Kishiwada Tokushuukai.

Tám giờ bốn mươi lăm phút sáng, bác sĩ Imura cùng vợ và con gái xuất hiện ở buổi chào hỏi nhân viên ban sáng. Toàn thể nhân viên của bệnh viện Tokushuukai vừa rưng rưng nước mắt trước nỗi đau của cái chân giả, vừa kìm nén niềm xúc động vỡ òa, vỗ tay thật lực chào đón.

“Phần chân bị cắt đi nặng tới mười lăm cân. Nhưng số cân nặng đó đã di chuyển sang chỗ khác, thành ra tôi chẳng sụt lạng nào cả” - bác sĩ Imura cất lời chào hỏi với gương mặt bừng sáng không chút thay đổi so với lúc trước, ngược lại đã động viên những nhân viên đang nhìn cậu với đôi mắt đau buồn.

Tuy vậy, tôi cho rằng ở bệnh viện Tokushuukai bận rộn, sự nỗ lực khi vừa tiếp tục luyện tập phục hồi chức năng trong khoảng một tháng, lại vừa làm việc với cường độ như cũ, yêu cầu bác sĩ Imura nhiều sức mạnh tinh thần hơn bình thường.

Vào một ngày tháng 8, khi tôi bắt đầu an tâm rằng tất cả nhân viên đều đã thoải mái với bác sĩ Imura, người vẫn tươi tắn, khỏe khoắn làm việc như lúc trước, thì bất gặp cậu thi thoảng lại khẽ ho. Một cảm giác chẳng lành lần nữa trở dậy. Ngay sau đó, tôi nhận được tin báo từ giám đốc vận hành rằng, chính khổ chủ đã thú nhận, khối u ác tính đã di căn vào phổi, và không phải ở một chỗ mà đã lan ra nhiều chỗ trên hai lá phổi.

“Tôi muốn giữ bí mật chuyện di căn trước hết là với toàn nhân viên, sau đó là cả bố mẹ và vợ tôi Michiko. Tôi trở thành bác sĩ vì muốn cứu chữa cho bệnh nhân. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước khi chết, tôi muốn tiếp xúc với càng nhiều bệnh nhân càng tốt, muốn làm hết những việc mà tôi có thể” - cậu ấy đã nói vậy. Trái tim tôi bị chấn động. Rồi tôi nghĩ chẳng còn cách nào khác ngoài chiều theo nguyện vọng của cậu.

Trong các bệnh nhân của Imura, có một số người bị ung thư, chỉ còn được hai, ba tháng nữa. Bản thân là bác sĩ, Imura hiểu rõ nhất sự cần thiết của mình đối với những người đó. Vả lại, một bác sĩ biết mình chỉ còn sống được thêm năm, sáu tháng sẽ không đành lòng mà trốn tránh những bệnh nhân đang đau đớn vì ung thư giống mình.

Không lâu sau khi bác sĩ Imura trở về bệnh viện Tokushuukai từ cuộc phẫu thuật, mẹ một người bạn của tôi ở Tokunoshima đã tới hỏi thăm tôi. Kết quả xét nghiệm là bệnh máu trắng. Tôi nghĩ bác sĩ Imura là người thích hợp nhất nên đã nhờ cậu ấy điều trị. Nhờ sự nỗ lực hết mình của bác sĩ Imura, bệnh nhân đã tạm ổn định và được phép quay về Tokunoshima. Tuy nhiên, quyết định đó lại xuất phát từ sự cân nhắc của bác sĩ Imura, nếu ngày tháng còn lại của bệnh nhân máu trắng quá ngắn ngủi, thì cậu muốn họ dành thời gian ở quê nhà càng nhiều càng tốt.

Dù bác gái đã rất hạnh phúc ở Tokunoshima khi bệnh trạng tạm thời lắng xuống, thì cái ngày mà bệnh máu trắng tái phát vẫn đến. Khi đó, nguyện vọng của bệnh nhân là bằng mọi giá tới Osaka để được bác sĩ Imura điều trị lần nữa. Tình cờ, tôi đang về thăm quê ở

Tokunoshima nên đã quyết định quay lại cùng bác gái. Bác gái đã cầm trên tay vé máy bay cùng chuyến với tôi, nhưng sáng ngày xuất phát, do tình trạng xuất huyết của bệnh máu trắng chuyển biến nặng, bác đã bị xuất huyết não và trút hơi thở cuối cùng.

Khi ấy, người bạn của tôi nói rằng, mẹ anh đã mất trong niềm hi vọng tràn trề được bác sĩ Imura thăm khám, bà đã rất vui. Tôi đã nói lại điều này với bác sĩ Imura trước ngày cậu ấy về lại quê hương Tonami lần cuối.

Tần suất ho của bác sĩ Imura tăng lên mỗi ngày. Không chỉ có vậy, ngay từ biểu hiện bên ngoài cũng nhìn ra, cậu ấy đang mất dần sinh khí. Đối diện với một Imura như thế là nỗi đau không thể chịu đựng nổi đối với tôi. Nhưng nụ cười trên môi cậu ấy vẫn không tắt, nhiệt huyết bác sĩ vẫn bùng cháy trong khi gánh nặng hằng ghi đè lên đôi vai. Sức mạnh tinh thần của Imura ngược lại đã động viên một người hay phàn nàn về chuyện thành lập bệnh viện mới như tôi.

“Bây giờ tôi không chỉ ho nữa mà trong đờm cũng lẫn máu. Nếu cứ tiếp tục công việc bác sĩ này thì tôi sẽ sớm làm phiền bệnh nhân. Chắc tôi trở về quê nhà Tonami thôi.”

Khi được biết đề xuất của bác sĩ Imura, tôi vội vàng chạy ngay tới bệnh viện Kishiwada Tokushuukai.

Vài hôm sau, vào ngày bác sĩ Imura trở về Tonami, tôi đã bảo rằng cậu ấy nên viết.

Tôi đã nhận được bức thư “Gửi mọi người ở bệnh viện Tokushuukai” (được đưa vào ở phần Một) và đọc nó trong buổi lễ

sáng sớm.

“Trong lúc chiến đấu chống lại căn bệnh nan y, bác sĩ Imura vẫn viết một lá thư động viên chúng ta. Chúng ta cũng sẽ gửi một lá thư động viên tới bác sĩ Imura, dù chỉ là một dòng một chữ” - tôi kêu gọi. Mọi người nén nước mắt rơi mà gật đầu.

Vượt qua rặng núi Tateyama tiết đông xuân, xấp thư dày đong đầy tình cảm đã được đưa tới giường bệnh của bác sĩ Imura. Bác sĩ Imura đã cầm xấp thư đó trong tay, cố gắng đọc chúng dù đã mất đi ý thức. Nhưng rồi cậu đã nhắm mắt xuôi tay trong lúc đang nghe bố đọc giúp thư bên tai.

Mười nghìn con hạc giấy mang ước nguyện mong bác sĩ Imura sớm khỏi bệnh đã được các bộ phận trong bệnh viện như bên ngoại trú, khu buồng bệnh, nhà thuốc, thậm chí là những bệnh nhân quan tâm gấp nên. Một nghìn con một lần lượt được gửi tới bác sĩ Imura. Có tám nghìn con hạc đã tới nơi trong khi cậu ấy vẫn còn ý thức. Hai nghìn con còn lại đến sau khi cậu ấy đã qua đời và lời cầu nguyện của mọi người cũng trở nên vô nghĩa.

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Lời đề cuối - Lời cảm ơn

Vào cái ngày Kazukiyo từ chức tại bệnh viện Kishiwada Tokushuukai - nơi cuối cùng cháu đã làm việc với tư cách một bác sĩ, giám đốc điều hành - bác sĩ Tokuda đã cực lực khuyến khích cháu sau khi về quê, hãy tận dụng những tháng ngày ít ỏi còn lại để viết. Bản di thảo *Cảm ơn tất cả mọi người* do Kazukiyo để lại, ban đầu theo di nguyện của cháu, chỉ là một tập sách nhỏ được gửi tới bạn bè, người quen, họ hàng thân thích, những người đã giúp đỡ cháu lúc sinh thời. Chúng tôi đã nhận được từ khắp mọi miền tổ quốc rất nhiều thư từ tỏ lòng tiếc thương cho sự ra đi của Kazukiyo cũng như động viên an ủi chúng tôi một cách chân thành.

Cảm ơn, cảm ơn mọi người vô vàn lần.

Ngoài ra, vì nhiều vị cũng mong muốn cuốn sách được xuất bản, nên bản thảo này sẽ được phát hành dưới cái tên *Gửi Asuka và đưa con chưa chào đời của bố* theo hảo ý của nhà xuất bản Shodensha.

Nhân dịp xuất bản sách, tôi xin chân thành gửi lời cảm ơn sâu sắc tới giám đốc điều hành Tokushuukai, bác sĩ Tokuda Torao cùng tập thể cán bộ nhân viên bệnh viện Tokushuukai, anh Tsuyama Shou và anh Imakouji Motoo.

Tháng 4 năm 1980

Imura Kazuo

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Lời đề cuối cho bản tái bản

Imura Michiko

Những ghi chép trước khi mất của chồng tôi ban đầu được biên soạn và in ấn riêng thành quyển sách *Cảm ơn tất cả mọi người*. Năm 1980, quyển sách đã được nhà xuất bản Shodensha giới thiệu ra công chúng với nhan đề mới *Gửi Asuka và đưa con chưa chào đời của bố*.

Nói một cách thành thực, thâm tâm tôi luôn trông chờ một điều. Đó là khi một trong hai cô con gái của tôi kết hôn, tôi sẽ cho các cháu đọc di thảo của chồng mình.

Trong gia đình, chúng tôi không nhắc tới quyển sách của chồng tôi, hướng chỉ là đề cập tới nội dung của nó. Tất nhiên các con tôi vẫn biết về sự tồn tại của quyển sách. Mỗi khi đi ra ngoài, mọi người cũng sẽ nói chuyện rằng “kia là con gái của anh Imura,” nên có thể các con tôi đã đọc sách rồi.

Tuy nhiên, bản thảo gốc viết tay có sức nặng hoàn toàn khác. Hơn nữa, đây còn là bản thảo đối thoại trực tiếp với chính hai cô con gái. Từ góc độ của những đứa trẻ mới mười hay đôi mươi, đành rằng chuyện là của người ngoài, nhưng đây lại là chuyện trong gia đình, tôi nghĩ nó thực sự quá nặng nề. Tôi cho rằng ít nhất các cháu phải ổn định cuộc sống, có con rồi mới đọc được những

dòng tâm trạng đó.

Bởi vậy, đây sẽ là lần đầu tiên tôi cho các con mình xem tập bản thảo mà tôi đã cất giữ cẩn thận cho tới giờ và chưa từng công khai trước mọi người. Vì tôi đã lạc hậu rồi nên cũng không biết con gái mình sẽ đọc tới đâu và suy nghĩ những gì. Thế nhưng, trong thâm tâm tôi, đây chắc chắn đã là một dấu chấm kết thúc.

Giờ đây, con gái thứ hai Seiko đã tung cánh xa rời bàn tay tôi. Chẳng bao lâu nữa con gái đầu Asuka cũng vậy. Tôi tin là người chồng quá cố của tôi sẽ mỉm cười nơi chín suối.

Cuối cùng, tôi xin phép được đăng lên đây lời nhắn gửi của Seiko dành cho tôi vào ngày cháu cưới.

Gửi mẹ của con,

Mẹ à, tuy rằng đã có rất nhiều chuyện xảy ra, nhưng con cảm ơn mẹ đã chăm lo nuôi nấng con tới tận bây giờ.

Khi con sinh ra trên đời, bố đã mất, còn mẹ phải đi làm, vì vậy thực sự có nhiều lúc con cảm thấy buồn tủi lắm. Thế nhưng, có lẽ mẹ còn buồn hơn, tủi hơn rất nhiều. Những nỗi niềm đó không thể cân đo đong đếm được.

Vậy mà mẹ vẫn vượt qua tất cả, nuôi nấng hai đứa con nên người. Mẹ thật vĩ đại. Dù con không còn bố, nhưng con vẫn ngưỡng cao đầu. Con tự hào vì bố, nhưng hơn cả vậy, con tự hào vì mẹ, mẹ kính yêu.

Một cách vô cùng tự nhiên, mẹ hay đột ngột nói ra những điều kì quặc khiến bọn con kinh ngạc và bật cười. Từ nay về sau, xin mẹ hãy làm chúng con yên lòng bằng sự hài hước và tươi sáng vốn có

ấy.

Mong mẹ đừng quên một điều.

Con, chị Asuka và cả bố đang ở trên thiên đường sẽ luôn luôn bên cạnh mẹ.

Mẹ hãy luôn là người mẹ thân thiết của chúng con.

Mẹ cố gắng giữ gìn sức khỏe, cũng đừng làm việc quá sức nhé.

Ngày hôm nay, con rất hạnh phúc khi có một đám cưới tuyệt vời đến thế này, con hạnh phúc hơn bất kì ai. Vì vậy, con mong mẹ hãy luôn dõi theo con với ánh mắt trìu mến mẹ nhé.

Con cảm ơn mẹ rất nhiều.

Con của mẹ

Seiko

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

[1] Trong thơ waka của Nhật Bản, chẵn từ là một câu chữ mỹ miều dùng làm điểm tựa, giúp câu tiếp theo có nội dung thô sơ trở nên đẹp và sống động hơn (“chẵn” là “cái gối”). Khi công chúa Asuka (明日香), con gái của Thiên hoàng Tenji mất, nhà thơ Kakinomoto Hitomaro đã viết một bài ai điếu, trong đó “chú chim tung bay” (飛ぶ鳥の) là chẵn từ của “sông Asuka” ở câu sau (明日香の川の).

[2] Chữ 恕 gồm hai bộ 如 (“như” - giống, tương tự) và 心 (“tâm” - trái tim, tấm lòng).

[3] Tộc người cổ ở Okinawa.

Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Table of Contents

Start

Lời nói đầu

Phần Một Cảm ơn tất cả mọi người

Mở đầu

Gửi tới hai con

Lời đề cuối

Những lời yêu thương của bố

Bố là một kẻ trộm

Đôi mắt của chuồn chuồn

Làm từ thiện

Tự sát

Tiếng búa nện ở công trường xây dựng

Bà Yokouchi Itono

Điều không thể thay thế

Bác Suzuki Fusako

Nỗi buồn của bà K

Lỗi điều trị

Phép màu được sinh ra

Tiểu sử của bố

Cửa chân phải (1)

Cửa chân phải (2)

Cửa chân phải (3)

Lẽ sống

Quay lại làm việc với một chân

Tái phát (1)

Tái phát (2)
Tái phát (3)
Chúng ta đều là tù nhân mang án tử
Người tốt bụng
Ba điều bất hạnh
Dù có vậy bố vẫn chưa muốn chết
Gửi mọi người ở bệnh viện Tokushuukai
Tràn dịch màng phổi
Gửi Michiko - Nhật ký (trích)
Món quà bố gửi tặng Asuka
Những lá thư (trích)
Những điều đương nhiên
Phần 2 Lời cầu nguyện
Ghi chép của bố mẹ
Những lời cầu nguyện
Anh trai yêu quý của tất cả mọi người
Imuura trên cương vị bác sĩ
Lời đề cuối - Lời cảm ơn
Lời đề cuối cho bản tái bản

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud Ứng Dụng Miễn Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook](#)

Table of Contents

Start

Lời nói đầu

Phần Một Cảm ơn tất cả mọi người

Mở đầu

Gửi tới hai con

Lời đề cuối

Những lời yêu thương của bố

Bố là một kẻ trộm

Đôi mắt của chuồn chuồn

Làm từ thiện

Tự sát

Tiếng búa nện ở công trường xây dựng

Bà Yokouchi Itono

Điều không thể thay thế

Bác Suzuki Fusako

Nỗi buồn của bà K

Lỗi điều trị

Phép màu được sinh ra

Tiểu sử của bố

Cửa chân phải (1)

Cửa chân phải (2)

Cửa chân phải (3)

Lẽ sống

Quay lại làm việc với một chân

Tái phát (1)

Tái phát (2)

Tái phát (3)

Chúng ta đều là tù nhân mang án tử

Người tốt bụng

Ba điều bất hạnh

Dù có vậy bố vẫn chưa muốn chết

Gửi mọi người ở bệnh viện Tokushuukai

Tràn dịch màng phổi

Gửi Michiko - Nhật ký (trích)
Món quà bố gửi tặng Asuka
Những lá thư (trích)
Những điều đương nhiên
Phần 2 Lời cầu nguyện
Ghi chép của bố mẹ
Những lời cầu nguyện
Anh trai yêu quý của tất cả mọi người
Imuura trên cương vị bác sĩ
Lời đề cuối - Lời cảm ơn
Lời đề cuối cho bản tái bản

Download: [Tbooks Cloud](#) Download: [Tbooks Cloud](#) Ứng Dụng Miễn
Phí Giúp Bạn Tải Và Lưu Trữ Ebook